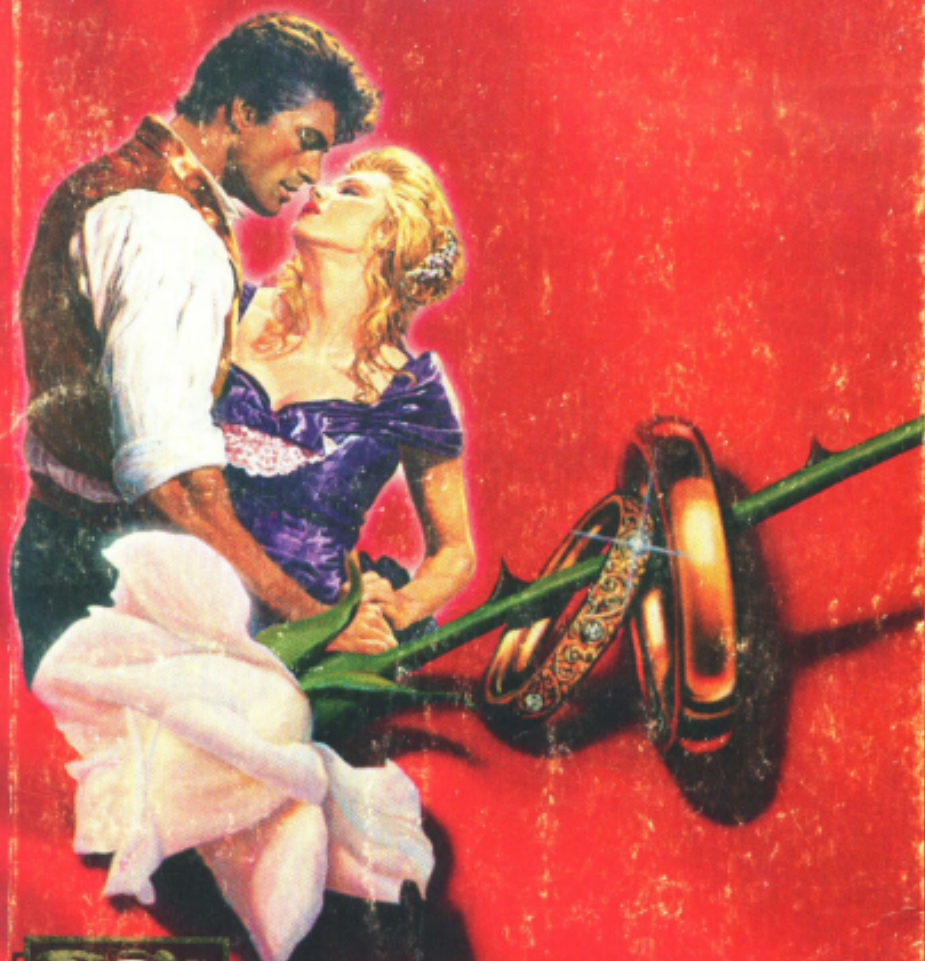

КЕЙТ ДОУГАН

КАПИЗАНОВ 402.042-1998

СВАТБЕН
ХАЗАРТ

р
о
м
а
н
т
и
ч
н
и
в
р
е
м
е
н
а

Кейт Лоуган

Сватбен хазарт

ПРОЛОГ

**Барбари Коуст,
Сан Франциско, 1880 г.**

– Остави майка ми на мира, нещастно извинение за Божията милост! – чу се гневен детски глас откъм вратата. – Сега не можеш да я имаш – продължи момичето и влезе в малката мръсна стая.

Една проститутка току-що бе умряла в студения мрачен бордей.

Гневните черни очи на момичето се взираха в Соломон Улф, който беше коленичил до сестра си Фанси. Тя лежеше мъртва на леглото си, а той беше сграбчен от спомените, от това, което тя му беше казала току-що. Държеше крехката ѝ ръка, която вече изстиваше. Шестгодишното момиче извади един остър нож от парцаливото си наметало.

– Махни се от майка ми, пръч такъв, или ще те намушкам. Имам приятели, които ще дойдат само като подсвирна. Не се тревожи, мамо, аз ще те закрилям.

– Гарнет? – обади се тихо Соломон. Това беше детето, за което току-що бе обещал да се грижи.

Спомни си за Фанси на същата възраст. Колко щастлива и развълнувана беше, когато приближаваше Коледа. Дъщеря ѝ бе наследила черните ѝ очи...

– Да, аз съм Гарнет, но това няма значение. Тази жена, която спи тук, е майка ми, червей такъв, и ти ще я оставиш на мира. Тя вече не работи. Аз се грижа за нея и не ме интересува колко пари имаш. Изчезвай! – Мръсната ръка на момичето приближи ножа до лицето на Соломон. – Пусни ръката ѝ и не се опитвай да ме придумваш. Няма да стане.

От оживената улица се чуваха гласове на проститутки, викове на пияни моряци и музика от игралните домове. В седем вечерта Барбари Коуст се събуждаше за нощния живот.

Соломон внимателно постави тънката безжизнена ръка на Фанси върху корема ѝ и се изправи. Лицето му носеше отпечатъка на дългите години труден живот.

Само преди няколко минути Фанси шепнешком му беше разказала как се е озовала на Барбари Коуст, как са я изнасилили и продали в робство. Болната, използвана, умираща жена, която лежеше на леглото, все още напомняше за красивата сестра, която Соломон си спомняше и

която бе търсил в продължение на дълги години.

– Казаха ми, че си мъртъв – бе прошепнала тя. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. – Дънкан ме местеше от един публичен дом в друг.

Соломон бе смятал в продължение на години, че сестра му е мъртва, защото тя не искаше той да разбере в какво се е превърнала.

А ето че Фанси имаше дъщеря – едно гневно мръсно момиченце, което го заплашваше с нож и го гледаше с недоверие. Заболя го, като си спомни каква беше Фанси като малка – Гарнет изглеждаше точно като нея.

– Гарнет, аз съм братът на майка ти. Аз съм вуйчо ти.

Гарнет присви очи и погледна към пистолета на колана му.

– Майка ми наистина е имала брат, но той е умрял. Аз имам много вуйчовци и всичките са заможни, а не такива стари стрелци като теб. Погледни се само – ботушите ти са пробити и дори нямаш златен зъб. Всички уважаващи себе си джентълмени на Барбари Коуст имат златен зъб. Тръгвай си и остави майка ми да почива. Направи го или ще те накарам да съжالياваш. Отиди при Ела. Кажй ѝ, че Гарнет те изпраща, червей. Получавам процент за това, че ѝ изпращам клиенти.

– Не съм умрял. Майка ти искаше да се грижа за теб, също както преди се грижех за нея – каза бавно Соломон.

Всъщност той не се беше погрижил добре за нея. Беше твърде зает да се фука пред една омъжена жена и да показва колко добър стрелец е на границата на Монтана. После Фанси изчезна и той прекара години да я търси, като си мислеше, че е мъртва. Най-после я бе намерил.

Имаха само два часа на разположение, преди смъртта да я сграбчи.

– Майка знае, че аз мога да се грижа за себе си и за нея. Правя го от съвсем малка. Виж! – Гарнет хвърли на масата с лекарствата на Фанси няколко портмонета, часовници и други дрънкулки. – Виждаш ли? Мога сама да купувам лекарствата на майка. – Тя подсмръкна звучно. – На какво мирише? Какво е това? Сапун? Проклет сапун? – Изглеждаше вбесена.

Отиде до легена, който Соломон бе използвал, за да измие Фанси. Взя се в студената мътна вода и я помириса.

Извърна се към него и вдигна ножа още по-високо.

– Мил си майка ми със сапун? Сега тя наистина ще се разболее, червей такъв! Не знаеш ли, че сапунът убива хората?

– Майка ти няма да има нужда от повече лекарства – каза Соломон и преглътна буцата, която бе заседнала в гърлото му. – Нека те заведе при някого, когото познаваш, докато се погрижа за нея.

Очите на детето се разшириха, когато отново погледна към Фанси.

– Майко?

Накъсаният, уплашен глас на момичето сякаш разкъса сърцето на Соломон. Преди много време Фанси бе плакала за убитите си от индианци родители по същия сърцераздирателен начин. Никога нямаше да забрави този звук. Мисълта, как да оцелее, не му даваше възможност често да мисли за Бог или за каквото и да било друго. Запита се кога за последен път беше мислил за религията или за каквото и да било друго. Сега детето на Фанси имаше нужда от него и той се опита да я успокои. Тъй като той самият бе чувал малко добри думи в живота си, си спомни какво бе казал един старец тогава на Фанси. Същите думи излязоха сега и от неговата уста:

– Тя отиде в рая, Гарнет.

Гарнет се хвърли върху леглото и разтърси мъртвата жена.

– Мамо? Мамо, събуди се!

Безжизнените ръце на Фанси се плъзнаха отстрани на тялото ѝ.

– Мамо! – продължи да вика Гарнет, вече наистина разтревожена.

Соломон си спомни как някога ръцете на Фанси държаха пиленцата, а лицето ѝ бе озарено от щастие. Сърцето му болезнено се сви. Искаше му се да беше донесъл диви цветя от Монтана. Сложи ръка на слабичкото рамо на Гарнет.

– Да вървим, Гарнет. Ще те заведе при някого, докато уредя погребението. Кого познаваш?

Тя се отдръпна от ръката му.

– Мистър, знам, че има мъже, които искат малки момичета. Никъде няма да ходя с теб. Мамо?

Соломон си пое въздух. Беше виждал жени и деца да плачат, мъже да ридаят за хора, които са обичали, но никога никого не беше утешавал. Не знаеше как. Един застаряващ стрелец знаеше само едно – как да оцелява. Какво разбираше от отглеждане на деца?

Но беше обещал на сестра си на смъртния ѝ одър. Щеше да се грижи за Гарнет, независимо дали това ѝ харесваше, или не.

По стълбите се чува стъпки и проклетия. Вратата се отвори с трясък.

– Това е то. Това е малкото копеле на курвата, което ни открадна парите!

Един дебел мъж влезе вътре, последван от още двама.

Соломон бавно се обърна леко разкрачен. Мъжете зад дебелия бяха професионалисти, в очите им не личеше никакво чувство. Соломон

познаваше този поглед – той самият гледаше по същия начин в момента. Сложи ръка на дръжката на колта си и бавно си пое въздух. Мъжете бяха по-млади от него и вероятно по-бързи, но може би нямаха неговия опит. Една стрелба невинаги завършваше в полза на най-бързия стрелец.

Дебелият и стрелците се спряха до вратата. Соломон стоеше пред сестра си и пред ридаещото ѝ дете.

– Сестра ми умря. Момичето е моя племенница. Ще трябва да минете през мен, за да се доберете до нея.

Гарнет продължи да плаче сърцераздиращо, а Соломон съсредоточи вниманието си върху очите на мъжете срещу себе си. Чакаше те да направят първата крачка.

– Можете да вземете това, което е на масата.

Соломон се опитваше да не се разсейва от плача на племенницата си. Той трябваше да я защити.

– Момичето е джебчийка, малка крадла – обади се дебелият. – Току-що е пребарала джобовете на клиентите ми и някои от тях сега не могат да ми платят.

– Тя идва с мен – каза тихо Соломон.

– Погледни пистолета му и начина, по който го държи. Той е стрелец – обади се един от другите двама мъже. – Шефе?

– Прилича на Кип Натсън – каза другият. – Висок... има същата стойка и поглед. Но Кип Натсън е може би на осемнайсет или двацет.

Соломон не трепна, но името Натсън го върна двацет години назад, в пасищата на Монтана.

– Познаваш ли Кип Натсън? – продължи мъжът. – Вие двамата много си приличате. Аз съм го виждал. Бяха му платили за една демонстрация по стрелба. Разбира се, той се облича по-добре от теб.

Соломон не отговори. Едно отвличане на вниманието можеше да му струва скъпо, а сега той беше единственият останал близък на племенницата си и трябваше да я защити.

– Вземайте ги и си тръгвайте – повтори той. – Момичето идва с мен.

Дебелият погледна към плачещото дете и отиде до масата. Събра монетите, портмонетата и часовниците и ги сложи в една торба.

– Вземи я, щом искаш. До утре вечер да опразниш този бордей. Имам ново момиче, което идва на работа. Ако види тази малка крадла на Барбари Коуст, ще ѝ строша тънкия врат.

Соломон кимна и изчака мъжете да си тръгнат. Зачуди се как един застаряващ стрелец ще се грижи за едно шестгодишно момиче. Беше се

грижил временно за отвлечени деца, след като ги вземаше от похитителите им, за да ги върне на родителите. Беше се грижил за изнасилени жени. Но това винаги беше за съвсем малко, макар че оставяше дълбоки следи в съзнанието му.

Навърши трийсет и шест само преди два дни. Празничната вечеря по случай рождения му ден се състоеше от консервиран фасул. Съжаляваше, че никога не бе засял и едно дърво или цвете, че никога не е написал писмо на любима жена... Един мъж все пак трябва да има на кого да пише. После чу, че Фанси е жива и е на Барбари Коуст, и надеждата му отново се възвърна.

Сега Фанси си бе отишла завинаги, но оставаше Гарнет. В чертите на момичето откриваше тези на сестра си. Тъгуваше за Фанси и безмълвно се проклинаше, че не я е намерил навреме. После пред очите му премина едно видение – младата Фанси се усмихва над букет от диви цветя. Той преглътна и си обеща, че ще направи най-доброто за детето ѝ.

Гарнет се вираше в него с насълзените си очи, докато той плащаше на свещеника на гробищата.

– Ти си убил майка ми с този проклет сапун. – Това бяха първите ѝ думи, след като бяха напуснали стаята. Момичето беше обезумяло от мъка и се опитваше да си го изкара на него. – Мислиш ли, че на този свещеник много му трябва часовник? Защо ме накара да му го върна?

– Гарнет, не можеш да крадеш на гроба на майка си – каза тихо Соломон и прокара пръсти през косата си.

Първите слънчеви лъчи докоснаха надгробната плоча на Фанси и ридаещите ѝ приятелки започнаха да се разотиват. Знаеха, че ще свършат като нея – използвани и уморени, облечени в парцали, в някоя студена, мръсна стая – ако имаха късмет.

– Убил си майка ми с този сапун – каза Гарнет по-силно и започна да отстъпва от него. – А сега ще си тръгвам. Имам си работа. Ще се справя и сама. – Тя бързо изтри сълзите от хлътналите си бузи.

Соломон знаеше, че трябва да я докосне... да ѝ покаже, че я обича.

Как? Как се успокоява малко момиче, което току-що е изгубило майка си? Соломон се опита да си спомни какво правят другите в подобни ситуации. Но се чувстваше празен. У него нямаше топлината, от която това дете се нуждаеше. Той се поколеба, но сложи ръка на главата ѝ и леко я погали.

Гарнет прие ласката, загледана в гроба на майка си.

– Добре се справи с надгробния камък и свещеника, мистър. Знаем,

че такава хубава плоча и толкова цветя струват купища монети. Изпрати я както подобава. Ще ти върна всичко. А сега мога да вървя при момичетата, а? – В гласа ѝ прозвуча надежда. – И недей да си мислиш, че само защото... защото снощи плаках в скута ти, можеш да ме отведеш от тук. А ти въобще не се и опита да ме успокоиш. Мислех си, че братът на мама ще знае как да накара едно дете да се почувства по-добре.

Соломон си пое дълбоко въздух и коленичи до гроба на сестра си. Погали малките, нежни цветчета. Фанси толкова обичаше дивите цветя на Монтана. Виждаше я как тича по хълмовете около Форт Бентън, бере цветя и ги изсипва върху него и Оул: Косата ѝ беше черна и гъста и блестеше на слънцето. Очите ѝ гледаха закачливо. Оул много обичаше своите „*сладки малки сирачета*“.

На смъртния си одър Оул завеща ранчото си на Фанси и Соломон.

Соломон тогава беше на шестнайсет, готов да се втурне в живота, когато Бък Натсън го повика да работи за него.

Натсън. Това име му напомни за мрачното минало. Преди двайсет години Соломон беше див, необуздан младеж, който вече си беше извоювал репутацията на бърз стрелец. Бък Натсън искаше той да направи дете на жена му – Бланш.

Соломон устоя в продължение на две години. Тогава поведението на Бланш Натсън и хубавото ѝ, меко тяло го привлякоха в леглото ѝ. Бък бе излъгал за възрастта ѝ – Бланш е била само на тринайсет, когато той се ожени за нея, и на петнайсет, когато Соломон прави любов с нея.

На смъртния си одър Фанси бе попълнила празните места на мозайката: най-довереният човек на Бък – Дънкан – бе прелъстил Фанси, когато е била на петнайсет, и я принудил да работи в един бордей, много далеч от Шото Каунти, Монтана.

– Дънкан ми каза, че си мъртъв – бе прошепнала Фанси.

Сърцето на Соломон се сви и той потърка една стара огнестрелна рана, която го болеше при влажно време. Ревнувайки от Соломон, Дънкан бе направил всичко възможно, за да се увери, че младият стрелец ще го последва заради сестра си. Белезите по китките на Соломон и ивиците по гърба му издаваха почерка на Дънкан.

Соломон приглади с ръка пръстта върху гроба на сестра си. Дънкан се беше смял онзи ден, докато му разказваше как е прелъстил сестра му. И това беше фатална грешка от негова страна.

Соломон хвана малката ръка, която кротко лежеше на рамото му. Сега имаше Гарнет – едно устато хлапе с мръсно лице, набраздено от сълзите.

Какво знаеше той за нежността, от която се нуждае едно момиченце? Или пък за дома и установяването на едно място?

Беше дал обещание и щеше да го изпълни, доколкото му позволяваха силите.

Соломон си помисли за единствения дом, който помнеше. Може би ранчото на Оул беше все още негово.

– Отиваме там, където израснахме аз и майка ти, Гарнет. Тя поиска да живееш на слънчево и просторно място. Един старец ни завеща ранчото си и мисля да се установим там. Ще можеш да береш диви цветя, също като нея.

Дали ранчото на Оул го чакаше? Вгледа се в разчорлената коса на Гарнет, в мръсното ѝ лице. Тя определено имаше нужда от баня. Имаше нужда от женско докосване, от женска ръка...

Непознатите студени пръсти на страха го сграбчиха – страх, че няма да успее да се справи.

Беше похарчил по-голямата част от парите си за погребението на Фанси. Да остави Гарнет на грижите на някоя порядъчна жена, докато изпрати да му я доведат, щеше да струва доста.

Тя има нужда от теб, Соломон, бе прошепнала Фанси. Моето малко момиченце има нужда от теб и не позволявай на никого да ти я вземе. Тя е най-доброто от мен.

Ако не можа да намери подходящи думи, които да каже на умиращата си сестра, как би могъл да е изпълни молбата ѝ?

Но той щеше да го направи. Господ да му е на помощ, но той щеше да отгледа дъщерята на Фанси по най-добрия начин, на който е способен.

– Харесва ми Барбари Коуст. Харесва ми миризмата на уиски и на силен парфюм – промълви Гарнет. – Не искам никакво ранчо с диви цветя в Монтана. Това не е за мен. Ще си намеря работа в някой игрален дом. В Барбари Коуст има много възможности за умно момиче като мен. Не искам никакво ранчо в Монтана, никакви смърдящи крави. – Гарнет стисна мъничкия медальон, който Соломон ѝ беше дал, с портретите на родителите му. Погледна го колебливо. – Косата на мама беше черна като твоята, но бързо побеляваше. Мисля, че мога да се грижа за теб така, както се грижех за нея.

Соломон видя как малката ѝ ръчичка стисна гребите му мазолести пръсти. Тя не спираше да се взира в него.

– Имаш ли деца, Соломон?

– Може би – отвърна искрено той, имайки предвид сина на Бланш.

Син. Момчето не би могло да бъде на Бък Натсън. Младото тяло на Бланш беше толкова горещо, толкова жадно и готово да приеме семето му. Бък се беше заканил да я върне при бедните ѝ родители, ако не забременее.

Гарнет кимна. Черните ѝ очи гледаха прекалено мъдро за възрастта ѝ.

– Мама казваше, че някои мъже не знаят нищо за децата си. На някои мъже въобще не им пука.

– На мен ми пука – каза Соломон сериозно.

– Целувал ли си някога детска бузка, мистър? – попита колебливо Гарнет, а в очите ѝ отново блеснаха сълзи и бавно закапаха върху цветята на гроба на майка ѝ. – Защото мама казваше, че целувките карат сърцата да се чувстват по-добре, а в момента моето много ме боли.

ГЛАВА 1

**Форт Бентън, Монтана,
май, 1881 г.**

– Покажи ни малко добра игра, Кайро – извика Дъд Харпли от тълпата, която я беше заобиколила.

– С удоволствие, момчета – отвърна тя.

Мъжете ѝ направиха път. Нейната стара приятелка – масивната махагонова маса за билиард – я чакаше в средата на игралния ѝ дом – „Палатът на Кайро“. Тя погледна към Харви Мъртъл с ленива усмивка.

– Приготви ли парите си, Харви?

– Може би тази вечер ще те победи – отвърна той и се усмихна похотливо.

Кайро докосна рамото му с ветрилото си.

– Може би.

Щеше да измъкне цялото съдържание на джобовете му и да го даде на жена му. Следващия път, когато Прис Мъртъл дойдеше пребита от бой на задната ѝ врата, Кайро щеше да ѝ даде парите и да я изпрати надолу по реката.

Кайро надигна полите на елегантната си синя вечерна рокля, когато мина покрай един мъж с мръсни дрехи и се намръщи.

– Бръснарницата е отсреща. Можеш да се избъръснеш и да се измиеш и тогава да се върнеш – каза тя любезно.

Когато вдигна глава, лампите осветиха русата ѝ коса. Усмихна се на мъжете, които бяха дошли да я видят – Кайро Браун, Кралицата на билиарда, изкусен играч и дама от класа. Кайро докосна един кичур, който се спускаше по слепоочието ѝ, и огледа империята си – едно преуспяващо царство, изградено с добри удари с щеката, с чар, търпение и решителност. Беше се борила с мъжкото общество на играчите на билиард и бе успяла да си изгради репутация на добър играч. Сега те вече не ѝ досаждаха, освен когато играеха от време на време с нея, за да я изпитат. Повечето от професионалните играчи на билиард не обичаха да играят с жени – смятаха, че това е под достойнството им. А сега това беше нейната империя. Мъжете вече плащаха, за да дойдат в бизнеса ѝ, да ядат в ресторанта ѝ, да пият в бара ѝ, да играят на нейните билиардни маси. Плащаха си да я видят как играе с тези, които са я предизвикали.

Ледовете по Мисури се бяха разтопили и вече можеше да се пътува. Мъжете се нуждаеха от развлечение и го получаваха... на съответната цена.

„Палатът на Кайро“ беше препълнен – някои пиеха на бара, други играеха карти, трети очакваха да видят играта ѝ. Из въздуха се носеше аромат на скъпи пури, добро уиски, бира и миризмата на току-що изкъпани и избръснати мъже.

Тя се промъкваше през тълпата, като приемаше комплиментите със заучена усмивка. Тези мъже идваха да я видят и тя им даваше това, за което си плащаха – изискани маниери и лъчезарна усмивка – всяка вечер, с изключение на неделя.

Кругли вървеше до нея – огромен и внушителен в костюма си на иконом. Очите му оглеждаха мъжете, търсейки някакъв повод за тревога. Мъртъл беше известен с това, че винаги създава неприятности. Кайро му позволяваше да идва, защото често му взимаше парите, които използваше, за да помага на жени и деца, дошли при нея за помощ. Докато навсякъде в града царуваха грубостта и мръсотията, Кайро изискваше елегантност, добри маниери и пълни джобове.

Тя поглади с ръка масивната махагонова маса. Бяха стари приятелки – тя и тази маса. Като използваше разумно уменията си, щеше да се измъкне от този граничен град на Мисури и да заживее в нюйоркското общество. Тригълник от червени топки я очакваше върху зеленото платно. Тя обичаше тези малки топки и звука, когато се удържа една в друга или влизаха в кожените джобове на масата.

Тя обичаше билиярда и предизвикателството, което той отправяше.

Кайро размаха ветрилото си и разгледа мъжете. Тя беше практична жена и знаеше как да поддържа иначе скромната си външност – да подчертае кехлибарените си очи, да удължава фигурата си с подходящи рокли. Мъжете идваха само да я видят, да зърнат едно същество от друг, по-различен свят и докато те се наслаждаваха на външността ѝ, тя увеличаваше състоянието си.

Беше платила скъпо за уменията си и за „Палата на Кайро“ и в момента нищо не можеше да я спре. Вече беше краят на май. До следващия май тя щеше да е опаковала багажа си и щеше да пътува надолу по Мисури към Сейнт Луис. Там щеше да прекара още една година, трупайки пари, които щяха да са ѝ необходими за Ню Йорк.

Хвърли един поглед към стрелеца, който се беше подпрял на стената, пхнал палци в колана си. Наблюдаваше я. Беше виждала стотици подобни мъже със студен поглед.

Пари. Злато. Джобовете на мъжете, които минаваха през този граничен град, бяха претъпкани с тях. Миньорите, търговците на кожи и фермерите във Форт Бентън предлагаха много възможности за една предприемчива жена.

Кайро взе щеката и погали върха ѝ. Това беше нейната стихия. Знаеше как да играе билиард и как да кара мъжете да залагат и да губят. Тя прокара парчето талк по върха на щеката. „Не твърде много, момиче. Внимавай върху масата да не пада прах“ – така ѝ казваше Бърнард Марчард преди толкова много години.

Бърнард. Милият Бърнард с вратовръзката си, брокатената жилетка и монокъла. Обеднелият английски благородник, който беше виждал и по-добри времена. Впечатлени от изискаността му, каубоите му засвидетелстваха уважението си и той го използваше. „Очаровай тълпата, момиче, и после им вземи златото.“

Тя се усмихна леко към заобикалящите я мъже и се зачуди колко ли ще спечели тази вечер. Може би нямаше да е малко.

Кайро застана до ръба на масата и се наведе. Сложи едната си ръка върху нея и намести върха на щеката върху пръста си. Играеше като мъж – беше обучена от най-добрия английски играч на билиард на границата.

Тя си пое дълбоко въздух, съсредоточавайки се върху въображаемата линия, свързваща бялата топка с другите петнайсет, образуващи триъгълник върху зеленото сукно.

Затвори очи, като си представи как бялата топка разбива останалите. После отново ги отвори и удари. Бялата топка отиде точно там, където я беше насочила.

В момента не съществуваше нищо друго, освен тя, масата и топките. Бялата топка беше част от нея и изпълняваше точно това, което Кайро искаше. Жената бързо кимна към мъжете, които я окуражаваха, и каза на Куигли да добави още десет топки. Този удар беше труден. Тя дишаше дълбоко, върху горната ѝ устна избиха малки капчици пот.

Куигли изящно потупа лицето ѝ с дантелена кърпичка, ароматизирана с лимонов балсам. Кайро леко се приведе и задържа дъха си точно както я беше учил Бърнард. Двайсет и петте червени топки се втурнаха към кожените джобове на масата, а мъжете нададоха ликуващи викове за своята кралица – Кайро Браун.

Етел Браун, едно мръсно малко момиче, умиращо от глад в бедна ферма в Мисури.

Бърнард бе променил живота ѝ.

– Етел, ще ти измислим име, което ще те направи по-особена. Име, което никой друг няма... Толкова специално, че хората ще го запомнят от първия път, както и самата теб Това е част от играта, скъпа моя – да бъдеш специален и да го знаеш. – Така й беше казал Бърнард, докато я наблюдаваше как тъпче храна в устата си. – Винаги съм харесвал град Кайро. Точно така. Сега ти вече се казваш Кайро.

Кайро си пое дълбоко въздух. Нищо не можеше да я върне в ужасното бедно минало. Само след една година щеше да бъде в Ню Йорк...

Усещаше мириса на парите в стаята. Те щяха да я заведат в Ню Йорк. Щеше да ходи на опера, да се движи в отбрано общество... Щеше да опита всичко, за което й бе разказал Бърнард. Щеше да пътува из Европа – Италия, Виена, Париж...

Кайро се усмихна на мъжете, чиито лица грееха. На тях не им се позволяваше да играят на тази маса, нито пък с тези топки. Те бяха само за нея. Другите използваша масите и щеките, които бяха с по-ниско качество, а когато искаха да я предизвикат, тя просто чакаше.

А тя знаеше как да чака. Да чака баша си да продаде конете, които отглеждаше. Да чака трохите да напълнят празния й стомах.

Куигли махна червените топки и сложи на масата три от слонова кост – едната пред нея, другите две – в далечния край на масата. Кайро внимателно проучи положението им. После се наведе над масата и удари топката пред себе си, която бавно се насочи към другите две, удари ги и ги изпрати в противоположни джобове.

Тя си пое дълбоко въздух, задържа го, затвори очи и когато отново ги отвори, срещна студените черни очи на стрелеца. Той бързо премести погледа си към деколтето й.

Веднага разбра, че е от онези, които развяват мъжествеността си като знаме – „Физиката на жените не е подходяща за игра на билиард“, „Жените са твърде слаби, за да играят добре“, „Техните бавни умове не могат да разберат сложните физични закони, които са необходими за билиард“.

Кайро се взря в непознатия и изпита силно желание да му докаже, че греши.

Куигли сложи три топки от слонова кост близо една до друга. Ударът беше труден и изискваше голямо умение.

Кайро присви очи към непознатия. Искеше да му каже, че тя е най-добрата тук и че е спечелила репутацията си с уменията си, но не с тези в леглото.

Посвети удара на учителя си, Бърнард, и се съсредоточи. Направи

всичко перфектно и одобрителните възгласи на мъжете заглушиха обичайните за този час изстрели откъм улицата.

Кайро забеляза, че високият стрелец е дошъл по-близо. Чертите на лицето му бяха дълбоко изсечени, косата му сивееше на слепоочията. Под гъстите черни вежди очите му бяха някак премрежени – той явно трудно разкриваше истинските си чувства. Скулите му бяха високи, имаше добре подрязана малка брадичка.

Кайро беше виждала и друг път такива устни. Мъжът можеше да бъде на трийсет или петдесет, но устните му сякаш никога не се усмихваха. Напомняше ѝ за някого... скулите, тъмната кожа, тези тъмни вежди над нос, който е бил чупен неведнъж.

Черното му отиваше. Ризата и панталоните му бяха виждали и по-добри дни, коланът му беше изтърган. Ботушите му скоро щяха да се скъсат съвсем.

Не се остави на неспокойствието да я завладее. Беше срещала много хищници през живота си. От чувства не се изкарваха пари. Тя се обърна към мъжете с известната си студена усмивка и зададе въпроса, който задаваше всяка вечер, с изключение на неделя:

– Някой иска ли да играе? – Усмивката ѝ стана по-приятна. – За пари, разбира се.

Високият стрелец очевидно се подразни и очите му засвяткаха. Мъжете не забелязаха малкото дете, което стоеше до него.

Кайро благодари на Матю Джоунс за похвалата и отпи от чашата, която ѝ подаде Куигли. Не допускаше деца в салона си, но в това момиче имаше нещо – начинът, по който стискаше края на дрехата на стрелца, беше особено трогателен.

Непознатият очевидно беше ядосан. Кайро се усмихна леко и реши, че ще позволи на детето да остане.

Момичето ѝ напомняше за самата нея като дете. Трябваше да полага големи усилия, за да оцелее. Беше се опитвала да откъсне баща си от удоволствията му, от залагането и търговията с коне, които тя бе отгледала... Може би това дете щеше да успее там, където Етел не бе успяла.

Стрелецът и момичето си размениха един бърз поглед и детето изкриви лице, сякаш щеше да се разплаче. Изражението на високия мъж се промени и той кимна нетърпеливо. После бавно си пое въздух, разкрачи крака в стойката, която заемат стрелците, и се загледа в Кайро.

Предизвикателно. Беше виждала този поглед много пъти и изпитваше голямо удоволствие да дава уроци на мъжете как да губят. По гърба ѝ полази тръпка, пулсът ѝ се ускори. Всичките ѝ сетива ѝ подсказваха,

че това бе мъжът, който щеше да играе с нея тази вечер.

– С голямо удоволствие ще играя с някой от вас, джентълмени.

– За мен ще е голяма чест, мис Кайро – каза Бенджамин Дав.

По челото му блестяха капки пот. Той беше само едно момче, което се опитваше да се държи като мъж. Тя го победи набързо и почти изпита съжаление, когато Куигли му взе парите. Бащата на Бенджамин нямаше да е много щастлив утре. Разбира се, той нямаше да излее гнева си върху Кайро, защото тя знаеше, че поддържа връзка с чужда жена.

Кайро отново погледна към тълпата – стрелецът и момичето стояха точно под лампата. Детето току-що бе пребъркало джоба на един каубой и стрелецът взе монетата и я подаде на човека, сякаш случайно беше паднала. После каза нещо на момичето. Кайро изпитваше симпатии към детето, особено й харесваше начинът, по който гледаше стрелеца.

После Кайро победи Руфъс Бейлър, английски благородник, озовал се по незнайно какъв начин на западната американска граница, който определено се опитваше да пропилее цялото състояние на семейството си.

– Джентълмени, сигурна съм, че някой от вас наистина иска да ме победи. – Кайро се прозина леко.

Непознатият излезе напред и я погледна настойчиво.

– Да? – каза Кайро, подразнена от мълчанието му. – Искате ли нещо? – Тя бавно огледа износените му дрехи и ботуши. – Залозите тук са високи – промълви тя и погледна към момиченцето, което присвиваше очи към нея.

То дръпна колана на стрелеца. Той се намръщи и се наведе да чуе какво ще му каже. После промърмори нещо с дълбокия си, звучен глас и детето прехапа долната си устна.

– Е, тя наистина изглежда като изискана курва – промълви детето.

Кайро мързеливо повдигна вежди. Мъжът отново се обърна към нея. Тъмните му очи се втренчиха в лицето ѝ и тя се размърда неспокойно. Малко мъже се осмеляваха да я гледат така.

– Искате ли да играете? – попита тя небрежно. Без да откъсва поглед от очите ѝ, мъжът бавно свали колана с пистолета си и го сложи на зеленото сукно.

Кайро забеляза дълбоките белези по китките му.

– Това ли е залогът ви? – попита тя с добре премерено презрение в гласа.

Той кимна бързо. В погледа му за миг проблеснаха гордост и арогантност. След това свали верижката от врата си и захвърли една

венчална халка на масата.

– Това е всичко, което има, лейди – обади се момичето и непознатият бързо сведе поглед към него. Детето очевидно въобще не се страхуваше, защото отвърна на погледа му без капчица смущение.

– Ами, това е всичко. Тъкмо слязохме от онази проклетата лодка. Знаете ли, че този град има само една улица? Джентълмените тук нямат златни зъби – отбеляза то високомерно.

Кайро разпъна ветрилото пред лицето си, за да скрие усмивката си, и погледна над него към мъжа. Той явно не одобряваше приказките на момичето.

– Трудни времена, а? – попита тя, без дори да се опитва да прикрие колко ѝ е забавно.

– Вие само да приказвате ли можете? – провлачи той.

Мъжете, които я предизвикваха, често бързо бяха научавани да внимават с обноските си, помисли си Кайро, в опит да прогони лекия гняв. Този мъж не знаеше как се разговаря с една лейди и сега трябваше да се научи. Тя прикри нарастващото си раздражение с лека усмивка.

– Много добре. Аз ще заложа това.

Тя кимна към Куигли, който хвърли на масата една малка кесийка, пълна със златен прах.

– Нали знаете как се играе? – В гласа ѝ звучеше отегчение.

– Ще се опитам – смутолеви той.

– Добре. Ще ви помоля да не ръсите прах от талка върху масата. И се опитайте да не разкъсвате сукното. Много е скъпо, от Белгия. Ако искате, можем да помолим някой да ни бъде съдия.

Той поклати глава.

Кайро погледна към момиченцето и отново си припомни миналото.

– Куигли, донеси на това сладко малко момиче чаша мляко и нещо за ядене. – Кайро хвърли един поглед към непознатия и се усмихна. – Нямах много време, Куигли, затова побързай.

Куигли погледна към момиченцето.

– Ще пожелае ли малката лейди да дойде в кухнята? – попита той с английски акцент и детето зяпна от учудване.

– По дяволите, не – отвърна смело тя и сграбчи ръката на непознатия. – Искам бира. С пяна.

– Ще пие мляко и аз ще го платя – каза глухо мъжът и леко вдигна глава.

Сложи ръка на рамото на момичето, разтърси я леко и кимна към една маса. Тя си пое дълбоко въздух, сви драматично рамене и тръгна

към масата, сякаш беше гилотина. Тръсна се на един стол, подпря глава на юмруците си и се втренчи в него.

– Донеси й един поднос, ако обичаш, Куигли – каза Кайро. – Може да яде на масата. Това ще отнеме само минутка. – После се обърна към непознатия. – Тъй като нямате собствена щека, може би ще пожелаете да си изберете някоя от тези. – Тя посочи към стената. – Щеките в моя игрален дом са много добри.

Усмихна му се леко. Високият му ръст я дразнеше, главата й достигаше едва до брадичката му. Обясни му правилата, по които щяха да играят.

Соломон я гледаше арогантно с безизразните си очи, които се взираха в нея, сякаш виждаха неща, които тя не би искала никой да види, но тя беше точно тази, която ще го научи на добри обноски. Той щеше да удря твърде силно, а сукното беше бързо и тя щеше лесно да го победи.

Соломон поглади скъпата щека, опита върха й и леко го потърка с шурката. Сукното беше бързо, което даваше предимство на жената, и той трябваше да удря по-леко. Кайро Браун направи жест с ръка към масата, подканяйки го да започне пръв.

– Защо не се поотпуснете? И ако обичате, постарайте се да не повредите платното – каза отчетливо тя.

Той кимна бързо. Ръцете й явно не бяха виждали тежка работа, кожата беше гладка и мека, ноктите – добре оформени.

Соломон погледна към Гарнет, която тъпчеше храна в устата и джобовете си. До нея седеше огромният телохранител на Кайро. Ръцете му в бели ръкавици лежаха на коленете му.

Гарнет имаше нужда от храна и подслон, а Соломон току-що бе заложил единствените си ценни вещи. Револвера си, който беше специален модел, и брачната халка на майка си, която беше единственото нещо, останало от нея. Оул я беше намерил в изгорялата каруца. Беше се надявал да я даде на сестра си.

Кайро започна да обикаля около масата. Движеше се бавно и грациозно. Соломон се наведе и се приготви за удара. Знаеше, че каквото и да правеше Кайро в момента, тя го наблюдаваше. Като котка, която дебне жертвата си, търсейки слабите й места.

Той си пое дълбоко въздух, успокоявайки нервите си – точно както правеше, когато се окажеше пред нечий пистолет.

Погледът му случайно се насочи към гърдите на Кайро. Не бяха много големи, но очевидно бяха хубави. Заля го неочаквана гореща

вълна и той се постара да се успокои – нямаше нужда от нещо, което да отвлочи вниманието му точно сега.

Погледна към Гарнет. Не можеше да ѝ се довери – би могла да претършува джобовете на всички в салона, без никой да я забележи. Тя му кимна сънливо. Куигли протегна ръка и подпря главата ѝ точно в момента, в който тя заспа на стола.

Около Соломон се носеше уханието на скъпия парфюм на Кайро. Той я погледна в очите. Това бяха очи на хищник, макар че тя доста успешно го прикриваше зад тъмните си мигли. Облиза устни и той се зачуди колко ли мъже са се разсейвали от извивката им. Или пък от двата заоблени хълма, които изпълваха деколтето ѝ.

Не му харесваше чувствената тръпка в слабините. Беше твърде стар, твърде изхабен, за да изпитва желание да прегърне женско тяло.

Кайро му хвърли бърз поглед, който нямаше нищо общо с флирта. По-скоро това беше преценяващият поглед на противник. Усмихна му се.

– Ще ти помогна с прехраната на детето. Може би в града ще се намери някоя работа, с която да успееш да си изплатиш револвера... въпреки че е доста стар и би могъл да се опиташ да си купиш нов. – Тя приглади гънките на полата си. – Как се казваш? Бих искала да знам с кого играя.

– Соломон. Соломон Улф – добави той, спомняйки си колко горд бе баща му с фамилията си. Искаше и Гарнет да знае, че е наследница на горд род. Надяваше се, че ще успее да я научи на това, преди съдбата да ги раздели.

Кайро протегна ръка, за да го докосне, както правеше с всички мъже – да го обезоръжи. Но той хвана китката ѝ.

– Не.

Тя красноречиво повдигна вежди. После се намръщи, защото той задържа ръката ѝ прекалено дълго.

– Ще си платиш за това, мистър Улф. – Очите ѝ заблестяха, а по бузите ѝ изби червенина.

Соломон не пренебрегна заплахата ѝ. Той никога не подценяваше противниците си, независимо от пола им. Погледна към вената, която пулсираше на врата ѝ, после плъзна поглед към гърдите ѝ.

Кайро си пое рязко въздух и той я погледна в очите. Беше успял да я подразни. Усмихна ѝ се леко, подигравателно.

– Да започваме – каза изведнъж тя. В гласа ѝ можеше да се долови гняв. Взе една кърпа и избърса ръцете си, после я хвърли към Соломон

и взе щеката си. – Казах да започваме – повтори тя дрезгаво.

Той кимна. Не му убегна лекото нетърпение, което се долавяше в гласа ѝ. Знаеше, че е успял да я предизвика, тя вече гореше от желание да докаже, че е по-добра от него.

ГЛАВА 2

Стрелецът разглеждаше топките върху сукното. Кайро знаеше, че е заложил единствените си ценни вещи. Тя се притесняваше малко за детето, затова реши да му даде възможност да се откаже.

– Можем да спрем сега, мистър Улф, и да си вземете пистолета и пръстена. Трябва само да разглобите щеката и да оставите двете ѝ части на масата. Това означава, че се признавате за победен. Някой друг път можете да опитате отново. Аз ще бъда тук и ще ви чакам.

Той стоеше пред нея и я наблюдаваше. Тя усещаше, че би се изправил срещу всяко предизвикателство и би поел последствията от това. Беше горд мъж, който никога за нищо не моли. Кайро се размърда неспокойно и приглади полата си. Беше свикнала с погледите на мъжете, но на лицето на този непознат не беше изписано желание или възхищение.

Той поглади щеката с пръсти: бяха дълги, тънки и силни, с малки белези на кокалчетата. Играч, който обръщаше толкова внимание на щеката, очевидно имаше опит.

Ръката му галеше дървото, опитваше го, затопляше го, правеше го свое, правеше щеката част от себе си, от силата си, от волята си.

„Внимавай с играч, който докосва щеката си като любовница, защото той играе с душата, сърцето и ума си... Такъв човек е добър играч и може би ще изгубиш залога си.“ Така я учеше Бърнард.

Кайро вирна брадичка. Досега умираше от скука и имаше нужда от истинско предизвикателство. Този мъж изглеждаше така, сякаш доста се е борил. Изражението му не издаваше почти нищо, само по лицето му премина сянка, която трябваше да означава, че предложението ѝ не го е заинтригувало. Кожата беше силно изпъната върху скулите и Кайро се зачуди кога ли за последен път е ял. Детето се бе натъквало набързо и бе заспало веднага. Мъжът и момичето очевидно бяха в тежко положение, както толкова други; ако той беше страстен комарджия, Кайро съжаляваше детето. Той срещна погледа ѝ и го задържа, показвайки ѝ с изражението си, че вече е взел решението си.

Кайро не беше много търпелива с мъже, които не могат да осигурят прехраната на семействата си. Беше още по-малко търпелива с такива, които ставаха безразсъдни, когато животът не беше особено добър с тях.

– Много добре. Ще разбие пирамидата – каза тя, имайки предвид триъгълника от червени топки – онзи от нас, чиято топка стигне по-близо до отсрещната стена.

Соломон кимна, наблюдавайки я с предизвикателния си поглед. Започваше все повече да я нервира. Който и да беше той, знаеше как да дразни противника. Беше се борила твърде дълго с чувството за превъзходство, което изпитваха мъжете, и лесно можеше да го разпознае.

Непознатият разглеждаше лицето ѝ и сякаш проникваше зад маската, която тя показваше на противниците си. Някои мъже не обичаха жени, които играят, затова тя започна с обичайното си предупреждение:

– Не заемам стойката, която заемат жените. Ако това те притеснява...

– Не ме притеснява – отвърна рязко той. Кайро се усмихна хладно, наведе се над масата и удари топката си към отсрещната стена. Тя се търкулна, постепенно започна да забавя ход и спря на два инча от стената.

Соломон прецени внимателно разстоянието и Кайро затаи дъх, когато топката му бавно се търкулна покрай нейната и спря на един инч от стената. Тя се усмихна пресилено.

– Браво. Можеш да разбиеш пирамидата.

– С удоволствие – промълви Соломон с богатия си, дълбок глас.

Думите му я накараха рязко да вдигне поглед към него. Не бяха думи, които подхождаха на един груб западняк. Графове и барони казваха неща като „С удоволствие“, но не и стрелци. Космите на врата ѝ предупредително настръхнаха и тя трябваше да положи усилие, за да овладее гнева си. Този мъж се осмеляваше да ѝ се подиграва!

Тя отстъпи леко, за да му направи място. Той подпря едната си ръка на зеленото сукно. Постапи върха на щеката върху палеца си и сложи показалеца отгоре. Белезите на кокалчетата му се виждаха още по-ясно.

Соломон се съсредоточи върху удара, който щеше да отпрати топките към джобовите. Бялата топка удари пирамидата и топките се разпръснаха, като няколко от тях паднаха в джобовите. Ударът беше силен, но прецизен. Очевидно този мъж знаеше как да управлява силата си. Кайро използва щеката си, за да отбележи резултата върху сметалото над масата.

– Играл си и преди, мистър Улф.

Той заобиколи масата и отново се наведе. Започна да изпраца топките една след друга към джобовите и играта свърши, без Кайро да е удряла. Трябваше да изиграят двацет и една игри, като победителят във

всяка започваше следващата.

Кайро леко сви рамене. Не й харесваше това, че въобще не можа да се включи в първата игра. Басът на Куигли прогърмя над изумената тълпа, когато и последната топка влезе в джоба.

– Първа игра за мистър Улф. Сто и двайсет точки.

Кайро погледна към Куигли, който продължаваше да поддържа с една ръка главата на детето. Той й се усмихна и тя се намръщи. Куигли често казваше, че Бърнард е бил последният й истински съперник и очевидно сега виждаше в мистър Улф евентуален победител.

Соломон разби следващата пирамида, игра добре, но пропусна един удар. Кайро реши да го довърши бързо и да сложи край на самоуверената му арогантност. Ударът й беше добър и изпрати няколко червени топки в джобовете.

– Все още си ти на ред. – Соломон стоеше зад нея, подпрял щеката си на пода.

– Добър си, мистър Улф. – Кайро се опита да прозвучи любезно. – Но аз съм по-добра.

Безстрастният му поглед се премести надолу към устните й, после към деколтето й.

– Хубава рокля – отбеляза той, докато тя се опитваше да успокои ударите на сърцето си.

Прииска й се да го удари.

– Благодаря. Много е скъпа. Ако обичаш, стой на разстояние.

Тя се наведе над масата и разби пирамидата за втората игра. Ударът беше добър, но му липсваше обичайният финес. Тя изпрати една след друга всичките топки в джобовете и се съсредоточи върху началото на следващата игра.

Куигли обяви:

– Втората игра за мис Браун.

– Третата игра за мистър Улф – обяви Куигли, когато тя пропусна един удар и Соломон довърши играта.

Четвъртата игра спечели също той, но на петата пропусна един удар и тя я довърши.

Кайро натри ръцете си с талк. Този мистър Улф беше истински играч. Тя въздъхна леко, съсредоточавайки се върху топките, и се изненада, когато откри, че погледът на Соломон е насочен към гърдите й. Малко мъже си позволяваха да я гледат толкова нахално. Беше си имала работа с престъпници, благородници и каубои, но никой не я беше дразнил така, както този стрелец. Беше се осмелил да каже „С удоволствие“.

Подигравката още звучеше в ушите ѝ.

– Това всичкото твое ли е? – попита я весело той и отново погледна към деколтето ѝ.

Кайро затаи дъх от гняв.

Бавно изпусна въздуха от дробовете си, опитвайки се да обуздае нарастващото раздражение. Знаеше как да отвлочи вниманието на противника и да обръща играта в своя полза. Непознатият играеше същата игра, но тя щеше да му го върне тъпкано. Ударът ѝ беше прекалено бърз, пръстите ѝ трепереха и нито една топка не влезе в джобовете. Соломон довърши играта. Куигли отново съобщи:

– Шестата игра е за мистър Улф. Сегашният шампион изостава.

Кайро погледна към Куигли, подразнена от това „сегашният шампион“. Той ѝ се усмихна. Тя забеляза, че беше запалил хубава пура и с удоволствие правеше кръгчета, сякаш наистина много се забавляваше.

Соломон започна седмата игра. Когато се наведе за един удар, ръкавите на ризата му се надигнаха и откриха белезите на китките му. Като се съсредоточаваше за да го извърши, той ѝ хвърли един поглед и се намръщи, когато видя, че е забелязала белезите му. Стисна устни и продължи да играе.

След седмата игра, която спечели, погледна към Кайро. Лицето ѝ беше пребледняло от гняв. Тя явно не забелязваше младежа, който стоеше зад нея, сложил собственически ръка на рамото ѝ. Мъжът беше облечен елегантно, коланът с пистолета му беше закопчан ниско. Революерът очевидно беше скъп. Беше висок колкото Соломон и кожата му беше също толкова тъмна. Соломон затаи дъх, когато забеляза изпъкналите скули, които толкова приличаха на неговите и на тези на Фанси. Челюстта на Соломон беше също така квадратна като тази на Кип, а трапчинката му беше точно на същото място.

Младежът погледна над главата на Кайро към Соломон, отбелязвайки износените му дрехи, липсващият колан и пистолета върху масата за залагания. Кимна рязко.

– Аз съм Кип Натсън.

Името, възрастта и чертите му казваха, че това е синът на Соломон. Сърцето на стрелеца се сви. Никога не бе мислил за собствени деца, а ето че сега стоеше пред сина си.

Беше пропуснал цялата му младост.

Кайро се размърда неспокойно и той я погледна. Момчето обожаваше по-възрастната жена – беше изписано в очите му и пролича по нежността в гласа му, когато ѝ каза:

– Кайро, тази вечер си прекрасна.

Думите бяха тихи и прозвучаха дрезгаво. Целта им бе да излекуват наранената ѝ гордост.

После Кип хвана ръката ѝ и галантно я целуна.

– Ще вечеряш ли с мен днес, красавице?

– Как само говориш – промълви разсеяно тя. Дразнеше се, че губи играта, усмивката ѝ беше пресилена.

Соломон продължи да разглежда Кип – един по-млад образ на самия него. Опита се да потисне въодушевлението си, внезапната гордост, че той и Бланш са създали живот.

– Изчакай ме, ако обичаш, Кип – каза Кайро и потупа гладко избръснатата буза на младежа. – Ще поръчам да донесат вечерята в апартамента ми. Няма да се бавя.

Куигли внимателно надигна роклята над главата на Кайро.

– Потна сте, мадам – заяви той с отчетливия си глас.

– А ти какво очакваш? – отвърна раздразнено тя, разхлабвайки връзките на фустата си.

– Ако обичате, внимавайте с дантелата, мис Кайро. Знаете колко трудно се поправя. Мога ли да ви препоръчам да полежите във ваната, която съм ви приготвил? Това ще ви успокои.

– „Не съм чак толкова добър играч, мадам“ – имитира тя дълбокия глас на Соломон Улф. – „Не съм съвсем във форма. Ще се върна.“

Куигли внимателно прибра роклята в огромния резбован орехов гардероб.

– Изглеждате ядосана. Може би...

Кайро се извъртя рязко към него.

– Куигли, недей да правиш такива намеци. Този мъж надничаше в деколтето ми. Знаеш ли колко трудно се играе така? Той винаги застава в противоположната страна на масата, когато удрях.

– Да се наслаждаваш на едно красиво женско тяло, не е голям грях. А може би той е гледал как е ушита роклята.

Тя се втрени в него, в този огромен елегантен мъж, който беше неин приятел и защитник в трудните времена.

– Да, допуснах да се ядосам – призна тя глухо.

– Да, мадам. Права сте. Но пък човек би могъл да си помисли, че с цялата добрина в сърцето ви, с щедростта си... сте се разтревожили за доброто на този дрипльо.

Тя повдигна вежди и започна да вади фуркетите от косата си.

– Този човек наистина ме победи, не съм му дала играта.

– Може би някой друг път ще успеете да се реванширате.

Кайро го погледна мрачно. Соломон Улф бе дошъл в нейния свят и я бе предизвикал.

– Имах тежка вечер, Куигли.

– Доста необичайна вечер, наистина, мис Кайро – съгласи се Куигли. В гласа му прозвуча съвсем малко ирония, но и тя бе достатъчна Кайро да захвърли корсета си към него. – Всъщност, наистина се надявам, че няма да си го изкарате на мистър Кип.

– Кип ме разбира – отвърна Кайро, докато събуваше копринените си чорапи. – Соломон Улф е човек, който спешно се нуждае от няколко урока по галантност.

– Да приготвя ли агнешки котлети за двама и може би да добавя...

– Куигли се намръщи, преди да продължи: – ...известно количество от онези ужасни пържени картофи за джентълмена?

Кайро облече черния си халат и нервно завърза колана.

– Вечеря за двама, разбира се. Но за него пържола със зелен фасул. Кип ме чака за вечеря.

– Образец за джентълмен. За млад джентълмен. Права бяхте да отбележите, че има нужда от зеленчуци, както всички момчета, които още растат.

Кайро прокара пръсти през косата си, после започна бързо да я реши.

– Тук се яде предимно телешко. И да, той е по-млад от мен, Куигли, но само с няколко години. Харесва ми неговата компания и на него му харесва моята.

– Ненавършени осемнайсет години срещу вашите... аа... двайсет и осем? Доста сте запазена за двайсет и осем годишна жена, бих се осмелил да кажа. Истинско приятелство – промърмори Куигли и хвана гребена, който тя хвърли към него. – А какво ще кажете за стрелеца, мадам? Чудя се какво накара бузите ви да се зачервят.

– Бях ядосана – заяви тя и затегна още по-силно колана си. – Това бедно дете изглеждаше зле гледано и сякаш умираше от глад.

– Мъжът изглеждаше по същия начин. Да си призная, приличаше ми на вълк единак, който защитава единственото си вълче. Вълче, което е много изкусно в джебчийството, бих могъл да добавя.

Кайро се загледа през прозореца към звездното небе. Когато играта свърши, тя не се бе прибрала в стаята си, а продължи да се разхожда и

да разговаря с клиентите си.

Когато непознатият мина покрай нея с пистолета на хълбока си и златото ѝ в джоба си, носейки заспалото дете, той ѝ хвърли един поглед и каза:

– Ще се върна.

Тя му кимна и се усмихна, но когато очите му се сведоха към гърдите ѝ, усмивката ѝ бързо изчезна.

Сериозното му изражение не се промени, но на Кайро не ѝ хареса блясъкът в очите му – развеселен, арогантен, мъжки. Тя се размърда неспокойно – не ѝ харесваше начинът, по който реагираше на предизвикателството на Соломон Улф. Беше я заболяла главата за първи път от смъртта на Бърнард и Соломон Улф беше причината.

На вратата на апартамента ѝ се почука. Това сигурно беше Кип и Куигли загрижено попита:

– Да кажа ли на младия джентълмен, че ви боли главата?

Тонът му намекваше, че тя е разстроена от загубата и би искала да се скрие. Кайро вдигна глава. Щеше да се разправи със Соломон Улф, когато се върне.

– Помоли Кип да почака. – Тя се усмихна пленително. – Ще си облека някоя домашна рокля.

– Мога ли да ви предложа онази прекрасна лилава рокля с дантелите? – попита Куигли, докато отиваше към вратата. – Вече съм я сложил върху леглото на мадам. Ще кажа на готвача да приготви агнешкото и пържолата...

– Сигурна съм, че Кип ще хареса каквото и да му сервираме – прекъсна го Кайро, защото усещаше, че той е доволен от загубата ѝ.

– Младият джентълмен винаги харесва всичко, за разлика от противника ви.

– Престани да ми напомняш, че Кип е по-млад, Куигли. Освен това мистър Улф не ми е противник.

– Ммм. Не е ли? – Куигли хвана синята обувка, която беше предназначена да го удари. Вдигна и другата си ръка, за да хване и втората обувка. – Добър удар.

Кип вдигна чашата си с шампанско.

– Много си умислена, Кайро. Почти нищо не яде. Пийни малко шампанско и се отпусни.

Кайро се прозина леко и се зачуди кога най-после Кип ще си

тръгне. Имаше нужда от спокойствие, от една гореща вана, преди да заспи.

– Кип, ти си толкова приятен събеседник, но се страхувам, че днес много се уморих.

– Какво ще кажеш утре да појаздим? Ще си направим пикник и ще појаздим към Хайуд маунтин. Харесва ми да съм насаме с теб. – Хвана ръката ѝ и притисна устните си към нея. – Много си красива, Кайро. Никога не си била толкова красива, колкото тази вечер.

Той целуна китката ѝ, докато тя си мислеше за белезите на Соломон. Когато Кип докосна вътрешната част на свивката на лакътя ѝ, тя отдръпна ръката си и му се усмихна. Кип наистина ѝ харесваше, беше очарователен и имаше добри обноски, но...

– Мислиш за непознатия, нали? Искаш ли да се погрижа за него? – Черните му очи заблестяха. Той стана и започна да се разхожда из стаята с ръка на дръжката на пистолета си. – Не искам да те виждам разстроена. Утре ще открия него и онова дете и ще им платя билета надолу по реката.

Кайро също стана. Кип беше готов винаги да я защитава, държеше се прекалено собственически.

– Кип, нищо такова няма да правиш. Един комарджия трябва да знае да губи.

Ръката му я хвана през кръста и я придръпа.

– Омъжи се за мен, Кайро. Нека те отведе далеч от този... от тези мъже, които те гледат. Можеш да се обличаш само заради мен.

– Кип... – Тя не искаше да го наранява, но пък и не би приела това, което той искаше.

– Мислиш си, че не мога да ти дам това, което искаш, нали? – попита той тихо, докато пръстите му галеха бузата ѝ. – Но аз мога, Кайро. След няколко месеца...

– Кип, ти си се хванал с опасни приятели. Джеймс Талуз се забърка в бой с ножове, Том Джордан – в пиянски скандал. Ратс Дейвис е пияница и е опасен. – Тя го погледна в очите. Кип беше интелигентен и не заслужаваше такива приятели. – Ти ги защити пред шерифа и намери причини да не ги подведат под отговорност. Защо не отидеш на изток, в някой колеж? Можеш да станеш добър адвокат.

Чертите на лицето му се изопнаха.

– Не ми чети морал, Кайро. Вече приключих с училището. Ако се съгласиш да се омъжиш за мен, няма да ти се налага да работиш с тези безделници.

– Аз харесвам клиентите си, Кип. Обичам да разговарям с тях.

– А аз искам да имам жената, който обичам, само за себе си – каза той рязко.

– Достатъчно – каза хладно Кайро. – И двамата сме изморени.

Младежът ѝ напомняше за някого. Косата му и чертите на лицето му. В погледа му имаше следа от арогантност, която тя бе виждала наскоро. На кого ѝ напомняше Кип?

– Лека нощ, Кип. – Тя тръгна към вратата на апартамента си.

– Скъпа – промълви дрезгаво той и застана до нея. – Нека да остана тази нощ. Позволи ми да те целуна само веднъж...

– Кип, до утре – отвърна спокойно тя, въпреки че настоятелността му започваше да я дразни.

– Утре – каза рязко той и се наведе да я целуне по бузата. – Не ми се сърдиш, нали, скъпа?

Когато видя момчешката му усмивка, Кайро не можа да не се разсмее.

– Изчезвай.

Соломон лежеше съвсем облечен върху юргана до племенницата си. Хотелската стая беше евтина, но чиста. Гарнет спеше неспокойно, говореше насън и непрекъснато размахваше ръце.

Бяха вече пет месеца заедно, но Соломон все още не беше свикнал с емоционалността на племенницата си. Не знаеше как да живее с друг човек. Протегна ръка и докосна челото ѝ. Жестът я успокои, тя потрепери още веднъж, преди да се обърне и да се сгуши в него. Сложи глава на рамото му и малките ѝ ръце го прегърнаха.

Дъщерята на Фанси не беше лесно дете, а Соломон нямаше никаква представа как да се грижи за нея.

Изведнъж пред погледа му се появи лицето на Кайро. Соломон бе чувал слуховете, че един английски джентълмен я е отгледал, а и всяко бавно, изящно движение на ръцете ѝ доказваше, че тя никога не е работила. Наистина му беше харесало да я дразни.

Целта му в началото беше само да я разстрои, за да ѝ попречи да играе добре, но видът на устните ѝ и червенината, която покри лицето ѝ, го бяха изкусили.

Той се насили да мисли за утрото и за земята, за която се молеше все още да ги чака.

Затвори очи. Молеше се. Колко време бе минало, откакто

свещеникът се бе молил на гроба на Оул?

Гарнет се размърда и коленете ѝ се забиха в бедрото му. Тя се обърна по гръб и сложи ръка на гърдите му.

Какво знаеше той за отглеждането на едно момиче, как щеше да ѝ помогне да стане жена? Децата се нуждаеха от храна, от дом, от...

Соломон пое рязко дъх. Изведнъж изпита силен страх.

Затвори очи, припомняйки си масите за билиард, на които беше играл, задимените игрални домове.

Жената беше добър играч, но лесно можеше да ѝ се отвлече вниманието. Имаше навика да затваря очи, за да се концентрира преди труден удар, и ако успееш да нарушиш концентрацията ѝ, удряше прекалено бързо.

Така стана и когато ръката на Кип докосна рамото ѝ – това не ѝ хареса.

Кип. Соломон отвори очи и се взря в тавана на стаята. Стомахът му болезнено се сви. Той имаше син. Чертите на лицето му бяха почти същите като неговите.

– Ти ли си Соломон Улф? – бе го попитал един старец, когато той изнасяше Гарнет от салона.

Когато кимна в отговор, Соломон осъзна, че човекът е изпратен най-вероятно от Бланш и че тя щеше да му се обади.

Бланш Мека, бяла, закръглена. Бланш, която имаше нужда от страстта на млад мъж, за да бъде щастлива. Тя го бе молила да остане и да не тръгва да търси Фанси.

Младото лице на Кип имаше твърде сурово изражение и той вероятно беше много бърз. Ако Соломон имаше късмет, може би щеше да успее да попречи на момчето да тръгне по пътя, по който той бе тръгнал преди толкова години. Може би.

В десет сутринта Соломон намести все още спящата Гарнет пред себе си на седлото. Беше отказала да остане в хотелската стая и той искаше да я държи близо до себе си; точно сега не беше момент да показва лудориите си.

Соломон вече можеше да си позволи да наеме кон.

Старото ранчо изникна пред погледа му. Слънчевите лъчи осветяваха кирпичените тухли, небоядисаната дъсчена ограда, дупката в тенекения покрив и разрушения навес за животните. Всичко беше обрасло с бурени, старият комин се беше килнал на една страна. През

прозорците влизаха и излизаха птици.

Соломон изпита чувството, че се е прибрал у дома. В двора бяха поникнали храсти. Спомни си за старата индианка, която береше клончета от шипка за люлката на внучето си.

– Децата трябва да се предпазват от духовете. Ние вярваме, че растенията върху гроба предпазват мъртвия от вампирясване...

Оул ги караше да пият чай от шипка, за да се предпазят от треската...

Изплашиха един ястреб и той литна нагоре с крясък.

Моряшкото проклятие на Гарнет заглуши вятъра и тя се надигна. Наведе се напред и разгледа полусрутената къща.

– Не. Стаята на мама беше по-хубава. Къде са хората?

Соломон проследи една пътека, която все още личеше в бурените. Недалеч от ранчото на Оул имаше малка могила, където индианците бяха извършвали жертвоприношения на бизони. Времето не я беше променило – земята си беше все същата – дива и свободна.

– Това е нашата земя, Гарнет. Петстотин акра от пресъхнали речни корита – суха земя. Ние сме си у дома.

– У дома? Барбари Коуст не беше толкова лош, колкото е това тук. Продай го. Само защото някой проклет старец е дал тази забравена от бога пустош на теб и на мама, не означава, че трябва да останем тук. – Тя отново се сгуши в Соломон. – Първо стана преди развиделяване – хората по това време още не са си отворили очите. После поиска да ме изоставиш... после ме разнася из магазина и купи цяла камара от онзи проклет сапун. След това ме тръсна върху този... тази торба с кокали и, Соломон, къде са хората? – В гласа ѝ прозвуча страх.

– Ще имаш на разположение само моите джобове, които да пребъркваш, Гарнет. И мисля, че в джоба на ризата ми в момента има една кейсика с бонбони.

Соломон се обърна. Чудеше се дали малкият поток не пресъхва през лятото. Беше се поинтересувал в кметството и разбра, че ранчото все още се води на негово име и на това на Фанси. Някой – а Соломон щеше да разбере кой – беше плащал данъците през всичките тези години, а „момчетата“ на Натсън са хвърляли по едно око и не са допусkali индианците да мародерстват. Смъртният акт на Фанси беше удовлетворил чиновника и сега Соломон беше единственият собственик. Когато можеше да си позволи адвокат, щеше да определи Гарнет за своя наследница.

– Призраци – промълви Гарнет, докато оглеждаше запустялата

къща. – Какво е това? – Тя посочи към една антилопа, която спокойно пасеше в полето.

– Вечеря – отвърна Соломон и извади пушката, която беше взел под наем.

Гарнет се обърна към него ужасена. Беше забравила за кесийката с бонбони.

– Искаш да я убиеш? Но тя е толкова красива. – Сложи ръка на бузата му и премига. – Не я убивай, Соломон. Може би има бебе и то ще остане сираче като мен.

Соломон задържа антилопата на мушка още известно време, после с бързо движение прибра пушката. Смушка коня и го насочи надолу по хълма към старото ранчо. Гарнет беше градско чедо, но скоро щеше да научи всичко за оцеляването на западната граница.

Прегърна я, за да ѝ даде чувството за сигурност, от което се нуждаеше. Тя стисна китките му, покрити с белези – белези, които никоой друг не беше докосвал. Детето имаше нужда от нещо, от някого, който да му даде сигурност и чувство за безопасност. Соломон познаваше това чувство – след погребението на родителите им той непрекъснато изпитваше нужда да държи малката ръка на Фанси в своята.

Кой беше плащал данъците на земята му? Защо хората на Натсън я пазеха?

– Чуй как вятърът свири в листата на дърветата – каза той на Гарнет, която продължаваше да стиска ръката му.

За миг видя Фанси, която тичаше към извора за вода – едно дългокрако видение от миналото с развяна черна коса.

Гарнет имаше нужда от слънцето и силата, които тази земя можеше да ѝ даде. Ако можеше да ѝ осигури безопасност...

– Ти си побъркан, Соломон. Луд като пиян моряк.

Един заек изскочи от храстите и конят се подплаши.

– Какво ще кажеш да хапнем този заек за вечеря?

– Толкова е сладък. По-добре го остави да си живее.

Гарнет стоеше близо до него, но само докато стигнаха до вратата. Страхуваше се, че някоя змия ще го ухапе.

– Ти си всичко, което имам, побъркан старец такъв! Не искам да станеш вечеря за някоя гадна змия!

Гарнет обви с ръце единия му крак. Соломон се зачуди дали ще свикне да носи пушката на единия си крак и уплашеното дете на другия. Не биваше да я дразни, но тя толкова много му напомняше за Фанси... Сложи ръка на главата ѝ и Гарнет си притисна към него.

– Да тръгваме.

– Нека останем да пренощуваме тук и аз ще ти разкажа някои неща за звездите.

– Знам всичко за звездите. Моряците на мама са ми разказвали. Хайде да се връщаме в града, за да играеш пак с онази жена. Тя има хубава храна и прекрасни гърди. Ще ми се и аз да имам такива, като по-расна. Или пък мога да си тъпча чорапи под корсета, както правеше една курва, която познавах...

– Гарнет, забрави ли кои са думите, които повече не бива да използваш?

Но споменът за гърдите на Кайро беше все още жив и в неговата глава. Какво ли щеше да бъде усещането, ако я докосне? Ако имаше жена, която да не иска в леглото си, то това беше комарджийка, която предизвиква мъжете.

Когато очите на Гарнет се напълниха със сълзи, той я взе и я сложи на коляното си. Искаше му се да може да наеме стая в хотела заради нея, но не можеше да си го позволи.

– Всичко е наред. Аз съм стар човек, Гарнет, и костите ме болят от толкова яздене. Не мислиш ли, че можем да останем тук през нощта?

Детето обви врата му и потрепери.

– Мама някога лежала ли е отвън, за да наблюдава звездите?

– Разбира се.

Фанси мечтаеше за богатство, за мъж, който ще ѝ подарява красиви неща, който ще ѝ говори сладки приказки – и тогава Дънкан сложи край на мечтите ѝ.

Като неин брат, Соломон би трябвало да разбере какво става... би трябвало да защити любящото сърце на Фанси... Но той страдаше от прекомерната си гордост и цялото му внимание бе съсредоточено върху това, как да гради репутацията си на добър стрелец. Тялото му бе последвало поканата на Бланш въпреки волята му.

Кип. Соломон имаше син.

Знаеше, че някой ден Кип ще дойде да го потърси. Затвори очи. Чувстваше се стогодишен – тежача му убийствата, старите рани, вината.

Прокара пръсти през косата си. Какво правеше той с детето на Фанси? Какво знаеше за живота на едно място? За отглеждането на едно дете, за това как да го направи щастливо?

Соломон изскърца със зъби. Страхът нямаше да му помогне да мисли разумно.

– Отново скърцаш със зъби, Соломон. Непрекъснато го правиш. –

Гарнет огледа къщата и потока. – Ще имаме нужда от нощно гърне, Соломон. Не ми харесва мисълта някоя змия да се промъква зад мен. Какво, по дяволите, е това? – извика тя и го стисна здраво, когато някъде в далечината се разнесе вой.

– Това е вълк. Вълците приличат на големи кучета – прошепна успокоително Соломон.

Гарнет се умълча и мислите му отново се върнаха към Кайро. Зачуди се кога за последен път е изпитвал такова силно желание, каквото бе изпитал, когато беше до нея.

Тя беше от висока класа и се държеше високомерно – просто молеше да я предизвикаш.

Такава жена можеше да кара мъжете да играят по свирката ѝ и Кип очевидно беше хлътнал по нея. Жена, която сваля ръкавиците си така, сякаш се съблича пред мъж, можеше да струва на Кип живота му.

За първи път Соломон се почувства доволен, че е прекарал толкова време в задимените салони в игра на билиард. Защото парите на Кайро Браун щяха да му помогнат да започне да отглежда добитък и да бъде добър баща на Гарнет.

Детето го стискаше здраво.

– Ако тази нощ ме прегърнеш, Соломон, но не просто да сложиш ръка на главата ми, а наистина да ме прегърнеш, ще се постарая да бъда послушна.

– Много съм ти благодарен за това, мис Гарнет.

– Харесва ми тази дама. – В този момент Гарнет забеляза един бизон, който бавно вървеше към потока. – Господи! Та това е истинска жива планина! – възкликна тя и отново здраво се вкопчи в него.

– Бизон. Един стар мъжкар, който трябва да напусне стадото, по всяка вероятност прогонен от някой по-млад. – Кип щеше да го преследва, помисли си Соломон.

– О! – В гласа на Гарнет прозвуча нотка на съчувствие. – Горкият стар бизон. Можем ли да го задържим?

Бизонът бавно се приближи до водата, пи, после легна на тревата и започна мързеливо да преживя. Соломон познаваше чувството на самота.

– Стой далеч от него, Гарнет.

Какво знаеше той за фермерството?

Щеше да се научи. Зад гърба му бе останал адът и нямаше какво да предложи нито на Гарнет, нито на Кип, но Соломон обещаваше, че ще се постарее.

ГЛАВА 3

От вътрешния балкон над масата за билиард Кайро огледа царството си.

Приглади полите на роклята си и дръпна ръкавиците си нагоре. Те стигаха до над лактите ѝ и прилепваха върху мускулите на ръцете ѝ. Тя се упражняваше с Куигли, противопоставяйки бързината и ловкостта си на неговата сила и маса. Харесваше ѝ да побеждава Куигли в онази китайска система за борба. Облечена в копринената си пижама, тя се чувстваше напълно свободна и независима.

Беше го победила и този път, седнала върху гърба му, стиснала болезнено ръката му. Накара го да каже:

– Да, о, великолепно. Победи ме.

По-късно, когато той ѝ правеше ежедневния масаж, Кайро забеляза, че си тананика весело.

– Следващия път ще го победя, Куигли – каза тя, докато той втриваше жасминово масло в кожата ѝ.

– Да, мадам, разбира се, че ще го победите – отвърна бързо той.

Тя го погледна през рамо.

– Смяташ, че този мъж може да ме победи както си иска, но това не ми харесва.

– Разбира се, мадам. Приемете извиненията ми. Той е само един посредствен играч, ако се сравни с вашите способности и умения. Просто тогава бяхте изморена. Може би все още бяхте разстроена заради бедната жена, която съпругът ѝ беше пребил от бой.

Кайро махна с ръка на един постоянен клиент и бавно започна да слиза по стълбите. Усмивката не слизаше от устните ѝ, но тя зорко наблюдаваше израженията на мъжете: те я бяха видели да губи.

Трябваше да се реваншира, и то бързо. Не искаше да губи – особено сега, когато Ню Йорк я очакваше.

Кип се беше подпрял на бара. Очите му блеснаха, когато я видя, и тя отвърна на усмивката му, но бързо извърна поглед. Кип ѝ харесваше, но не искаше клиентите ѝ да си мислят, че привличането им е взаимно. Част от магията, която оказваше върху мъжете, се състоеше в това, че беше сама, че сърцето ѝ е свободно. Тя бе дамата, отдала любовта си единствено на мъжа, който някога я бе обожавал – Бърнард.

– Трябва да се държиш като принцеса, затворена в златна кула.

Мъжете ще искат да те освободят, а когато разберат, че не могат, ще направят следващото хубаво нещо, на което са способни – ще изгубят парите си заради теб.

Кип веднага дойде до нея, взе ръката ѝ и я сложи на лакътя си. Тя леко се извърна, за да избегне целувката, която той имаше намерение да постави на бузата ѝ.

– О, скъпа моя – промълви младежът. – Този цвят толкова ти отива.

– Благодаря, сър. – Тя огледа ризата и вратовръзката му, току-що изгладените панталони. – Ти също си много хубав.

Свали ръката си от тази на Кип и потъна в тълпата.

Масата я чакаше, нейната маса, махагоновата ѝ приятелка, която ѝ беше завещал Бърнард. Червените топки щяха да са на нейна страна тази вечер. Тя поговори малко с мъжете, благодари им, че са дошли.

Соломон Улф беше взел частица от нея и тя си я искаше обратно. Беше взел част от самоувереността ѝ, която бе резултат на години усилен труд. Мъжете чакаха. Чакаха завръщането на Соломон Улф.

Тя свали ръкавиците си и ги подаде на Куигли. Щеше да накара този мъж да си плати. Наведе се над масата и изпрати няколко топки в джобовете. Позволи на Кип да сложи ръце на кръста ѝ и да я повдигне на ръба на масата. Седна с шеката зад гърба си. Този удар беше труден.

Разговорите утихнаха, мъжете се съсредоточиха върху последния ѝ удар. Тя удари топката и успешно я изпрати в джоба.

Усети Соломон Улф и подуши свежия му аромат на чист въздух, сапун, кожа и дим. Значи беше дошъл, за да я победи отново. Но преди да се обърне към него, щеше да продължи...

Две големи ръце я хванаха през кръста и я вдигнаха от масата. Соломон Улф я постави на пода. Една малка перла се измъкна от сложната ѝ прическа и се търкулна до ботуша му. Гарнет, която имаше отпочинал вид, измита и със сресана коса, се наведе, взе перлата и леко я стисна между зъбите си.

– Истинска е – каза тя с глас на познавач и я пусна в малката кесийка, завързана на кръста ѝ.

– Върни я, Гарнет – нареди Соломон, въпреки че погледът му не изпускаше гневните очи на Кайро.

– Не. Тя я изгуби. Аз я намерих. Моя е – отвърна Гарнет и го погледна. После присви очи към прическата на Кайро. – Мислиш ли, че можеш да изгубиш още някоя?

– Нямам навика да губя каквото и да било – отвърна спокойно Кайро. – Куигли?

Той изникна зад Соломон, в изражението му имаше презрение, когато погледна към момичето.

– Ако младата лейди иска да ме последва, ще може да опита от свинското рагу с кестени и ябълкови резенчета. А след това може би парче торта...

– Не искам никаква торта.

Соломон сложи голямата си ръка върху главата ѝ. Тя го погледна, сякаш ѝ беше много неприятно това, което той ѝ напомняше. Погледът му беше красноречив, когато я разтърси леко и погледна към Кайро. Гарнет се намръщи, бръкна в торбичката си и му подаде перлата. После сви драматично рамене и отиде до една странична маса. Погледна отново към Соломон, който ѝ кимна одобрително. Куигли взе перлата от стрелеца и я пусна в джоба си. След това затвори очи, пое си дълбоко въздух, вдигна поглед към тавана и последва момичето.

Соломон сложи колана с пистолета си на масата и търкулна венчалната халка по зеленото сукно.

Погледът му бавно се плъзна по перлите, които обсипваха деколтето ѝ, и това незабавно предизвика гнева ѝ.

– Много добре – промълви тя. – Да започваме. Ще заложа повече от теб само за да направя играта по-интересна.

– Бих искал едно легло и няколко тенджери. Да не са кой знае какви, просто да стават за варене на фасул.

Искаше твърде малко, помисли си Кайро.

– Това е малко. Тъй като очевидно не си в цветущо положение, ще увелича залога с малко златен прах, да кажем... десет унции.

Той кимна рязко. Кайро забеляза, че брадата му подрязвана скоро. Значи тя му беше осигурила сапун, така ли? Съчувствието ѝ към детето нямаше да му помогне тази вечер.

– Коя щека ще си избереш? – попита тя и посочи към стената.

Само начинът, по който той отиде до стената, взе една щека без никакво колебание и се върна до масата, накара Кайро да побеснее.

Очите му отново се забавиха върху деколтето ѝ и тя едва се съдържа да не му извика. Вместо това се усмихна.

– Много искам да разбера дали късметът ти още работи.

Погледът му съвсем бавно се плъзна нагоре по шията ѝ, по лицето и най-после срещна очите ѝ.

– Мога да опитам.

– Да, направи го – изстреля тя в отговор.

Той разби пирамидата, а Кайро затаяваше дъх при всеки негов

удар, молейки се да сбърка. В края на втората игра той пропусна един удар и тя довърши останалите топки.

По време на третата игра тя се наведе над масата и усети погледа му върху гърба си. Кайро удари прекалено бързо и Соломон отново пристъпи към масата.

Тя застана до него, скръстила ръце. Никога не позволяваше на тялото си да издава чувствата ѝ, но този стрелец много успешно я предизвикваше... Тя се насили да отпусне ръце спокойно.

Той се придвижи към нея, за да заеме позиция за удара си, и застана прекалено близо. Бе принудена да се отмести. Той я погледна и повдигна вежди, изражението му беше неразгадаемо. О, той прекрасно знае какво прави! Знаеше го и се наслаждаваше.

Но тя също знаеше как да дразни противника. Докосна го леко, когато минаваше покрай нея. Той се напрегна и тя отново придоби увереност, когато видя как раменете му се стягат, сякаш да посрещнат удар. След малко докосна китката му с пръсти и се усмихна леко.

– Всичко, което трябва да направиш, е да разглобиш щеката и да оставиш двете части на масата – промълви тя.

Клепачите на Соломон трепнаха и тя знаеше, че е постигнала още една точка. Кайро отново се усмихна бавно, чувствено, подканвашо, а пръстите ѝ се плъзнаха по гърдите му.

Той я хвана за китката. Очите му блестяха, челюстта му бе здраво стисната.

– Настина искам легло и тенджери. Така че няма вероятност да се откажа от играта.

Тя разбра какво искаше да ѝ каже. Щеше да получи това, за което е дошъл, или щеше да се провали.

Кип се измъкна от тълпата зяпачи и застана по-близо до Кайро.

– Кайро? – Гласът му беше дрезгав, ръката му застина върху дръжката на пистолета му.

Соломон се обърна към по-младия мъж. Продължаваше да държи китката ѝ и тя усети как буреносните облаци се скупчват над главата ѝ.

– Отдръпни се, синко – промълви Соломон, преди да я пусне.

Кип се взираше в стрелеца със студен поглед и Кайро го смушка леко с лакът.

– Ще играем ли? – попита тя спокойно, въпреки че пръстите ѝ трепереха.

Соломон кимна, после се наведе над масата. Кайро преглътна. Наблюдаваше перфектните му удари и се насилваше да се усмихва. Един

шампион никога не показва лошото си настроение, казваше често Бърнард.

Но Бърнард не е бил принуждаван да търпи погледите на такъв тъмноок стрелец.

Соломон погали леко с пръсти щеката си и впи очи в нейните. Космите на врата ѝ настръхнаха и тя положи голямо усилие, за да не потрепери.

Когато играта приключи, му изпрати още една студена, пресилена усмивка и го поздрави за победата.

– Можеш да си избереш каквото искаш от кухнята. Куигли ще ти покаже леглата. – Тя видя как очите му се присвиха и си припомни, че той също беше хищник. – С изключение на моето – добави тя, а ноктите ѝ се забиха в дланите. Не можеше да понесе мисълта, че той ще спи в леглото, което тя обожаваше. – Можеш да си избереш което искаш легло в къщата – освен моето. То не би ти подходило.

Той стоеше пред нея, разкрачил крака. Кимна ѝ веднъж и веселието, което проблесна в очите му, не ѝ хареса.

Принудена да го заобиколи, Кайро внимателно прихвана полите на роклята си, за да не докоснат износените му ботуши. Напусна салона с обичайната си усмивка, но с гневен поглед.

Вдигнала високо глава, Кайро се закле, че Соломон Улф ще се разкайва горчиво за предизвикателството си.

Кайро дръпна дантелената завеса и погледна към известната с лоша слава Главна улица на Форт Бентън. Беше рано сутринта и беше пълно с народ.

Изведнъж тя рязко си пое въздух. Черната шапка на Соломон, широките му рамене и начинът, по който яздеше, не можеха да бъдат сбъркани. Докато той все още носеше старите си дрехи, Гарнет имаше нова шапка с панделки и цветя и беше облечена в нова синя рокля. Яхнала едно пони, тя гордо яздеше до Соломон. Понито теглеше малка количка, пълна с провизии.

– Дванайсет говеда. Не са кой знае какви, но са предимно крави. Един стар бик от Тексас – промълви Кайро. – Конят му е хубав. Радвам се, че мистър Улф инвестира добре парите ми. Ако се вярва на местните клюкари, навремето мистър Улф е живял тук. Започнал е като млад стрелец с избухлив нрав.

Кайро погледна раменете на Соломон и начина, по който държеше

юздите. Куигли също погледна навън.

– Това е новият му кон. Всъщност – кобила. Той явно има дарба да привлича женските от всички видове. – Куигли отстъпи назад и сложи подноса, който носеше, върху масата. – Утринният ви чай, мис Кайро? По-късно ще отида в Чайнатаун и ще купя малко черен чай. Чух, че е дошъл нов кораб с коприна и мистър Фонг я е купил.

Кайро изпи чая си бързо, за ужас на Куигли. Не й харесваше това неспокойно чувство, което я бе обхванало от известно време: очакването отново да играе със Соломон Улф. Нетърпението и гордостта пречеха на концентрацията ѝ. Тя знаеше как да се успокоява и в момента имаше нужда от разнообразие, за да не мисли за поражението си.

– Искам да ми приготвиш костюм за езда. Искам да изпробвам пистолетите си за дуел. Ще яздя извън града. Ако Кип дойде да ме търси, покани го, ако обичаш, да ме посети.

Ако не искаш да продължиш, просто остави двете части на щеката си на масата. Соломон бе приел предложението ѝ и го бе повторил в предизвикателство, което тя не можеше да не приеме, затова удвои залога.

– Не че той е по-добър от мен, Куигли, просто...

– Виолетова коприна... десет ярда муселин... ммм? Да, разбира се, мистър Улф не е по-добър. Но притежава способността да ви отвлича вниманието. Само един поглед към деколтето ви и вие вече сте побеснели, готова да се нахвърлите върху него.

Кайро присви очите си към мъжа, който със сигурност щеше да се върне довечера, за да отвърне на предизвикателството ѝ.

– Вече загубих твърде много. Това не може да продължава.

– Можете да откажете да играете с него – отвърна Куигли, седна и сложи една салфетка в скута си.

– Стигнах твърде далеч, за да му позволя сега да ме спре – каза тихо Кайро. – Само след година работа ще отида в Ню Йорк, за да завладея тамошната висша класа. Не искам те да си мислят, че е трябвало да работя на западната граница. Искам да спечеля достатъчно пари, за да ги накарам да повярват, че съм ги наследила от баща си – англичанин – и че билиардът е просто едно развлечение, а не начин да изкарвам прехраната си.

– Знам какви са плановете ви. Достатъчно често съм слушал за тях. От милия Бърчард и от вас – промърмори Куигли отегчено. – Ню Йорк Сити, висшите кръгове и т.н., и т.н.

Соломон вдигна поглед към прозореца и я видя през дантелената

завеса. Изражението му показваше, че щеше да приеме предизвикателството ѝ довечера. Той докосна ръба на шапката си и кимна.

Кайро си пое дълбоко въздух и бавно пусна завесата.

– Този човек... този човек не знае кога да спре. Не се страхувам от Соломон Улф.

– Да, мадам. Може би тази вечер? Наистина се надявам да не доведе това хлапе със себе си. Тя няма никакви обноски. – Очите на Куигли изведнъж заблестяха. – Бих искал да пробвате онази фуста, преди да тръгнете.

Кайро гледаше широкия гръб на Соломон, който се отдалечаваше.

– Моля те, погрижи се всички остатъци от кухнята да бъдат занесени в пансиона на Сара. Тя се грижи добре за жените и децата, които ѝ изпращаме. И купи повече муселин, Куигли, а също и бонбони. Тези бедни дечица на Макдоналдови имат нужда от нови дрехи и... оправи сметката им при обуваря, ако обичаш. Баща им не трябва да има достъп до тези пари. Кажу на обуваря, че няма повече да търгувам с него, ако позволи на Питър Макдоналд да докосне парите, които съм дала на децата му. Виж също така дали Сара има нужда от нещо за новата жена...

– Жената на комарджията, която била изхвърлена гола в реката?

– Да. И се погрижи училището и църквата да получат по хиляда долара. Дамите не искат и да ме знаят, но определено обичат парите ми, част от които са получени от благоверните им половинки. Ако искаш, покани утре жената на комарджията, за да ѝ оправиш косата и роклята. С тази липса на жени в града някой винаги има нужда от съпруга. Тя може да хареса идеята. Ако ли пък не – можем да ѝ платим билета. Точно в този момент тя има нужда от малко гордост.

– Права сте – съгласи се сериозно Куигли. – Да, ще ѝ помогна.

Кайро се върна в дневната. Пъкна една торбичка между гърдите си. Нагласи корсета си така, че да прикрие малката издутина. Докато Куигли се тревожеше за нарушената линия на роклята ѝ, тя правеше всичко възможно, за да оцелее. Отдавна бе научила какво може да направи малко сънотворно в пиетието на мъж, който я заплашва по някакъв начин, и никога не се разделяше с тази торбичка. Нито пък с малкия нож в жантиера.

– Искам тази вечер да си направим една хубава игра, Куигли. И имай предвид, че съм в много добра форма.

– О, да. Откакто играете с мистър Улф, моето нещастно тяло плаща скъпо и прескъпо.

– Мистър Улф има белези на китките. Мислиш ли, че е бил в

затвора? – Беше виждала подобни белези по ръцете на баща си.

По време на войната баща ѝ бе продал на армията един жребец, който беше толкова стар, че не ставаше за нищо, освен да докарва стадото обратно във фермата. Бяха завързали Бъфорд Браун за едно дърво и го биха с камшик пред жена му и шестте му деца. Но той оцеля, защото едно мършаво малко момиче, само деветгодишно, бе застанало пред камшика.

– Нямате ли роднини? Майки, деца или баби? Помислете си как ще се почувстват те, ако разберат, че сте убили баща ми и ние сме умрели от глад. Не го бийте повече? Моля ви! – Така през сълзи нареждаше малката Етел.

Куигли се намръщи.

– Виждал съм роби с белези като тези на китките на Соломон. Мъже, които са били вързани за ръцете и са висели така с дни, със седмици. Или мъже, които са се опитвали с всички сили да се освободят. Отчаяни мъже.

Тя си наля още една чаша чай и затвори очи, наслаждавайки се на вкуса му. Соломон си имаше своите слаби места и тя трябваше да ги открие.

– За довечера искам лека вечеря – риба, зелена салата и пресни плодове. Ще подремна, преди да играя...

Кайро отиде до прозореца и погледна към прерията. Соломон вече почти не се виждаше.

Бяха започнали игра, която можеше да се играе само от двама души.

Соломон се събуди и се вслуша в утринните шумове на прерията. Гарнет спеше до него. Тя все още се страхуваше от това непознато място. Веднага щом ѝ направеше легло, щеше да ѝ се наложи да спи сама.

Соломон сложи ръка под главата си. Мускулите му бяха изтръпнали, старите рани го боляха.

Кайро Браун го вълнуваше по начин, който той отдавна бе забравил.

Беше видял твърде много, бе участвал в прекалено много битки, за да не усети, че тя е завладяна от жажда за победа.

Синът му искаше да я направи своя любовница, но тя с лекота го държеше настрана. Дамата не обичаше да се обвързва. Той потърка безлезите на китките си. Той също не обичаше да се обвързва.

Когато Соломон бе разбрал за Дънкан и Фанси, жаждата му за отмъщение беше огромна. Беше отишъл при Дънкан и го бе обвинил открито, но един удар отзад го изпрати в безсъзнание. Събуди се в една пещера, беше прикован към скалата и висеше за китките си. Дънкан го беше оставил да виси там с дни, като това едва не го бе убило.

Гарнет промърмори нещо насън и го прегърна.

После се обърна на другата страна и гушна котето, което ѝ бе дал икономът на Кайро. Куигли хитро бе измислил с какво да се занимава детето по време на играта снощи.

Соломон стана и се облече. Отвори вратата. На близкия хълм една жена се плзна от коня си.

След няколко минути Соломон беше при Бланш Натсън.

На бледата утринна светлина тя изглеждаше по-красива, отколкото си я спомняше. Млечнобялата ѝ кожа контрастираше с черните къдрици. Сините ѝ очи радостно се разшириха, когато той тръгна към нея, пълните ѝ устни се разтегнаха в приветлива усмивка.

– Соломон. Мой скъпи Соломон. Ти се върна. Знаех си, че ще се върнеш. – Тя хвана ръцете му, в погледа ѝ се четеше обичта ѝ. – Все същият си – окъсан, със стиснати устни, в очите ти се четат думи, на които никоя жена не би могла да устои. Как се молих, как те чаках да се върнеш.

Той отдръпна ръцете си. Спомените нахлуха в главата му. Някога беше отчаяно влюбен в нея и макар да се бореше с нуждите на младото си горещо тяло, не можа да ѝ устои. Много по-възрастният ѝ съпруг насърчаваше подобна връзка. Сега, като погледнеше в миналото, Соломон разбираше, че Бък нарочно бе наредил нещата така, че младата му съпруга и любовникът ѝ да останат насаме.

– Разкажи ми нещо за сина ни, Бланш – каза той и махна дланта ѝ от гърдите си.

Тя си пое дълбоко въздух.

– Значи си разбрал и си се върнал за нас. За сина ти и за мен.

Тя обви ръце около врата му. Устните ѝ бяха меки и топли. Подобна покана го беше възпламенила неудържимо, когато беше още младеж.

Соломон отстъпи назад.

– Значи в крайна сметка желанието на Бък за син се сбъдна.

Лицето на Бланш се озари от гордост.

– Да. Кип беше толкова красиво дете, Соломон. Толкова много напоя за теб. Черна коса, труден характер, гордост. Разказа ми за мъжа в салона на онази Браун и, о, как се молих това наистина да си ти. Сега,

когато се върна, кажи, че ще останеш в ранчото при нас, нека бъдем семейството, което винаги е трябвало да бъдем. Никога не съм спирала да те обичам, Соломон. Нито дори за миг.

– Дори когато отказа да дойдеш с мен да търсим Фанси?

Горчивите спомени го завладяха и той сякаш отново видя детския почерк на сестра си. „Заминавам с голямата си любов. Ще ти пиша. Ф.“

Прекрасната усмивка на Бланш постепенно угасна.

– Сигурна съм, че вече си проумял, че не можех да изоставя Бък. Ти не знаеше къде е Фанси и колко време ще ти е нужно, за да я откриеш, а той имаше нужда от мен. Освен това трябваше да мисля и за бебето, което предполагам, че съм заченала от теб. Как би могъл да ме молиш да поставя в опасност себе си и детето ти и да тръгна Бог знае накъде?

– Но аз не знаех, че има дете, нали? Въобще имали ли сте намерение да ми кажете? Знаеше ли Бък, че съм баща на сина му? – Соломон беше станал много сериозен. – Кой послужи за жребец за другите ви деца? Колко им плати Бък?

Думите бяха резки, груби и излизаха от устата му като куршуми. Не би искал да разкрива чувствата си и знаеше каква опасност го застрашаваше. Изведнъж осъзна, че е стиснал здраво юмруците си и положи усилие, за да ги отпусне.

– Един мъж трябва да знае, че е баща, Бланш.

– Ти си шокиран. Да узнаеш, че си баща, след всичките тези години, временно те е разстроило. Постепенно ще разбереш, че съм постъпила добре. Бък умря пет години, след като ти замина. Той щеше да те убие, ако... ако се беше опитал дори да споменеш, че Кип е твой. Той искаше още деца, разбира се, и така родих Едуард. Бък не искаше Кип да е единствено дете. Как бих могла да откажа на умиращия си съпруг? А ти беше незнайно къде, за да търсиш Фанси...

– Нека да говорим за Кип. Чувам, че се движи с лоша компания. Парите на Бък ще успеят ли да го спасят от бесилката?

Бланш се обърна.

– Кип е само едно момче. Сигурна съм, че не върши нищо незаконно. Той е истински син на баща си. Опитва се да направи впечатление на онази проститутка Браун, въпреки че аз не мога да разбера защо... Соломон, преди тя е пътувала с един стар глупав англичанин и с една билиардна маса от град на град. Когато той умрял, тя направи заведение тук. Сигурно изкарва допълнително пари на втория етаж. Нямам никаква представа защо мъжете толкова я харесват. – Тя отново се обърна, разпусна косата си с една ръка, а с другата разкопча кадифеното си

деколте. – О, Соломон, толкова много те желая. Никоой никога не ме е задоволявал така, както ти... никога... – Тя дръпна дантелените връзки на долната си риза и пищните ѝ гърди изскочиха. – Желая те, Соломон, скъпи. Искам устата ти, тялото ти. Сега вече мога да ти дам всичко. Можеш да заемеш мястото си до мен. Всичката тази земя – тя направи жест с ръка – пазих за теб. Вземи ме... вземи ме сега, тук. – Тя разтвори ризата му, обви ръце около врата му и погали косата му. – Обичам те, Соломон. Само теб. Колко дълго чаках този момент. Колко дълго чаках да се върнеш при мен.

Той свали ръцете ѝ от себе си.

– Не, Бланш.

– Искам те, скъпи. – Тя се надигна, за да го целуне. – Моля те, помогни ми да прогоня болката.

– Не – каза тихо той.

Времето за любов с Бланш беше отминало. Изведнъж се замисли дали тя не го бе накарала да няма доверие в никоя жена. Никога не бе вярвал на жена след Бланш и отказа ѝ да тръгне с него. Това беше станало преди много години и той вече нямаше нужда от женска топлина.

– Ти си изморен. Изморен от пътуване, от работа. Ела вкъщи... Ще накарам готвача да ни сервира закуската в леглото. Можем да останем там с дни.

– Какво искаше да кажеш с това „Пазих тази земя за теб“?

– Ами хората ми се грижеха индианците да не мародерстват тук, а също така плащах данъците, скъпи. Знам колко много си привързан към земята на стария Джонсън. Не че би искал да живееш в тази пустош, след като можеш да останеш в моя дом... след като можеш да управляваш прекрасното ми ранчо. Помисли за приемите, които можем да даваме, за положението, което ще придобиеш, ако се ожениш за мен. Аз съм много влиятелна личност във Форт Бентън, скъпи мой. Ти ще имаш власт...

– Ще ти се отплатя, Бланш – каза бавно Соломон.

Голите ѝ гърди се триеха в неговите. Когато беше момче, тялото на Бланш го възпламеняваше, но сега виждаше в нея само една глупава, задъхана жена.

– Отплати ми се сега, скъпи – прошепна дрезгаво тя, сложи ръката му на гърдата си и бавно започна да я движи. Притисна се към него, ръцете ѝ посегнаха към панталоните му.

– Каж ми какво знаеш за Фанси, Бланш. Защо замина тя?

Бланш спря и го погледна. Той дръпна ръката си, я тя облиза устни. Дишаше тежко.

– Трябва ли да ровим из миналото, скъпи?

– Да, трябва.

Беше жесток, но искаше да нарани Бланш, да я накара да си плати за изгубените години без Кип.

Соломон чу някакъв шум в храстите и видя Гарнет, която вървеше към тях. Тя се спря пред него и сложи ръце на хълбоците си.

– Обеща ми, че няма да ме оставяш. Изплаших се. – Тя погледна към Бланш, която бързо закопчаваше копчетата на роклята си. – Лейди, аз самата много бих се гордяла с такива пъпешки.

Соломон сложи ръка на главата на Гарнет и леко я разтърси. Тя се нацупи.

– Добре, аз съм дете. Изплаших се, че съм останала сама, а ти стоиш тук с тази жена, която няма достатъчно разум, за да остави тези неща за леглото си... защото твоето е заето. От мен. Разбираш ли? – Тя не сваляше поглед от пазвата на Бланш. – Натъпка ли ги обратно? – попита тя с любопитство.

Соломон отново я разтърси и тя се притисна в него, отвърщайки на странната му милувка. Това малко момиче беше единствената топлинка в живота му. Не искаше тя да се замесва в жестокото му минало.

– Това е една стара приятелка. Гарнет, поздравя Бланш.

– Трябва ли да си тръгна и да ви оставя сами? – промърмори Гарнет.

– Здравей, Гарнет. – Бланш погледна към Соломон и се усмихна топло. – Твое ли е?

– Вече да. Гарнет е дъщеря на Фанси.

Сините очи на Бланш се стрелнаха към момичето и забелязаха чертите на брата и сестрата. Намръщи се за момент и Соломон се зачуди какво ли си мисли. Какво знаеше тя за Фанси? За Дънкан? Беше ли играла някаква роля в падението на Фанси?

По гърба му пробяга студена тръпка. Бланш беше суетна жена и не навиждаше другите красиви жени, а Фанси беше толкова крехка...

Бланш изведнъж се усмихна.

– Тя също е добре дошла. Винаги съм искала да имам дъщеря.

– Не мисля, че ще ти харесам.

Бланш, очевидно потресена, направи няколко крачки назад. Насили се да се усмихне.

– Е, поне вече нямам въшки – заяви гордо момичето.

Бланш се хвана за сърцето. Погледна към Соломон, после отново към Гарнет.

– Да... е... това е добре. Соломон, ще те чакам... помогни ми да се кача на коня, ако обичаш.

Когато Бланш се отдалечи, хвърляйки му един последен подканващ поглед, Гарнет хвана ръката на Соломон.

– Тя е безпомощна и не струва и пет пари. Не би издържала и един ден на Барбари Коуст.

Соломон гледаше как Бланш се отдалечава. Не му харесваше този гняв, който се надигаше в него, желанието за отмъщение. За момент му се прииска да я нарани жестоко – както бе наранена Фанси. Но той никога не се беше отнасял така с жена и никога нямаше да го направи.

Вдигна Гарнет на гърба на кобилата и тя поклати глава.

– Предполагам, че много ти се искаше да я чукаш, въпреки че самата мисъл за това е отвратителна. Двама стари хора... – Тя потрепери. – Наистина е отвратително.

– Отиде да видиш това копеле, нали? – попита Дънкан, когато Бланш слезе от коня.

Тя му хвърли юздите, с което му напомни, че е само неин работник, после бавно мина покрай него, към голямата елегантна къща, която искаше да сподели със Соломон.

Дънкан я сграбчи за рамото и я завъртя обратно. Тя вдигна ръка и го зашлеви. Беше се върнала от света на мечтите, за да попадне в действителността, грозна като осакатените ръка и крак на Дънкан.

– Недей да се държиш по този начин с мен, Дънкан. Това не ми харесва.

Той ѝ се ухили, без да обръща внимание на пламналата си буза. Приглади русата си коса, която беше същата като на Едуард.

– Докосвал съм те много пъти и ти будиш и мъртвите с виковете си, когато си под мен.

Мразеше го, че ѝ напомня за нуждите ѝ, които само Соломон можеше да задоволи. Тя се задъха. Очите му се плъзнаха по деколтето ѝ и се присвиха, когато се спряха на едно разкопчано копче.

– Чукала си се с Улф, нали?

– Не.

Бланш се обърна и тръгна към двуетажната къща. Беше родила на Бък синовете, които искаше, и беше платила скъпо за белите камъни,

боядисаните колони и двете хиляди акра първокачествена земя.

Бланш тръсна глава. Соломон щеше да дойде при нея. Мъжете не отказваха на Бланш Натсън. Щеше да му даде време да се осъзнае и щеше да подкупи момичето. Тогава Соломон отново щеше да бъде неин. Великолепният, силен, арогантен Соломон.

Когато влезе в къщата, Бланш развърза кадифената панделка от врата си и я хвърли на една маса в салона.

– Мери, затопли банята и побързай – нареди тя на мексиканката, която стоеше до вратата.

После се качи по стълбите към голямата спалня, която беше нейна, преди Бък да умре. Хвърли се на покритото с дантели легло и се взря в балдахина. Сграбчи възглавницата и я притисна към болезнените си гърди. Намръщи се, спомняйки си миналото. Соломон беше заминал да търси сестра си, едно петнайсетгодишно момиче, за което Дънкан и останалите непрекъснато се хвалеха, че са имали. Дънкан каза, че е тръгнала с някакъв калайджия, за да избяга от бдителния поглед на брат си.

Бък поиска още едно дете веднага щом се роди Кип. Настояваше, молеше, обещаваше й прекрасни бижута, за да си намери друг любовник, който отново да я заплоди. Един ден в пристъп на ярост той я би жестоко. Тя нямаше към кого да се обърне за помощ, а трябваше да защитава Кип. Преди Кип да е станал на три месеца, Бланш намери друг тъмнокос мъж, който й напомняше за Соломон с пламтящите си черни очи и силно, мускулесто тяло. Уилям й беше доставил удоволствие и Бък разбра за връзката им. Беше доволен и очакваше второто си дете. Но кожата на бебето беше прекалено тъмна, с меден оттенък. Бланш отново изпита мъка, макар и поизбледняла с времето. След като я наби заради това, че бе спала с индианец, Бък уби Уилям и й нареди да убие „червенокожото си копеле“.

Но Бланш обичаше бебето си. Една индианка й обеща да го отгледа далеч от ранчото, да го заведе в Канада и да го скрие от Бък и хората му.

Бланш хвана гърдите си. Соломон. Имаше нужда от него, имаше нужда от силата му. Имаше нужда от него в леглото си.

Вратата на спалнята се отвори и затвори. Ключът изщрака.

– Дънкан, излез – заповяда тя, без дори да се обръща към мъжа, който беше неин любовник в течение на дълги години.

Но той познаваше моментите й на слабост. Понякога я познаваше по-добре от самата нея и тя го мразеше за това.

Обърна я по гръб, на лицето му беше изписано желание. Вдигна нагоре полите й и разкъса фустата й. Влезе в нея грубо.

Желанието сграбчи и нея и тя извика, отдавайки се на нуждата си, докато мъжът смучеше и хапеше гърдите ѝ. Когато Дънкан свърши, тя го отблъсна и стана от леглото. Застана с лице към него, приглади полите си с треперещи ръце. Трепереше от гняв и страст към Соломон... само към Соломон.

Дънкан се облегна на възглавниците.

– Как смееш! – каза тя, а тялото ѝ се тресеше от ярост.

– Изглеждаше така, сякаш имаш нужда точно от това – отвърна спокойно той и също стана. – Имаш син от мен, нали така? Едуард е хубаво момче, така че сигурно сакатите ми ръка и крак не са били от голямо значение тогава, нали?

– Отсега нататък ще стоиш далеч от мен.

– Защото имаш планове за онова копеле, Улф?

– Винаги съм обичала Соломон.

– По дяволите, Бланш. Ти обичаше всички ни, не е ли така? – Дънкан се ухили.

– Ако Соломон разбере, че ти си принудил сестра му да проституира, ще те убие – отвърна Бланш с лека усмивка.

– Ще го чакам. Но ти пък не можеше да понасяш сестра му. Това, че привличаше мъжките погледи, дори този на Бък. Трябваше да изприказваш много сладки приказки, за да го откъснеш от нея, не беше ли така?

Бланш внезапно почувства страх. Дънкан беше в състояние да нарани всеки човек, а досега тя успяваше да го контролира. Той нямаше сърце.

– Ти нарани Соломон и ще си платиш за това.

– Е, няма ли да е срамота да загубиш таткото на Кип толкова скоро след като го намери?

– Само да кажеш нещо на Кип и ще... – Обзе я сляпа ярост.

– Той е толкова хлътнал по онази комарджийка, че не може да забележи колко много прилича на баща си.

Дънкан сложи ръка на колана си. Пръстите на дясната му ръка стояха непрекъснато свити заради огнестрелната рана отпреди години. Лявата ръка му служеше бавно, тромаво. Друг куршум бе раздробил капчката на коляното му. Бланш никога не узна кой го беше прострелял, нито пък искаше да узнае. Един ден интригите на Дънкан щяха да го изпратят в гроба.

– Какво ще кажат хората, когато разберат, че имаш трима синове от

трима различни мъже? Че си родила индианче? Къде тогава ще отиде репутацията ти? Ще ти кажа къде – в помийната яма. Между другото, Едуард е попрекалил с една проститутка и има нужда от пари, за да ѝ затвори устата. В противен случай ще се погрижа да се удави.

Бланш се приближи към голямото бюро от черешово дърво. Взе една шепа златни монети и ги хвърли към него. Забавляваше се да го гледа как несръчно събира златото от персийския килим.

– Не ѝ причинявай зло и не ме докосвай отново, Дънкан – повтори тихо тя. – Или ще се погрижа Едуард да не фигурира в завещанието ми.

Дънкан стисна зъби и удари шапката в дланта си.

– Не би лишила от наследство собствения си син, Бланш – каза той и се ухили. – Прекалено добра и любяща майка си.

– Едуард е единствената причина ти все още да си тук – напомни му тя.

– Ти си страстна жена, Бланш. – Той си сложи шапката и кимна. – До следващия път, когато се чувстваш самотна.

– Никога повече за теб, Дънкан. Не мога да понасям да ме докосваш.

Петнайсет минути по-късно Бланш се потопи в ароматизираната вода и започна да крои планове как да привлече Соломон в къщата си. Щеше да се наложи да задържи момичето – очевидно беше привързан към това дете със сплъстената коса. Бланш направи усилие да не се намръщи; бръчките щяха да загрозят прекрасното ѝ лице.

– Мери, ела да ми втриеш благовонно масло.

Соломон. Кип имаше нужда от баща си, който беше силен мъж. Едуард имаше нужда от Соломон, който да озаптява буйния му нрав. Едуард непрекъснато се забъркваше в скандали, изразходваше цяло състояние за проститутки и да затваря устата на хората.

Соломон щеше да е много красив в колосана риза и черен редингот. Чудесно щеше да е до нея в ранчото, в обществото във Форт Бенгън, на екскурзии до Сейнт Луис и на изток. Той беше мъж, който караше хората да го уважават, и тя щеше да го има.

Бланш затвори очи, припомняйки си лицето му, озарено от първите лъчи на слънцето. Мъжът, който желаше, беше тук – горещ, страстен, очакващ. Беше виждала огъня в очите му в дните, когато му беше достатъчно само да усети уханието ѝ. Щеше да го почака да се осъзнае.

ГЛАВА 4

– Всичко, което трябва да направиш, е да сложиш двете части на шеката на масата – повтори тихо Соломон на Кайро.

Внезапният ѝ гняв изненада и самата нея. Соломон успяваше да предизвика в нея чувства, които бе успявала да крие в продължение на години.

– Много си безочлив – каза тя през зъби и отстъпи назад точно когато той посегна да махне едно перце, което се беше откъснало от прическата ѝ и бе залепнало за бузата ѝ. – Не ме докосвай, Соломон Улф. Аз винаги довършвам играта, която съм започнала.

Тъмният поглед на Соломон обходи лицето ѝ, спря се на устните ѝ и се премести надолу по шията към деколтето ѝ. Той успяваше да я нервира с лекота. Играеше си с нея. Тя знаеше, че нарочно я е оставил да победи.

Репутацията ѝ и голяма част от вещите ѝ бяха заложени. Кайро се усмихна на мъжете, които идваха да я видят всяка вечер, да я поздравят като победителка. Мразеше съчувствието, което се четеше в очите на Елмър Мейкин, хищническата усмивка на младия Евънс, който беше сигурен, че някой ден ще успее да я победи. Кайро губеше частица от гордостта си всеки път, когато играеше със Соломон – един застаряващ стрелец със студен поглед, който сигурно вече не беше толкова бърз с пистолета.

Кайро плъзна поглед по стройното, мускулесто тяло на Соломон и надолу към пистолета, който винаги беше на бедрото му. Разбира се, сега, когато имаше пари, не му се налагаше да залага револвера си и старата брачна халка.

Кип нямаше никаква причина да ревнува. Соломон Улф изглеждаше погълнат от мисли. По лицето му не можеше да се види никаква топлина, с изключение на моментите, в които гледаше към Гарнет, която очевидно го обожаваше.

Въпреки че непрекъснато я побеждаваше, Кайро никога не го беше виждала да се усмихва.

Освен когато я дразнеше. Тогава ъгълчетата на очите му се присви- ваха и той я гледаше така, сякаш тя беше посредствен играч и по ѝ приличаше да готви, да ражда деца и да си стои вкъщи.

В такива моменти ѝ се искаше да го убие.

Това чувство я изненадваше, тя го мразеше.

Кайро сграбчи обичайната си щека и осъзна, че пръстите ѝ се потят. Бавно ги подсуши и ги поръси с талк. Щеше да отиде в Ню Йорк, да танцува на баловете на висшето общество и да се вози с прекрасна карета в парка. Щеше да живее живота, за който бе работила, за който мечтаеше. Соломон Улф не можеше да ѝ отнеме Ню Йорк...

Той отново я победи. Тя бе залагала, без да мисли, решена да си върне загубите. От пристигането си насам, Соломон Улф бе спечелил почти двайсет хиляди долара от нея, а това бяха почти всичките ѝ спестявания, нейната надежда за хубав живот в Ню Йорк. Беше отказала да залага бижутата си или пък части от обзавеждането на салона си – все неща, които бе купила с много нощи труд.

На него му харесваше да я дразни, като бавно прибира спечеленото в джобовете си. В началото бе искал само парите ѝ, но сега вече търсеше слабите ѝ места.

– Най-малкото, което можеш да направиш с парите ми, е да си купиш нови дрехи. Ботушите ти са в ужасно състояние – промълви тя, докато минаваше покрай него, усмихвайки се на Кип, който тъкмо влизаше в салона.

– Скъпа.

Кип взе ръката ѝ и я целуна. Погледна към Соломон над главата ѝ и по-възрастният мъж бавно кимна.

– Мистър Улф, може би ще искаш да сменим играта. Играл ли си някога карамбол? – попита тя, като видя как Соломон наблюдава Кип, а Кип сложи ръка на пистолета си.

– Билиардът ме устройва – отвърна спокойно Соломон.

Погледът му беше впит в гневните очи на Кип. По лицето на младежа изби червенина и пръстите му стиснаха по-силно оръжието. Кайро познаваше този поглед на Кип. Каквото и да беше правил днес, го беше изпълнило с въодушевление, сила, нужда да се докаже.

Надяваше се, че не е бил с онази банда, която крадеше коне и ги продаваше на армията. Или пък с тези, които днес бяха обрали дилижанса. Говореше се, че кочияшът е бил ранен в ръката от мъж, който си служи много бързо с револвера.

Кайро сложи ръка на рамото на Кип и му се усмихна. Ако можеше да предотврати това, което непрекъснато го тласкаше към опасността...

– Искаш ли по-късно да вечеряме заедно?

Кип погледна към нея и чертите на лицето му видимо се отпуснаха. Той кимна и леко отстъпи назад.

– Той е само момче. Не смей да му причиняваш зло, мистър Улф.

– Той те желае. – Гневният му тъмен поглед удари лицето ѝ като плесница. – Това, че го разиграваш, кара ли те да се чувстваш по-млада?

Известно време Кайро не можеше да се съвземе. Остана като вцепенена, взирайки се в Соломон.

– Какво каза? – попита бавно тя, едва овладяла гнева си.

Соломон удари топката.

– Можеш да го обидиш. Той се опитва да те впечатли.

– Не се грижи за чувствата на другите, мистър Улф.

Соломон довърши играта. Отново спечели и прибра торбичката със златен прах от лавицата за залагания. Взе и своя залог – едно малко златно кюлче, което бе спечелил предишната вечер.

– Ще се върна.

Разбира се, че щеше да се върне. Той убиваше мечтите ѝ. Кайро реагира бързо:

– Наистина бих искала да опитаме една друга игра. Ела утре по-рано, преди салонът да се е напълнил, за да ти покажа правилата. – Имаше намерение също така да го попита какво е необходимо, за да се оттегли. – И също така искам да разбера как и кога си се научил да играеш толкова добре... въпреки че, както изглежда, не знаеш много игри.

– В бирариите – провлачи той в отговор. – В евтините бирарии, където мъжете играят, а жените сервират напитките.

Отново я обзе неудържим гняв. Присви очи, за да прикрие раздразнението си. Но подигравателното му изражение подсказваше, че не може да скрие нищо от него. Соломон кимна.

– Утре.

На този човек му липсваше всякаква изисканост. Тя чу прашене и погледна към ръцете си. Беше счупила едно от най-красивите си ветрила.

Соломон поправяше стария плевник, в който щеше да държи сено то за новото си стадо.

Гарнет, която рядко се отдалечаваше от него, дремеше на едно одеяло върху сламата, гушнала котето си. Отказваше да остава в пансиона, докато Соломон играеше в салона на мис Браун, и затова спеше почти по цял ден.

Соломон изтри с ръкав челото си. Откакто Гарнет го бе сварила да говори с Бланш, непрекъснато му задаваше въпроси.

Самият Соломон имаше няколко въпроса, чиито отговори искаше непременно да узнае. Какво знае Бланш за предателството на Дънкан? Тя ли го беше замислила?

Каквото и да се беше случило в миналото, Кип беше негов син. Соломон усещаше това всеки път, когато поглеждаше към младежа. От това, което видя снощи, му стана ясно, че Кип определено върви по стъпките на баща си. Кайро и той не бяха любовници. Това личеше отдалеко.

Кайро не желаше да е ничия собственост. Под всичката коприна и лустро, тя беше жена, която знае какво иска, а това не беше момчето. Тя търсеше друг мъж, който да прилича на нейния английски лорд.

Соломон взе друга дъска. Замахна с чука, но изведнъж спря. Усети някакво движение. Бавно остави чука и се обърна, за да застане с лице към младежа, който стоеше с леко разкрячени крака, с ръка на пистолета.

– Здравей, Кип – каза Соломон и излезе от плевника. Не искаше Гарнет да се събуди, докато разговаря със сина си.

– Остави Кайро на мира – каза тихо Кип. Гласът му трепереше от ярост.

Този тон би могъл да му струва живота, помисли си Соломон.

– Аз просто приемам предложението ѝ. Това е нейният бизнес. Тя знае, че залагането завършва или с печалба, или със загуба.

– Тя е жена със самочувствие. Никой, уважаващ себе си мъж, не би взел от нея толкова, колкото взе ти.

– Тя знае ли, че си тук? – Соломон се съмняваше в това. Кайро беше жена, която сама се справяше с проблемите си.

– Това не е твоя работа. Престани да ѝ правиш мили очи. Тя е моя.

Соломон бавно разкопча колана с пистолета си и го остави на една пейка. Искаше Кип да разбере, че няма намерение да стреля срещу него. Слънцето блестеше в очите на младежа и Соломон имаше предимството да разгледа чертите на сина си, които толкова много напомняха на неговите.

– Тя знае ли?

Лицето на Кип се изчерви от гняв и той присви очи.

– Смятам някой ден да се ожена за нея и тя знае, че е единствената жена, която искам. А това е достатъчно. Междувременно, престани да я изнервяш. Позволи ѝ да спечели отново това, което е изгубила. – Кип кимна към колана на Соломон. – Сложи си това. Според мъвата като млад си бил много бърз. Нека видим точно колко бърз си.

– Няма да стрелям срещу теб.

Нервите му се обтегнаха. Само едно погрешно движение и синът му щеше да го убие... защото Соломон нямаше да стреля.

– Страхуваш ли се? Ти си един страхливец – извика Кип, свали колана си и го хвърли на земята. – Може би пък разбираш от други неща, старче.

Соломон приклепна при първия удар на Кип.

– Стой изправен и се бий – отново извика Кип, но Соломон отново се наведе и избегна удара.

– Не искам да се бия с теб, синко.

– Няма какво друго да направиш, старче, защото смятам добре да те нареда – отвърна разпалено Кип.

Кайро облегна глава на ръба на ваната. Беше ранен следобед, а до вечерта Соломон щеше да се върне и тя щеше да го научи как да играе карамбол. Играта с три топки изискваше голямо умение.

Соломон играеше силно и бързо и нямаше нейния финес.

Успокоена, Кайро излезе от ваната и отиде зад паравана. Щеше да изпие следобедния си чай и да си подремне.

Облече халата си и здраво стегна колана. Беше се държала прекалено добре със Соломон Улф.

Ненавиждаше черния му хумор, присмехулното пламъче в очите му. „С удоволствие“ беше казал той.

– Никой не може да ми се подиграва – промълви тя и отпи от чая си.

После легна на леглото и се отпусна. Заслуша се в шума от улицата. Беше четири часа и тя можеше да си почине поне два часа, преди да вечеря, и да се срещне със Соломон. Опита се да се отърси от възбудата. Играта със Соломон изискваше трезв разум.

Коланът ѝ стягаше и тя сънливо го развърза и разгъна халата, като остави голото си тяло изложено на лекия ветрец, който влизаше през прозореца. Когато затвори очи, видя присмехулния поглед на Соломон, подигравателната извивка на устните му.

Обзе я гняв, както се случваше винаги, когато помислеше за Соломон Улф. Нямаше намерение да става обект на присмеха на който и да било.

Кайро скочи на крака и навлече копринената си пижама. Нямаше да се успокои, докато не го унищожи, докато не направи живота му

толкова нещастен, колкото той бе направил нейния. Щеше да му вземе всичките пари и да го изпрати надолу по реката толкова беден, колкото бе дошъл.

Хвърли една малка възглавница на пода, сложи глава на нея и се изправи на челна стойка, подпряла крака на стената. Ако не можеше да спи, то поне можеше да медитира. Затвори очи и се съсредоточи върху това, да прогони Соломон от ума си.

Когато отвори очи, видя чифт прашни, износени ботуши. Ботушите на Соломон Улф.

– Трябва да си смениш подметките – каза тя спокойно. Нямаше намерение да му достави удоволствието да разбере тревогата ѝ.

Отдолу нагоре, Соломон изглеждаше огромен и арогантен. Погледът му проследи тялото ѝ и се спря на гърдите ѝ.

– Тукашният обушар е много добър.

Тя отдръпна краката си от стената, за да се изправи, но Соломон хвана глезените ѝ.

– Хубави крака – каза той.

Палецът му погали глезените ѝ бавно, влудяващо, точно както галеше щеката си. Докосването му бе нежно, но силно.

– Малко големи пръсти за жена, но са прави и хубави – каза той, като не спираше да гали глезена ѝ.

– Благодаря – отвърна тя през стиснати зъби. Говореше ѝ така, сякаш е крава, която има намерение да купи. – Имаш ли нещо против...

Горнището на пижамата ѝ се смъкваше надолу и се отваряше. Когато пусна глезените ѝ и отстъпи назад, Кайро свали краката си от стената и се изправи. Бързо затегна колана си. Знаеше, че тънката коприна не може да прикрие гърдите ѝ, затова се постара да не си поема дълбоко въздух.

– Какво искаш?

Погледът му се спря върху гърдите ѝ и тя скръсти ръце, за да ги прикрие.

– Покани ме тук – напомни ѝ той с провлечен глас, който накара космите на врата ѝ да настръхнат.

Кайро прокара пръсти през косата си.

– Имах предвид долу, преди да дойдат клиентите ми.

Соломон се огледа наоколо, без да прикрива любопитството си. Известно време гледа портрета на Бърнард, после елегантния порцеланов сервиз за чай.

– Много е хубав.

– Хубав и скъп – отвърна тя. – Изчакай ме долу, ще дойда след малко.

Той се втренчи в нея.

– Защо?

– Аз... аз мислех, че можем да поговорим за една друга игра. Бих искала първо да ти обясня правилата, преди да започнем да играем сериозно.

Соломон бавно обходи с поглед тялото ѝ. Преди тя да успее да се отдръпне, той хвана колана на пижамата ѝ и я дръпна към себе си. Тя се задъха, не искаше да го удря, нито пък да показва дивите чувства, които я обхванаха. Стисна здраво устни, за да спре заплахите, които всеки момент щяха да изскочат.

– Побъркала си онова момче – прошепна той до устните ѝ.

– Пусни ме – заповяда тя и вдигна глава.

При движението устните ѝ се докоснаха до неговите и Соломон рязко си пое дъх. Ръката му се плъзна назад по талията ѝ, после бавно, съвсем бавно се спусна по извивката на хълбока ѝ.

– Никога не си патила от мъже – прошепна той тихо. – Иначе нямаше толкова свободно да отправяш предизвикателства.

Тя сграбчи ръцете му и се изви назад. Под износената черна риза ръцете му бяха силни и мускулести.

Той я дръпна към себе си. Докосването на силното мъжко тяло до нейното ѝ отне дъха. Тя се намръщи.

– Казах да ме пуснеш.

Усещаше как пръстите му гаят косата ѝ, виждаше възбудата в очите му.

– Когато съм готов да го направя – промълви той и наведе лицето си към слепоочието ѝ, вдъхвайки аромата ѝ.

Кайро затвори очи, не беше подготвена за нещо подобно. Гърдите ѝ докосваха неговите.

Соломон потрепери, тялото му се напрегна...

После се наведе, грабна я и я сложи върху леглото.

– Красива си – промърмори той. – Нищо чудно, че този хубав мъж на портрета те е обичал.

– Как смееш! – Кайро се хвърли към него, без да я е грижа за ръста и силата му. – Как смееш да идваш тук и да...

Соломон се приведе леко, хвана я и отново я тръсна на леглото. Свали колана с пистолета си и легна до нея. Хвана китките ѝ и ги притисна до главата ѝ.

Лежеше неподвижен върху нея. Погледът му се плъзна по косите ѝ, разпилени по възглавницата. Когато попадна на почервенялото ѝ лице, очите му се присвиха. Тя не можеше да разбере отговора на тялото си, женствеността, която се надигаше в нея. Отмести поглед.

– Ботушите ти са мръсни – отбеляза тя с възможно най-спокоен тон, докато той продължаваше да я разглежда.

Усещаше, че наднича в самата ѝ душа, вижда страховете ѝ... плащеше я... събуждаше чувства, които тя не разбираше. Кайро премига срещу него.

– Това ли искаш? – попита той дрезгаво, притискайки се интимно към нея.

– Не – прошепна тя. Сърцето ѝ препускаше, тялото ѝ се отпускате. – Не и с теб.

Соломон разтвори бялата коприна и се загледа в едната ѝ гърда, треперещите му топли пръсти погалиха кожата. Зърното ѝ настръхна, когато го докосна. Кайро не можа да сподави въздишката си, затвори очи, тялото ѝ се отдаваше на удоволствието.

Отвори очи и видя лицето му. Прочете върху него същото желание, което беше обзело и нея.

– Обвий краката си около мен – прошепна той.

– Не. Ще ме смачкаш, бивол такъв, и ботушите ти ще изцапат леглото ми – успя да каже тя и потрепери, когато погледът му отново се върна към гърдите ѝ.

– Ботушите ми не са на леглото. Прекалено късо е.

Пръстите му се движеха по кожата ѝ, плъзнаха се по челюстта, по пулсиращата вена на шията ѝ и отново към гърдите. Показалецът му леко докосна зърното и тя отново не можа да сподави стона си.

Устните му намериха нейните, брадата му я гъделичкаше.

– Отдавна не съм желал жена. Ако си имала намерение да ме предизвикаш по този начин, наистина успяваш.

Тя преглътна. Той проследи с устни извивката на шията ѝ. Дишаше тежко. Пръстите му се преплетоха с нейните.

– Куигли ще те убие. Или аз – прошепна тя, трепереща от желание да се притисне по-близо до него.

Тогава той я целуна силно и дълбоко, показвайки ѝ страстта си, жарта си.

Кайро не можа да се стърпи и се притисна към силното му тяло. Отвърна на топлата му целувка.

Гневът ѝ започнала преминава, Соломон нямаше право да изглежда

толкова силен, толкова груб, а да целува толкова сладко.

Никой никога не я беше целувал толкова настойчиво и едновременно толкова нежно. Тя отвори очи. Той се претърколи, стана и хвърли халата отгоре ѝ.

Дишаше дълбоко. Отиде до прозореца, но отново се обърна към нея. Погледът му я опари, накара я да потрепери. Дръпна халата до брадичката си, уверена, че цялото ѝ тяло се е изчервило.

– Мис Кайро, току-що открих това дете... – Куигли спря по средата на изречението.

Държеше Гарнет под едната си мишница. Пусна я на земята и тя веднага приглади новата си рокля. Сложи ръце на хълбоците си.

– Знам какво е станало тук, не го отричайте – каза момичето, отиде до леглото на Кайро и се втренчи в нея. – Първо онази Бланш искаше да спи с вуйчо Соломон, а сега и ти, която би трябвало да знаеш, че той е твърде стар за добро чукане. Ти си добро парче, мис Кайро, но той е всичко, което имам, а с вас двете – онази Бланш и ти – той ще се изтощи като мъж. И аз ще се озова сама в онази пустош, грижейки се за един инвалид.

– Гарнет, благодаря ти, че ме спаси – каза Соломон, вдигна колана си и го закопча на кръста си.

Куигли погледна към Кайро, която му отвърна с гневен поглед. Огромният иконом се огледа из разхвърляната стая и премига.

– Да заведе ли детето долу, мадам?

– Само да си посмял! – извика Кайро, преди да е успяла да се овладее. Не искаше отново да остава насаме със Соломон... никога. – Спасила го била. По-скоро...

Гарнет я прекъсна:

– Зачервена си и изглеждаш размяната. Имаш драскотини на врата. Защо държиш този халат до брадичката си?

– В стаята е малко хладно – отвърна надменно Кайро и потрепери.

Соломон току-що я бе хвърлил върху собственото ѝ легло, беше докоснал гърдите ѝ, целувал устните и врата ѝ, а сега си придаваше вид на обиден. Намръщи се към него – не беше го насърчила по никакъв начин.

Гарнет погледна вуйчо си с любопитство. Той държеше шапката пред слабините си и гледаше Кайро.

– В очите ти има огън, лицето ти е зачервено и защо, по дяволите, държиш така шапката си?

– Да вървим, Гарнет – промълви Соломон и сложи ръка на главата ѝ.

Кайро, без да иска, се възхити на жеста, който направи той, за да успокои детето. Мястото на Гарнет не беше тук.

Момичето го погледна в очите.

– Соломон, първо онази Бланш призори, сега пък тази тук. Тя е слаба – виж я. Само кожа и кости. Няма да ти държи топло през зимата, ако не напълнее. Аз ли трябва да се грижа за всичко?

Кайро потърси думи да нахока Соломон, но детето, което ги наблюдаваше с погледа на възрастен човек, я заинтригува.

– А... Куигли? – потърси по-стабилна почва Кайро. – Може би ще сервираш... аа... нещо? Гарнет може да е гладна.

– Аа... да... чай? Кекс? – Куигли постави едно шишенце с парфюм на мястото му върху тоалетната масичка на Кайро.

Гарнет се покатери на леглото и се облегна на таблата точно както бе застанала Кайро.

– Искам да хапна нещо, но да е хубаво – каза тя.

– Да вървим. – Гласът на Соломон беше нетърпелив, груб. Очите му проблеснаха, когато срещнаха тези на Кайро. И двамата бяха ядосани.

Той я бе пожелал. Беше се възбудил, беше се притискал към нея през дрехите, но това не му харесваше.

Нито пък на нея.

– Соломон, почакай долу. Може би Гарнет ще иска да похапне с мен. – Тази Бланш, за която момичето говореше, може би беше Бланш Натсън, а Кайро искаше да разбере.

Усмихна му се любезно, когато прочете в погледа му заплаха. Как се осмеляваше да я целува толкова силно, дълбоко, сладко, нежно, когато всъщност желаше пицната Бланш? Докато Гарнет си играеше с ресните на възглавницата, Кайро изпърха с мигли и промълви:

– Надявам се, че Куигли няма да забрави да донесе мед с кекса. Нали знаеш, медът се използва за много неща и не всичките са приятни Мравките много го обичат.

Соломон веднага разбра какво иска да каже тя. Пое си дълбоко въздух, когато тя погледна надолу към мъжествеността му.

Той се размърда неспокойно и Кайро забеляза, че все още е възбуден.

Усмивката ѝ изчезна. Образът на Бланш стоеше пред нея. Опита се да се пребори с любопитството си, но не успя. Чу се да казва:

– Целуна ли я?

И веднага съжали за думите си. Соломон се намръщи – имаше вид

на мъж, за който се борят две жени.

– Не. Вуйчо ми не е много по целувките. Опитва се да се отдръпне от нея, но тя го беше сгатила здраво – отвърна вместо него Гарнет.

– Да вървим – каза рязко Соломон.

– Искаме да си поговорим по женски. Защо не слезеш долу, Соломон? – промълви Кайро – Само за малко. Можеш да се позабавляваш, без да плащаш.

Той кимна, прокара пръсти през косата си и излезе. Кайро се усмихна на Гарнет.

– А сега, какво беше това за Бланш?

– Ами... – замислено започна Гарнет. – Тя знае как и къде да хване един мъж. Но със сигурност не може да възпламени Соломон така, както си го направила ти. Има големи бели пъпеши, които подскочат, когато язди. Но ти не се тревожи, защото нямаш този отвратителен, подскачащ дебел проблем.

– Благодаря. Много се радвам, че мислиш така Кайро затвори очи. – „Да го възпламени“ – повтори тя и си спомни лицето на Соломон над нейното.

Отново потрепери. Мисълта за тялото му, което е притиска към нейното. Бързо прогони образа. Гарнет докосна разпуснатите ѝ къдрици.

– Само още една минута и оттук щяха да долитат викове и стонове и скърцане на легло. Веднъж чух един мъж да вика „Глория“ толкова силно, че...

Кайро поклати глава.

– Не. Мистър Улф не...

– Да. Наистина се беше възпламенил. Виждала съм много мъже на Барбери Коуст и знам. Никога не съм мислила, че и вуйчо ми е такъв. Просто не е такъв човек. Мъжките му части сигурно не са използвани с години. Е, поне не откакто ме взе, за да се грижа за него. Аз му отвличах вниманието от жените. А пък той така или иначе нямаше достатъчно пари. Е, сега спечели доста от теб. Но пък ми се повдига само от мисълта, че вуйчо ми може да лепне някоя болест от проститутка.

Кайро се взря в момичето и направи усилие да затвори устата си. Соломон не можеше да ѝ бъде любовник с нескопосните си маниери. Мястото му не беше в Ню Йорк. Нито пък в живота ѝ. Тя го ненавиждаше – от мръсните му ботуши до черната коса и сладките му целувки.

– Сигурна съм, че е... ааа... е бил ангажиран с някоя жена – промърмори Кайро.

Соломон сигурно е целувал толкова сладко всяка жена, с която е бил, и тя го ненавиждаше и за това.

Но Гарнет беше тук и можеше да отговори на въпросите ѝ за слабостите на Соломон. Без съмнение беше нехранимайко и пияница, ако се съди по това, как пристигнаха във Форт Бентън. Всичко, което трябваше да направи Кайро, бе да открие слабите му места, за да... Тя се намръщи. След като приключи с него, той повече нямаше да гали нейната щека.

Тя потърка краката си един в друг, припомняйки си докосването му.

– Да поговорим за Бланш.

ГЛАВА 5

– Попита ме дали съм целунал Бланш – промълви Соломон, без да поглежда към Кайро. Вкара две топки и се загледа в други три.

– Не ме интересува кого целуваш или кого гледаш, мистър Улф, стига това да не съм аз. Реших, че ще те унищожа. Ще те прогоня от града. Между другото, мисля, че е отвратително това... аа... което си правил с Бланш пред Гарнет. Не помисли ли за бедното невинно дете?

Той удари трите топки и те влязоха в три различни джоба. Кайро не беше свикнала да не ѝ обръщат внимание, ноктите ѝ се забиха в дланите.

– Никога повече... не го прави... да ме докосваш – процеди тя през зъби.

– Измъкна ли от Гарнет всичката информация за мен, от която имаше нужда? – попита спокойно Соломон, докато заобикаляше масата.

Кайро се опули, но трябваше да го последва, за да не могат останалите мъже да ги чуват. Беше ѝ много неприятно да тръгне след него, но ѝ стана още по-неприятно, когато се блъсна в гърба му, когато той внезапно спря. Тя отстъпи назад и приглади косата си.

– Ако си мислиш, че се интересувам от... любовните ти похождения, много си сбъркал.

Соломон довърши удара си и се изправи, принуждавайки я да гледа нагоре към лицето му. Той пристъпи към нея и тя бе принудена да се отмести към другия край на масата.

Ненавиждаше това, че трябва да прави път на Соломон Улф. Ненавиждаше да го улеснява по какъвто и да е начин.

– Целувка – промълви Соломон, когато топката, която удари, се докосна леко до друга и останаха така допрени.

После погледна към нея и погледът му потъмня, когато се спря на устните ѝ. Изразът „целувка“ се използваше в билиярда, но Кайро беше сигурна, че той просто я дразни.

Тя стисна устни. Още усещаше сладките му целувки върху тях. Цялото ѝ тяло се напрегна, кокалчетата ѝ побеляха, когато стисна щеката си.

Той се осмеляваше да играе на нейната маса и да ѝ се присмива!

Знаеше един начин да обезоръжи мъжете с щеката си – начин, който причинява болка. Само един удар и Бланш щеше да има доста грижи.

Кайро се усмихна сковано на Оди Макей и забеляза Кип, който тъкмо влизаше в салона. Дясното му око беше посиняло, а левият ъгъл на устата му – подут. Той се втренчи в гърба на Соломон и започна да си проправя път през тълпата към масата.

Соломон бавно се обърна, когато Кип застана до Кайро, сложил ръка на рамото ѝ. Тя погледна към младежа, забелязвайки лошото му настроение.

– Кип, какво се е случило?

– Хвърли ме кон – каза той рязко. Очите му се впиваха в тези на Соломон.

Кайро изведнъж разбра, че те двамата се бяха били. Кип носеше белези от Соломон, които напомняха на нейните, макар и по-различни. Шията ѝ под високата яка също имаше следи от ръката му.

Кип изпъна рамене.

– Нещо против да играеш с мен, Улф?

– С удоволствие. – Соломон кимна и продължи да удря.

Кип направи една крачка към него, но Кайро го спря с едно докосване на щеката си. Нямахше намерение салонът ѝ да се превърща в бойно поле.

– Не на тази маса – каза тя.

Трябваше да положи усилие, за да не потрепери. Той я беше хвърлил на леглото ѝ. Тялото ѝ още помнеше докосването му.

Обвий краката си около мен. Какво право имаше той да си мисли, че тя го желае?

– Брой до десет и задръж въздуха си – каза Соломон, докато се навеждаше за нов удар.

Тя го погледна – този нещастник със силно тяло, горещи очи, топли целувки...

– Какво?

– Побесняла си. Само още една минута и ще експлодираш. Ако искаш да се успокоиш, брой до десет и задръж въздуха си. В противен случай ще припаднеш и ще ми се наложи да развързвам тези прекрасни връзки на роклята ти.

– Никой не може да докосва връзките на роклята ѝ, освен мен – обади се разпалено Кип. – И ще застрелям всеки, който се опита.

– Тихо, Кип. Връзките на роклята ми няма да бъдат обсъждани от никой от вас двамата. Няма нито да експлодирам, нито да припадна, мистър Улф. Никога не съм губила самообладание. – Тя нямаше никакво намерение да ухапе въдицата му. Обърна се към Кип, който гледаше

към Соломон. – Кип, иди в кухнята. Готвачът ще ти даде нещо да наложиш подутото място.

– Една целувка ще свърши работа – промълви той.

Изкривената му усмивка беше по момчешки невинна Кайро се изправи на пръсти и целуна бузата му, окото му, устата му.

– Вече съм по-добре – каза младежът и се поотпусна. – Какво ще кажеш за по-късно?

Тя се засмя, харесваше й тази игра, но забеляза присмехулната извивка на Соломон.

– По всяко време – обади се той. – Просто остави двете части на щеката на масата.

Тълпата мъже се приближи. Усещаха напрежението между двамата.

– Вдигам залога на две хиляди – чу се да казва Кайро. Гневът й отново се надигаше.

Кип пристъпи пред нея. Ръката му беше на сантиметри от дръжката на пистолета.

Соломон продължаваше да държи щеката.

– Това е между мен и дамата.

– Но е също и моя работа – процеди през зъби Кип и отстъпи крачка назад. – Тя е жена и има нужда от защита. Аз се заемам с това. Остави щеката и ела да си премерим силите.

Кайро пристъпи между двамата високи мъже с еднакви черни коси и еднакъв тъмен цвят на кожата.

– Не разрешавам да се биете тук. Това е моята маса.

– Остави ме да се погрижа за него, Кайро – мрачно каза Кип.

– Аз играя честно. Дамата също.

Соломон остави щеката на масата и Кайро изведнъж осъзна, че ръцете му са на талията й. Опита се да се измъкне, но той я държеше здраво. Дръпна я леко, тя изгуби равновесие и политна назад. Подпря се на него. Обърна се, намръщена, и видя, че погледът му е впит в този на Кип.

– Той се крие зад теб. Няма нищо по-отвратително от един страхливец – каза Кип.

– По-спокойно, синко – каза равно Соломон и я пусна. – Когато казваш на някого, че е страхливец, гледай да не си ядосан.

Кип стисна устни. Черните му очи святкаха застрашително.

– Престани да ми даваш съвети, старче.

Кайро, притисната между двамата високи мъже, знаеше, че не след

дълго Кип ще извика Соломон навън. Тя нямаше да позволи Кип да пострада или да попадне в затвора заради нея. Мисълта да се грижи за Соломон – защото ако той бъде ранен, тя щеше да е причината – накара стомахът ѝ да се свие. Сложи ръце на гърдите на Кип и леко го бутна, което му напомни, че не обича боя.

– Той играе честно. Нали знаеш, че щях да забележа, ако не е така. В края на краищата, това е бизнесът ми.

Той я погледна и тя видя, че топлината постепенно се връща в очите му.

– Бих могъл да променя това, скъпа. Ти можеш да си моят бизнес.

Той се отпускате, неприятният момент беше отминал, затова Кайро се усмихна. Искаше ѝ се да му каже, че разбира чувствата му, че някой ден ще срещне жена, която ще го обича, но тази жена не беше тя. Кип искаше да има деца, а тя не искаше. Искаше да ходи по балове, да спи до обед, да ѝ прислужват. Сега Кип я желаше, защото не можеше да я има. След няколко години щеше да разбере грешката си и да я намрази за това, че му е отнела младостта. Испита майчинско чувство, когато го потуша по ръката.

– Ако искаш да стреляш, ела да се упражняваш утре с мен. Ще си направим пикник.

Кип погледна към Соломон.

– Това хлапе няма да е винаги с теб, нито пък наоколо ще има някоя жена да те защитава.

Младецът премига и погледна надолу. Гарнет го дърпаше за ръката.

Усмихна му се с надежда.

– Можеш да дойдеш да ядеш с мен. Готвачът готви много хубави работи. Искаш ли? Ако дойдеш, ще ти позволя да видиш медальона на мама. Соломон каза, че портретите там са на баба и дядо.

Кип вдигна глава и се намръщи.

– Дете. Никога не докосвай ръката на мъж, който всеки момент ще извади пистолета си. Имаш мармалад или нещо друго по устата си – отбеляза той с отвращение.

– Хващам се на бас, че мога да те бия на блек-джек – отвърна невъзмутимо Гарнет. Усмивката ѝ въобще не беше детска, тя очевидно харесваше Кип.

– Махни се отгук, дете. – Кип почти потрепери и Кайро трябваше да прикрие една усмивка зад ветрилото си.

– Гарнет, върни се на масата си – каза тихо Соломон и взе щеката

си. – Или отиваш в пансиона.

– Ха! Там няма прозорец, от който да не мога да се измъкна.

Тя се върна на масата си и подпря глава на ръцете си.

– Детето има право – каза Кип и се наведе да целуне Кайро по бузата. Забеляза червените драскотини, зле прикрити зад високата колосана яка. – Кажи на Куигли да колосва по-добре яките ти.

Тя се отдръпна от него. За тази вечер ѝ стигаха мъжките заповеди и притеснения.

– Утре?

– Разбира се.

Кип отиде до масата на Гарнет и седна. Доволно, момичето сложи котето си в скута му. Той започна да го гали, но от погледа му личеше, че по-скоро би предпочел да гали Кайро.

Тя беше много ядосана, че върху кожата ѝ са останали следи от докосването на Соломон. Взе щеката и се изправи срещу него.

– Мразя те, мистър Улф. Започваме ли?

– Аз по-скоро свършвам – каза тихо той, гледайки към дантелата на деколтето ѝ, която бързо се надигаше и спускаше. – Като те гледа човек, определено му идват наум някои работи.

Тя го зяпна учудено, после бързо прикри гърдите си с ветрилото. Насили се да се усмихне на Арчи Меддок и прошепна на Соломон:

– Ужасен си.

Той ѝ хвърли един поглед и отвърна също така тихо:

– Смяташ ли да стоиш на главата си и тази вечер?

– Залозите ви снощи бяха много големи – каза Куигли.

Седеше до масивното бюро в апартамента на Кайро. Беше облечен в любимия си костюм на африкански принц.

Кайро го беше харесала още когато Бърнард го спечели от един джентълмен от Юга. Бърнард му подари свободата веднага, но му предложи да остане при него.

Куигли обожаваше Бърнард и всичко, което той представляваше: класа, почтеност, образование. Тримата се бяха превърнали в едно семейство.

Кайро беше седнала по турски на пода с кръстосани ръце, но дланите ѝ бяха отворени.

– Опитвам се да медитирам, Куигли. Пречиш ми.

Той затвори книгата със сметките.

– Загубите ви са ужасни. Първата е от две хиляди, втората – четири. Дори и най-богатите търговци във Форт Бентън не могат да си позволят такива загуби. Скоро ще стигнем трийсет хиляди... цяло състояние.

– Аз просто го примамвам, преди да го унищожа, и поддържам интереса на клиентите си – каза в своя защита Кайро. – Не искам да си мислят, че съм непобедима, защото иначе няма да играят с мен.

– Ммм. – Куигли явно не й вярваше. – Дори и да е така, спестяванията ни за Ню Йорк се топят, докато мистър Улф става все по-богат. Поръчал е огромно количество тухли и дървен материал. Предполагам, че ще разширява къщата си.

– Наистина не ме интересува какво прави. – Соломон беше взел парите ѝ и тя жадуваше за отмъщение.

– Той ще се върне, мис Кайро. Предлагам да откажете да играете с него.

– Ненавиждам този човек и няма да му доставя удоволствието да ме види как се предавам. Виж, моля те, дали готвачът е приготвил кошницата за пикника.

– Да, мадам. Мога ли да кажа, че изглеждате необичайно уморена? Под очите ви има сенки, сякаш не сте спали. Може би ще подремнете този следобед, преди да дойдат клиентите?

– Разбира се, че не съм спала. Не и след като мистър Улф нахлу в спалнята ми. – Тя се намръщи, защото Куигли се ухили широко. – Мога да те продам – заплаши го тя на шега.

Бърнард бе върнал свободата на Куигли, но Кайро все още му подхвърляше подобни думи, когато беше ядосана. Куигли не се обиждаше и често също я заплашваше, например с това, че няма да ѝ изруси косата.

Кайро присви очи.

– Може би на някоя банда в Канада. В пустошта, където няма копирини и билки.

Куигли потрепери.

– Ню Йорк никога не ми се е струвал по-далеч.

Соломон спря, подпрял крак на дъската, която ковеше. Утринното слънце огряваше скелето на новата пристройка към къщата.

Бяха тук само от една седмица, а той вече отново усещаше мястото като свой дом...

Стоеше неподвижен и се заслушваше. Люлката на Гарнет, която висеше на едно дърво до къщата леко поскърцваше. Поточето ромолеше...

Но птиците бяха спрели да пеят, а кравите да пасат и гледаха към горичката до извора. Внезапно проблесна цевта на карабина, чуха се изстрели и четири крави паднаха. Соломон се втурна към коня си и пътъом взе пушката си.

– Гарнет, прибори се!

От копитата на коня на нападателя се вдигна прах и той бързо се отдалечи от ранчото. Соломон се наведе, държеше пушката си готова за стрелба.

Едрият кафяв жребец се носеше с голяма бързина. Соломон забави хода на кобилата си. Знаеше, че тя е бърза на кратки разстояния, но едва ли щеше да успее в по-дълго преследване.

Другият ездач влезе в едно дере и Соломон слезе от кобилата си. Зачака. Имаше опит в тези неща. След около петнайсетина минути един русокос младеж изведе жребца от дерето и го яхна. Соломон се метна на кобилата. Момчето го забеляза и препусна към имението на Натсънови.

Соломон се насочи направо към къщата. Бланш се беше подпряла на една колона на верандата и го наблюдаваше, докато слезе от кобилата си и я заведе до коритото с вода.

– Колко мило. Толкова се радвам да те видя. За обяд ли си дошъл? Заповядай, влез. – Бланш погали рамото му. – Господи, все още имаш прекрасна стойка на коня. Никога не съм виждала мъж, който язди като теб. С изключение, може би, на сина ни.

– Здравей, Бланш. – Той кимна към кафявия жребец, който беше завързан пред обора, все още оседлан. – Не е добре да се отнасяте така с конете.

– Е, да. Ще кажа на някой от слугите да се погрижи. Хайде, няма ли да влезеш?

– Търся ездача на този кон.

Бланш погледна към пушката в ръката му, после вдигна поглед към очите му.

– Соломон, ти си се разпенил повече от коня. Очите ти горят като въглени. Не би могъл да скриеш настроението си от мен. Може би защото означаваме толкова много един за друг.

– Означавахме, Бланш – поправи я той. Погледът му пробяга по къщата. Изглеждаше все същата – висока, огромна. – Твоят човек току-що застреля четири от кравите ми.

Бланш си пое въздух, очите ѝ се разшириха.

– Не е бил от моите хора. Дала съм строга заповед добитъкът в

ранчото на стария Джонсън да не е закача. Дори овцете.

– Този, който яздеше този жребец, застреля четири крави – повтори равно Соломон.

– Вземи четири от моите. Те са от най-добра тексаска порода. Сигурна съм, че са по-хубави от твоите, Соломон. Но защо не влезеш и... – Бланш погали гърдите му и облиза устни. – Отпусни се. Готвачът ми прави чудесни пържоли.

Соломон погледна над главата ѝ към мъжа, който излизаше от хамбара. Дънкан. По-стар, по-жилав, русата му коса бе прошарена и той куцаше, pistolетът му беше на левия хълбок, палецът на ясната ръка бе пъхнат в колана. Той застана до Бланш, а тя му хвърли недоволен поглед.

– Мога да се справя с това – каза тя. – Соломон аз тъкмо си говорехме за добитък. Нямаме нужда от теб, Дънкан.

Дънкан. Името отекуваше в главата на Соломон.

Красивото някога лице на Дънкан беше набраздено от бръчки, но сините му очи бяха студени както и преди години.

– Ние тримата имаме стари сметки за уреждане, Бланш.

Соломон дишаше бавно, опитвайки се да успокои гнева си. Ръката му се спусна към дръжката на pistolета. Забеляза, че пръстите на Дънкан са непрекъснато свити, видя и крака му. Когато за последен път бе видял Дънкан, смяташе, че е мъртъв. Тогава гневът бе попречил на куршумите да стигнат до целта си, но сега...

– Дънкан.

Дънкан направи една крачка и Соломон се изправи срещу него. Наблюдаваха се така известно време.

– Не мога да се състезавам с теб в стрелбата, Соломон – каза глухо Дънкан. – Освен ако не си станал по-бавен. Така ли е? Но това няма значение. Кип е по-бърз. Вече се запозна с Кип, нали?

Гневът на Соломон към човека, който бе провалил живота на Фанси, малко се поуталожил.

– Да, запознах се.

Студените очи на Дънкан проблеснаха, той разбра, че Соломон е научил за сина си. По-възрастният мъж знаеше как да търси слабите места на хората.

– Кип е млад и е буйна глава.

Соломон отпусна ръката си. Ако искаше да промени живота на Кип, не можеше да го направи, като убие Дънкан. А трябваше да мисли и за Гарнет... Ако застреляше Дънкан, щяха да го обесят и момичето

щеше да остане съвсем само.

Соломон погледна към един отворен прозорец на горния етаж, чието дантелено перде леко се размърда. Една мъжка ръка сграбчи прозореца и го затръшна. Стъклото се счупи и от устата на Бланш излезе една неподходяща за дама ругатня.

– Тези хлапета отново се карат и ми трошат прозорците. В тази пустош трябва да чакаш цяла вечност за едно стъкло.

– Те просто си играят, Бланш. Както ние навремето. Нали така, Соломон? – Гласът на Дънкан беше прекалено мазен.

– Няма да е лошо, ако отново си поиграем – отвърна спокойно Соломон.

Той вече беше мъж, а не момче, което тъгува за сестра си, което бе завързано в една пещера и жестоко бито. Забеляза блясъка в очите на Дънкан, който явно го разбра. Беше проумял, че между Соломон – младежа – и Соломон – мъжа – има разлика.

За първи път Соломон разбра, че от годините, прекарани в борба за оцеляване, има полза. Погледна към ръката на Дънкан.

– Бил си лошо ранен.

Лицето на Дънкан застина в грозна маска.

– Изстрел от засада.

– За малко не умря – обади се Бланш и му се усмихна.

Соломон си помисли, че ще подразни Дънкан, ако спи с нея. Тялото и лицето ѝ подсказваха колко голямо е желанието ѝ. Усещаше аромата ѝ...

Спомни си тялото на Кайро под своето – горещо меко. Не биваше да мисли за нея. Забеляза дулото на пушка откъм хамбара и още едно откъм бараката за инструменти. Пушката беше все още в ръката му. Прецени разстоянието до коритото с водата.

– На земята си още с първия изстрел, Дънкан – каза той.

– На земята? – обади се Бланш, като гледаше разтревожено ту към Соломон, ту към Дънкан.

– Как върви ранчото ти? – попита усмихнат Дънкан. – Но ти не стоиш много там, нали? Чувам, че твърде зает с Кайро Браун.

– Соломон не се интересува от тази комарджийка – заяви Бланш.

– Така ли? Чувам, че в салона ѝ се вдига доста пушек всяка вечер. Кип е захапал въдицата и гори от желание да застреля Соломон. – Дънкан потърка сакатата си дясна ръка. – Задължен съм ти.

– За какво си му задължен, Дънкан? – попита Бланш и се намръщи.

– Много съм му задължен.

– Сигурно – каза Соломон. Кип излезе на верандата.

– Какво става? – обърна се Бланш към сина си. – Казах ви да спрете да чупите прозорците.

Кип изтри с ръка кръвта от устната си и отиде при тях. Соломон забеляза, че момчето обърна гръб на скритите пушки и се обърна към майка си. Лицето на Дънкан беше безизразно, когато каза:

– Кип и брат му, Едуард, често се бият. А пък и Кип напоследък е доста чувствителен, откакто ти започна да душиш около Кайро.

– Соломон не души около тази жена – обади се разпалено Бланш.

– Защо си тук? – обърна се Кип към Соломон, който забеляза лекотата, с която момчето смени темата. Явно се беше научил как да оцелява в тази къща, в която царяха интригите и омразата.

– Някой застреля четири от кравите ми. Проследих един русокос ездач дотук. Това е конят му.

Соломон наблюдаваше Кип. Погледът на момчето се насочи към един друг младеж, който се бе появил в сянката на верандата.

– Дънкан, след като Соломон казва, че му липсват четири крави, иди и избери най-хубавите от стадото. Вземи пет – заповяда Бланш. С грациозно движение хвана Соломон и Кип под ръка. – Защо не изпием по чаша лимонада, докато чакаме?

Соломон наблюдаваше момчето, което се прикриваше зад колоната, сложило ръка на пистолета си. Беше като по-младо копие на Дънкан – красив и жесток. Бланш проследи погледа му.

– Това е синът ми Едуард. Той е само на шестнайсет и днес не се държи много добре. Едуард, ела да се запознаеш с един мой стар приятел – Соломон Улф.

Кип погледна към мрачното лице на Дънкан, после към момчето на верандата и към дулата на пушките.

– Ще ти покажа стадото, Соломон, за да си избереш крави – обади се Кип.

Бланш се усмихна на Соломон, после на Кип.

– Да. Много добре, Кип. Въпреки че съжалявам за кравите ти, Соломон, мога да те уверя, че никой тук не би направил подобно нещо.

Кип сведе поглед към земята, после изгледа Едуард с отвращение.

– Да вървим. Без седло ли си яздил?

– Трябваше да се реагира бързо.

Когато Соломон и Кип излязоха от двора на ранчото, Едуард дойде до Дънкан.

Соломон се замисли. Бащата на втория син на Бък беше Дънкан.

Фанси бе обичала Дънкан – „Дънкан ме продаде в един публичен дом в Бът, после последваха другите. Един негов човек непрекъснато ме местеше... в началото... когато бях млада.“

Затова му бяха нужни осемнайсет години, за да я намери. Дънкан беше помислил за всичко.

– Благодаря ти, че ми се притече на помощ там – каза той, разглежайки профила на Кип.

В скулите му виждаше Фанси и Гарнет, във веждите и очите – себе си.

Гърлото му се сви. Испита желание да прегърне сина си, но вътрешно се присмя на слабостта си. Кип би бил изненадан и много щеше да се ядоса.

– Не обичам неприятностите. Понякога Дънкан и Едуард стават малко докачливи, особено когато е замесена и майка. Тя те харесва. Между другото, ние двамата с теб още не сме играли.

– Да, не сме. – Искаше му се да каже на Кип, че ако има нужда от него...

Бланш трябваше скоро да каже на момчето.

– Не си мисли, че като ти спасих кожата, съм много щастлив – каза Кип, когато подкараха петте крави към ранчото на Соломон. – Просто не искам никой друг, освен мен, да се заеме с теб.

– Това звучи успокоително.

– Да. Освен това, недей да си мислиш, че ще станем приятели. Кайро ще се омъжи за мен. Вече сме доста близки.

– Виждам.

– Ще ти помогна да закараш тези крави у вас и да одереш убитите. Сигурно ще имаш нужда от месото. Но след това сме квит, разбрано? – Погледна към Гарнет, която се приближаваше, яхнала понито си. В едната ръка държеше котката. – Трябва да обръщаш повече внимание на детето. Тя е самотна.

Гарнет се усмихна на Кип.

– Идваш да ме видиш ли? – попита тя с надежда в гласа.

Той ѝ се намръщи.

– Стой далеч, Гарнет. Имаме мъжка работа и не можем да я свършим, ако някое сополиво хлапе се мотае наоколо.

Тя се ухили още по-широко.

– Много ми харесват мъжете, които се мръщят. Приличаш на Соломон, когато си ядосан.

Соломон се вцепени. Ако Гарнет можеше да види приликата,

останалите също скоро щяха да я забележат.

– По дяволите. – Кип се обърна настрани. Гарнет приближи понито си към коня му. В очите ѝ се четеше обожание.

Кип се отдръпна като опарен. Поклати глава.

– Някой казвал ли ти е, че си истинска напаст?

– Напоследък не – отвърна весело тя. – И, честно казано, това ми липсваше.

След известно време провесиха кожата да съхнат и Кип каза:

– Готово.

Соломон изми ръцете си в легена, който Гарнет донесе, и ги изтри.

– Кип, моля те да наглеждаш Гарнет за няколко часа.

Кип се намръщи.

– Докато се занимаваш с Кайро ли?

– Имам други планове. Лична работа извън града.

Кип му хвърли един кос поглед.

– Едуард ми е брат. Днес ти се размина леко. Послушай съвета ми и не си търси белята. Ако го нараниш, ще се наложи да те убия.

– Става въпрос за Дънкан. С него имаме лични сметки за уреждане – каза мрачно Соломон.

Кип помисли известно време и каза:

– Разбрах. Но той стреля в гръб. Хареса ми как се държа ти днес, как не подви опашка, когато всичко изглеждаше срещу теб. Но втори път може да нямаш същия късмет. – Кип се опита да се отърси от Гарнет, която го държеше за ръката. – Да. Ще наглеждам хлапето. Имаш няколко часа на разположение.

ГЛАВА 6

Соломон влезе в пещерата. Хайуд маунтин беше доста далеч от ранчото му. Не без известен натиск от негова страна, един от ратаите в ранчото на Натсънови му каза, че Дънкан се намира в любимото си скривалище с някаква жена.

Ужасен вик привлече вниманието му и той влезе по-навътре в пещерата, където Дънкан биеше едно момиче.

– Не е ли малко млада? – попита Соломон, опитвайки се да прикрие яростта, която го обземаше. Някога Фанси също беше млада, красива, любяща...

Дънкан замръзна над момичето Ужасеното й изражение беше за Соломон като удар в стомаха Фанси... Фанси... тичаща из полето... а после превърнала се в проститутка.

– Почти е пораснала – каза Дънкан и тромаво се надигна. – Платил съм си. Искаш ли я?

Момичето грабна дрехите си и се втурна покрай Соломон. Лицето й беше подуто и насинено, устните й кървяха.

– Уроци ли й преподаваш? – попита Соломон, после се обърна към момичето. – Изчакай ме отвън, ще те отведе отук.

Дънкан сграбчи пистолета си.

– Спомняш ли си това място, Соломон? Дошъл си ми на гости?

– Хич не си предпазлив, Дънкан – каза тихо Соломон.

Гледаше мъжа, който бе обезчестил Фанси и който го бе приковал към стената на същата тази пещера. Погледна към веригите на стената и си спомни как кръвта течеше от ръцете му.

– Тази работа е между мен и теб – каза той.

– Ще те убия. Ти ме осакати. Но аз получих отмъщението си. При всеки удобен случай си го изкарвам на онова копеле – Кип. И принудих сестра ти да работи в най-долнопробните публични домове.

– Фанси е мъртва, Дънкан, и ти си този, който я вкара в гроба.

– Тя ме обичаше. Но ти имаш и друго момиче, нали. Още една женска, която очаквам с нетърпение да порасне.

Соломон изстина. Свали колана с пистолета си.

Извади едно късо въже и започна да го увива около китката си. Смяташе да се бие честно, като завърже едната си ръка.

– Искам да е честно...

– Беше ли честно, когато стреля по мен? – извика Дънкан като обезумял и сграбчи една дъска.

Соломон се наведе, хвана дъската, изтръгна я от ръката на Дънкан и я захвърли настрани. Дънкан отново се втурна към него, но Соломон го удари и Дънкан падна на колене. Соломон го хвана за косата.

– Не забравяй това. Имаш късмет, че си жив, но само ако се приближиш до Гарнет, ще те убия.

– В такъв случай... по-добре... ме... убий сега – успя да каже Дънкан, докато Соломон го завлече до веригите и го завърза там.

Изля една кофа вода върху главата му.

– Искам да чуеш какво ти казвам. Ще повисиш тук известно време, също като мен, и може би ще се поохладиш.

– Ще... те... убия. И тебе, и копелето ти, и момичето, Гарнет... заради това.

– Само да докоснеш децата, и ще те довърша – каза хладно Соломон и другият мъж изпадна в безсъзнание.

Кайро се облегна назад във ваната. След като Соломон бе тровил живота ѝ в продължение на две седмици, третата седмица на юни беше прекрасна... и спокойна без Соломон Улф. Тя използва затишието, за да се поуспокои, и сега се чувстваше готова за всякакво предизвикателство.

Беше се насладила на цяла седмица без хищника. Осъзна, че говори на глас, когато Куигли, който втриваше благовожни масла в кожата на лицето ѝ, се усмихна.

– Хищника ли, мис Кайро? Чудя се кого ли имате предвид.

– Соломон Улф. И недей да ме дразниш. Тази почивка направи чудеса. Ако ми даде още малко време, ще си възвърна цялото самообладание... Не че някога съм срещала затруднения в това отношение, Куигли. Добра съм в билиярда, както винаги. Но този човек ме дразнеше и аз удрях прибързано.

– Да, мадам – съгласи се прекалено бързо Куигли. – Разбрах, че той разширява къщата си. Някои от фермерите, които познавали някакъв човек на име Оул, му помагат. Може би се готви да си вземе жена, която да се грижи за детето му.

– Гарнет му е племенница. Тя ми каза. Явно Соломон я е измъкнал от Барбари Коуст в Сан Франциско. Бедното дете.

Кайро харесваше момичето – беше пряма и сладка. Напомняше ѝ за

малката Етел, дъщерята на търговеца на коне, която се опитваше да оцелее... да осигурява храна за семейството и да поддържа крантите на баща си живи, докато ги продаде.

На Кайро ѝ се искаше да защитава момичето така, както някой трябваше да защитава навремето Етел. Замисли се върху това, но реши, че няма майчински инстинкти. Беше ги изразходила всичките, преди още да навърши десет, грижейки се за майка си и за по-малките си братя и сестри.

Въпреки че имаше синове, майчинските инстинкти на Бланш не бяха особено силни – това пораждаше болката у Кип, беше твърде очевидна.

– Хм. Това хлапе е ненадмината джебчийка.

– Тя се е научила да оцелява, Куигли, точно както ние двамата с теб. Бърнард би казал, че всичко, от което се нуждае, са няколко урока по произношение.

Куигли изсумтя.

– Произношение? От това момиче никога не би могло да излезе дама. Не бих казал, че обожавам това дете, мадам. Думите, които използва, са толкова мръсни, че някои от тях дори не съм ги чувал. Бланш и Соломон Улф си подхождат. Пепелянката и драконът.

Кайро потрепери. Спомни си лицето му до своето, топлия му дъх... Той беше точно както всеки друг мъж... готов да вземе това, което иска.

Наистина ли беше като другите мъже? Какво я караше да настръхва от докосването му?

Изстиска гъбата и се загледа във водата, търсейки отговорите на въпросите си за Соломон Улф. Тя, разбира се, нямаше голям опит в тези неща, а Соломон използваше трикове, каквито не бе и очаквала от такъв груб на вид мъж.

– Той целува толкова сладко – промълви тя.

Спомни си как блеснаха очите му, когато започна да хвърля разни неща по него. Напомняше ѝ за момче, което си играе. Но не и когато легна между краката ѝ, където никой друг мъж досега не е бил. Беше толкова твърд и голям. Знаеше как да накара бедрата ѝ да треперят и как да гледа гърдите ѝ, сякаш искаше да...

Тя стисна бедра. Зверчето на Соломон никога нямаше да влезе между тях.

Кайро преглътна. Соломон сигурно бе заселил целия Запад с копелетата си, без да се интересува за тях. Чернооки деца, които приличат на Гарнет. Кайро се загледа в гъбата. Очите на Кип бяха също така сурови,

също толкова черни.

Бързо прогони мисълта, че синът на Бланш също би могъл да е дете на Соломон. Не беше възможно Кип и Соломон да имат кръвна връзка.

– Момичето ще ми липсва. Но не и вуйчо й – промърмори Кайро. Умът й се зарея в мечти за Ню Йорк. – Първото ястие, което ще си поръчам в Ню Йорк, ще са стриди. А ти, Куигли?

– Би било чудесно. Очаквам с нетърпение собствената си оранжерия.

– Ще ти купя най-голямата, най-хубавата оранжерия, а също и ателие за шиене на дрехи, а аз ще имам най-прекрасната гостна в Ню Йорк. Ще трябва да наемем прислуга, Куигли, имай го предвид.

– Само ако мистър Улф спре да изчерпва спестяванията ни. – Той спря, когато тя се намръщи. – Бихте могли да промените правилата.

– Опитах се, но както сам знаеш, този, който ме предизвиква, сам избира играта, а Улф е много добър в билиарда. Дори става все по-добър...

– Ако нямаше толкова опит, щеше да бъде лесна плячка.

– Да, харесва ми да мисля за него по този начин... като моя плячка. Приготвил ли си лимоновия сок за изплакване на косата ми?

Тази вечер Кайро се смя много на разказите на Сам Джонсън за опитите на жена му да готви. Бедната Бетси Джонсън току-що бе минала покрай салона, поглеждайки към мъжа си през прозореца. Той вдигна чаша към нея, наслаждавайки се на независимостта си за вечерта и на прекрасната си пържола.

Кайро погледна към дългото огледало над бара, любувайки се на изсветлялата си коса. Без Соломон Улф наблизо животът отново й се струваше привлекателен и забавен.

Тя се усмихна леко и се загледа в мъжките отражения в огледалото. Тук бяха Текс и Рой – двама тексасци без фамилни имена, по всяка вероятност престъпници, но пък иначе бяха истински джентълмени. После плешивата глава на Томас Ендив, вдовец от Бостън, който полагаше големи усилия да похарчи наследството от жена си. Едрият Алек Еразмус от руско-еврейски произход и дребничкият му приятел Пити...

Лицето, което се появи зад това на Пити, я накара да стисне здраво ръба на бара. Соломон Улф кимна на Куигли, а Гарнет се втурна между двамата мъже към масата си.

Кайро изпъна рамене, притисна ръка към корема си и се насили да

се усмихне на Соломон. Той застана в средата на салона – едър, силен, груб, непоклатим. Тя тръгна към него и пътьом кимна на Джеймс Харингтън.

Не ѝ харесваше видът на Соломон след едноседмичното му отсъствие. Той искаше още – искаше да ѝ отнеме мечтите за Ню Йорк.

Не ѝ харесваше начинът, по който очите му я следяха – сякаш е вълк, дебнеш плякката си.

Не ѝ харесваше неприятното свиване в стомаха, напрежението в мускулите ѝ.

– Мислех, че си се наситил – промълви тя, като докосна рамото му с ветрилото си.

Той стоеше пред нея, без да помръдва. Миришеше на сапун и кожа, но някакъв почти неуловим мъжки аромат я накара да настръхне. Тя отвори рязко ветрилото си и го затвори в опит да забрави всеки спомен за Соломон в леглото си. Той погледна към устните ѝ и тя потрепера.

– Е? – нетърпеливо се обади тя. – Какво искаш?

Два часа по-късно Кайро сграбчи с изпотени ръце ръба на масата. Той току-що я бе предизвикал да заложил последните си пари.

– Няма да сложа двете части на щеката на масата – сопна му се тя в отговор на предложението му.

Никога нямаше да се предаде на този мъж.

– Можеш ли да готвиш? – попита той, докато минаваше покрай нея.

– Аз играя бiliarд – отвърна тя дрезгаво. Беше я яд, че уменията ѝ, масата ѝ и червените топки я бяха предали. – Аз съм бизнесдама, професионален играч на бiliarд.

Соломон се наведе над масата, на която бе спечелил всичките ѝ пари, и я погледна.

– Залагам тези пари и обещанието никога повече да не играя с теб срещу...

Кайро затаи дъх. Гълпата спря да говори и всички се втренчиха в Соломон. Приблжиха се по-близо до Кайро и мъжа, който можеше да я победи.

– Срещу какво? – окопити се най-сетне тя. Какъвто и залог да искаше Соломон, тя трябваше да приеме. Трябваше да си върне спестяванията...

– Това – каза той, извади старата брачна халка и я търкулна по зеленото сукно.

Тя се втренчи в малкия златен пръстен. Стойността му беше значителна, а те играеха за хиляди долари.

– Не разбирам.

Изведнъж суровата му маска падна. Очите му сега гледаха тревожно.

– Брак. С мен.

– Не! – Тя стисна силно щеката си. – Аз те ненавиждам.

– Не съм те молил да ме харесваш.

– Но ти говориш сериозно! – възкликна тя. Той кимна.

– Гарнет има нужда от грижи. Само за една година. Ти не си кой знае какво, но тя изглежда те харесва. Може би ще успееш да позагладиш острите ѝ ръбове, поне дотолкова, че някоя друга жена да успее след това да се справи с нея.

– Сигурно се шегу... – Кайро сграбчи масата. – Говориш сериозно!

– Ако изгубиш, ще се омъжиш за мен. Ще останеш моя жена, дока-то изтече една година. Толкова време ще е нужно, за да потръгне ранчото ми. – Той се наведе и започна да удря топките. Погледна я. – Нямам цяла нощ на разположение.

– Не – промълви тя.

– Всичко, което трябва да направиш, е да сложиш двете части на щеката на...

Кайро свали един пръстен с голяма перла и го хвърли на масата. После разкопча огърлицата с черни перли и висулка от диамант и също я сложи на масата.

– Сигурна съм, че това покрива част от твоя залог. Включвам и останалите си бижута.

Тя затвори очи. Бърнард ѝ беше казвал, че една дама не залага нищо друго, освен пари. Соломон я беше съсипал, беше я принудил да направи този унижителен залог... Мразеше го от дъното на душата си.

Искаше да го унищожи, точно както той бе унищожил мечтите ѝ за Ню Йорк.

Соломон застана пред нея и тя твърде късно осъзна, че ръцете му я заклешиха към масата. Тя погледна към клиентите си, които наблюдаваха сцената с интерес.

– Не искам бижутата ти. Какво е още един мъж в повече?

– Живяла съм само с един мъж, въпреки че това не е твоя работа, мистър Улф. И освен това милият Бърнард беше джентълмен.

– Ммм. – Погледът му се закова върху устните ѝ и тя осъзна, че току-що ги е облизала. – Английският барон?

– Господи, но ти се занимаваш и с клюки! – изстреля тя.

Гърдите му се притискаха към нейните. Сърцето ѝ бясно биеше, а това не ѝ харесваше.

– Омъжена ли си в момента? – попита той и това я изненада.

– Разбира се, че не съм! Махни се от мен, мистър Улф.

– В тази област неомъжените жени трудно се справят сами. Гарнет има нужда от жена като теб... Засега. Баронът може да е бил джентълмен, но не разчитай на същото, що се отнася до мен.

– Ти и милият Бърнард нямате нищо общо. Знам, че не си галантен.

– Ти не си ми по вкуса. Ако тук имаше някоя жена, която може да се справи с Гарнет, нямаше и да помисля за теб...

– Като за съпруга? Каква щастливка съм!

– Тръгвам си и оставям халката. Но ще се върна ще заложа всичко, включително ранчото, срещу твоето обещание да се омъжиш за мен. – Той сложи ръка на талията ѝ и леко натисна. – Никога не съм смятал, че си страхливка, Кайро – каза тихо той, като гледаше подигравателно в очите.

Отиде при Гарнет, която вече беше заспала, и я взе на ръце.

Кайро го проследи с поглед. Гарнет сънливо ѝ махна за довиждане и се сгуши на рамото на вуйчо си.

– Никога, мистър Улф, – устните на Кайро трепереха. – Никога.

Следващата вечер Соломон седеше с Гарнет на една маса и наблюдаваше играта на Кайро с клиентите ѝ. Тя се опитваше да не му обръща внимание. Когато мина покрай масата им, Соломон протегна единия си крак пред нея.

– Много добре се справяш тази вечер, Кайро.

Тя дръпна полите си далеч от ботуша му.

– Ще прибера пръстена ти.

– Засега го задръж. Не оттеглям залога си, макар че мнението ми за спортния ти дух става все по-лошо. Изглеждаш така, сякаш ще си опаковаш багажа и ще избягаш, преди още утрото да е настъпило. – Той сви рамене. – Не очаквах подобно нещо от теб.

– Мислиш ли, че ме интересува какво е мнението ти за мен? Никога няма да се омъжа за теб, мистър Улф. Дори и за една година... или докато се появи някоя по-подходяща.

Погледът му бавно се плъзна надолу по тялото ѝ.

– Може би наистина ще си съвсем безполезна в едно ранчо.

– Да, така е – отвърна глухо тя. – Не съм подходяща за това, което търсиш.

Тогава той се усмихна бавно, влудяващо. Извади една пура, запали я, изпусна дима на кръгчета и се загледа в тях.

– Лейди, ти си една страхливка.

Тя махна с ръка, за да прогони дима.

– А ти, сър, не си никакъв джентълмен.

– Никога не съм претендирал, че съм – отвърна той и издуха още едно кръгче. – Но пък винаги съм работил за прехраната си.

Тя отново махна с ръка, за да прогони дима. Искаше ѝ се и него да прогони.

– Аз също.

Той повдигна въпросително вежди, припомняйки мнението си за нея като за мързелива, добре гледана жена.

Същата тази нощ Кайро се събуди, обляна в студена пот, беше стиснала една възглавница, а одеялата бяха събрани на кълбо. Беше сънувала нещо ужасно – майка ѝ раждаше и крещеше от болка, а брачната ѝ халка блестеше на ръката ѝ.

– Жената е собственост на мъжа – промълвиха побелелите устни на майка ѝ. – Тя прави това, което той ѝ каже, независимо дали трябва да ражда деца, или да работи на полето, или...

Кайро потрепери при спомена за изплашеното, гладно дете, което гледаше майка си, гърчеща се в родилни болки...

– Бракът означава, че трябва да правиш това, което казва мъжът ти, момиче – чу тя гласа на майка си от миналото. – Ти си негова собственост, щом си негова съпруга.

– Никога... Никога... – прошенна Кайро с треперещ глас. – Няма да се омъжа за Соломон Улф.

– Има само една причина още да си жив – каза тихо от вратата на дюкяна за седла Кип. – И това е Кайро.

Клиентите се изнизиха бързо от магазина и продавачът разтревожено изглежда Соломон и Кип.

– Много ще съм ви благодарен, ако уредите спора си отвън – каза той с надежда в гласа.

Соломон остави юздата, която смяташе да купи. Беше се чудил кога ли Кип ще разбере за предизвикателството му към Кайро. Беше отнело

повече време, отколкото бе очаквал, а сега вече беше последната седмица на юни. Живееше във Форт Бентън вече един месец и смяташе да се ожени за Кайро до края на юни.

С неговата халка на пръста тя не би могла да се омъжи за Кип. Наистина мислеше, че тя е единствената жена, която може да опитоми Гарнет. Кайро сякаш по инстинкт усещаше как да приласкава момичето.

Но имаше и още нещо – страстното желание да я има. Двамата бяха борбени натури и той не можеше да остави играта им да приключи просто така. Не и преди да е разбрал защо, по дяволите, Кайро Браун го вълнуваше така, както никоя друга жена след Бланш. Искаше да се ожени за нея от чист инат, от някаква дяволска потребност да се тормози. Зачуди се каква беше думата за това и изведнъж се сети – перверзност. Неестествената нужда да поеме по най-трудния път – и Кайро точно отговаряше на тази нужда. Беше като роза – красива, но с остри бодли. Човек би трябвало да е луд, за да иска да се забърква с нея.

Но той точно това бе направил. Соломон трябваше да си признае, че когато станеше въпрос за Кайро Браун, от главата му изчезваше всякакъв здрав разум.

Погледна към сина си.

– Здравей, Кип.

– Хлапето е при Кайро. Изглежда, че е очарована от него. Нямам нищо против да я отгледам – каза Кип, сложил ръка на пистолета си.

– Много мило от твоя страна.

– Хайде да приключим въпроса. Никакъв изхабен старец няма да ми вземе жената. Единственият мъж, за който Кайро ще се омъжи, съм аз.

Соломон държеше шапката си в ръце, давайки на Кип да разбере, че няма намерение да стреля.

– Тя има избор. Може да не играе с мен или пък да ме победи.

– Ще се осмелиш да заведеш една изискана дама в онази безводна пустош? – Кип дори не си правеше труда да прикрива гнева си.

– В ранчото ми има извор и дамата може да откаже – отвърна равно Соломон. Чудеше се как синът му е оцелял в компанията на Бланш, Дънкан и Едуард.

– Събирай си багажа и изчезвай оттук или си мъртъв. – Черните очи на Кип горяха.

Тълпата, която се беше събрала по прозорците и пред вратата, започна да шушука. Кайро влезе в дюкяна, облечена в розова копринена рокля. Водеше Гарнет за ръката.

– Какво става тук?

– Ще има стрелба – промълви Гарнет твърде тихо и твърде пронително за едно шестгодишно дете. – Кип, няма да застреляш Соломон, нали? – попита тя с треперещо гласче. По бузите ѝ се затъркаляха сълзи.

– Никого няма да застреля. Просто се заплашват един друг. На мъжете това явно много им харесва. То е в кръвта им, макар че аз не виждам никакъв смисъл. – Кайро се наведе и избърса с носната си кърпичка лицето на Гарнет.

– Недей, Кип. Той не е кой знае какво, освен това е стар, но е всичко, което имам.

Соломон сложи ръката си на главата на детето и установи, че косата ѝ е влажна, сякаш преди малко е била измита. Погали я нежно и тя се притисна към него.

– Много си красива – каза Соломон на племенницата си, за да разсее страховете ѝ.

– Кайро направи сапунени замъци на главата ми и ми ги показва в огледалото. После ми направи корона. – Гарнет потрепери и се вкопчи още по-здраво в Соломон. – Кип?

– Кип няма да застреля никого, нали, Кип? – попита строго Кайро, забола върха на чадърчето си в гърдите му.

Соломон забеляза металната нотка в иначе тихия ѝ глас. Кайро беше жена, която и преди се е изправяла пред трудности, и той, без да иска, ѝ се възхити. Установи, че Кайро е способна да го развеселява – никога досега не го бе защитавала жена.

Погледна към деколтето ѝ и разбра, че я иска.

Да я целуне... навсякъде... да я опита.

Той се размърда неспокойно. Мислите му го караха да се чувства неудобно.

Младежът се изчерви.

– Мислех да го понащърбя тук-там. Само за да разбере, че ти си моето момиче. Като го гледам, няма да му е за първи път да отнесе някой куршум.

– Така е – призна Соломон и безмълвно се помоли синът му никога да не разбере какво означава да лежиш и да чакаш смъртта си. – Когато един мъж играе такава игра, той трябва да е подготвен за болката.

– Достатъчно, Кип – обади се отново Кайро. – Няма да ти позволя да нараниш който и да било заради мен. Дори – тя погледна към Соломон и се намръщи с отвращение – Соломон. Нито пък ще ти позволя да вземаш решения относно играта и залозите ми. На никого не съм

позволявала да го прави.

Соломон кимна. Без да иска, се възхищаваше на тази борбена жена, която сама избираше пътя си, мечтите си.

– Оценявам жеста ти, Кайро. Със сигурност щях вече да съм мъртъв. Пистолетът ти е много добър, Кип.

Кип се втренчи в него.

– Колт. Модел „Тандърър“. По-добър е от твоя. И си много прав, че щеше да умреш. Ох! – Той изсумтя и потърка гърдите си там, където Кайро току-що отново бе забила върха на чадъра си. Тя му се намръщи многозначително и погледна към Гарнет. Кип разбра. – Хм... съжалявам, хлапе. Забравих, че не бива да говоря така пред теб.

– Много си прав, ти, задник такъв, и... – Ръката на Соломон заглуши останалите думи, които щяха да излязат от устата на Гарнет.

– Гарнет и аз тъкмо отивахме да пием лимонада, Кип. Защо не дойдеш с нас? – попита непринудено Кайро и издърпа ръба на роклята си изпод ботуша на Соломон. Хвърли му един кос поглед. – Ти не си поканен, Соломон. Сигурна съм, че ще си намериш някакво друго занимание.

– Най-добре помисли отново за облога. Ако загубиш, сигурно ще се отметнеш от обещанието да се омъжиш за мен – каза Соломон, когато Кайро мина покрай него, за да заеме по-удобна позиция за удара си.

Дълбокият му провлечен глас лазеше по нервите ѝ. Стрелна му един гневен поглед.

– Да, разбира се, че ще се омъжа за теб, ако загубя. Но аз няма да загубя, мистър Улф. Можеш да си сигурен в това.

– Хм. – Той сякаш се съмняваше. – Милият стар Бърнард сигурно ти е спестявал някои неща. Животът в ранчото е тежък. Може би ще ти се наложи да поработиш, за да получиш това, което искаш.

Тя отново го стрелна с поглед и рязко си пое въздух. Той стоеше пред нея – висок, с износени дрехи. А тя се бе борила със зъби и нокти, за да се измъкне именно от бедността... бе работила над уменията си, докато я заболяше цялото тяло и умът ѝ блокираше.

– Аз съм работила всичко, което имам – опита се да каже спокойно тя.

– А-ха. – Той огледа лицето ѝ, после погледът му се плъзна по тялото ѝ.

Побесняла от нахалството му, Кайро бързо се наведе, за да играе.

Щеше да го унищожи, да го прогони от живота си. Ако той си мислеше, че може да ѝ отнеме всичко, за което беше работила, за което беше мечтала... Ударът ѝ беше прекалено бърз и тя не успя да вкара топка в джоба.

Намръщи се. Никога преди не беше грешила при този лесен удар. Преглътна, тялото ѝ изстина. Като насън видя как Соломон довърши играта. Опита се да се усмихне, но не успя.

Не беше възможно да е изгубила. Ударът беше прекалено лесен. Взя се в Соломон, все още не можеше да си признае, че пропускат ѝ е по нейна вина.

Поклати глава в опит да пропъди кошмара. Погледна ръцете си. Кокалчетата им бяха побелели от усилието да стиска своята обичана, красива, ярна щека. Затвори очи и си припомни удара. – Твърде бърз, твърде лек, твърде малко завъртане.

Докато се вираше, без да вижда, в любимата си махагонова маса, някой се опита да измъкне щеката от ръката ѝ. Кайро обаче я стискаше здраво, сякаш тя беше единствената надежда за Ню Йорк, за мечтите, които ѝ беше дал Бърнард. После остави щеката да се изплъзне...

Току-що бе загубила играта срещу Соломон.

Отново си припомни станалото, с надеждата, че всичко ще се окаже само лош сън, който ще свърши, като се събуди.

Клиентите ѝ се скупчиха около нея и тя се насили да им се усмихне. От устата ѝ не можеше да излезе и звук.

Тя бе заложила свободата си. Беше сложила живота си на зеленото сукуно и го бе изгубила.

Соломон стоеше до нея и я наблюдаваше с онова мрачно, сериозно изражение, сякаш я чакаше да започне да моли за милост... да моли за още една игра.

Но тя нямаше да го направи. Беше изгубила и точка.

– Как искаш да го направим? – чу тя собствения си глас някак от разстояние.

В очите му за миг проблесна възхищение и той кимна.

– Свещеникът е тук.

– Добре – каза тя безгрижно, сякаш купуваше парче плат.

Стомахът ѝ се сви. Добре. Цяла година от живота ѝ щеше да бъде изгубена, пропиляна заради един негодник с мръсни ботуши... Тя погледна към ботушите му, после бавно премести погледа си по изтърканиите черни панталони, износената черна риза, по разчорлената му, неподстригана коса.

Нейният дебют в нийоркското общество щеше да започне от едно западнало ранчо. Сара Бернар щеше да играе пиесите си без нея.

Кайро прокара пръстите си по дантеленото си деколте, търсеше малката торбичка, която винаги носеше между гърдите си.

– Никога не съм изпадала в нокаут, но тази вечер сигурно е идеалната възможност – промълви тя, виждайки бледото си отражение в огледалото над бара. – Това сигурно е кошмар.

– Това не е сън, мис Кайро – каза един мъж и тя разпозна в него свещеника.

– Здравей, Джордж. Много мило, че си дошъл. – Тя се насили да бъде любезна и с част от съзнанието си отбеляза, че един фотограф се приготвя за снимка.

– Можете да целунете булката.

– Няма нужда... – започна Кайро, но изречението ѝ бе прекъснато от устните на Соломон.

Той плъзна ръцете си по нея, погледна в очите ѝ и я придърпа към себе си. После очите му бавно се затвориха... или пък това бяха нейните очи? Устните му бяха върху нейните.

Тя вдишваше аромата му... или пък това беше свежият прериен въздух?

Устните му се движеха леко, бавно, отваряха нейните за целувката му.

Кайро щеше да припадне, тя, която се беше изправяла пред толкова много трудности...

Езикът му докосна нейния, играеше си, дразнеше.

Кайро отвори уста за удоволствието, прие го в устата си, наслаждавайки се на играта.

Всичко изчезна, тя се носеше по течението, ставаше част от нещо топло, оставяше се на тази топлина и сигурност да я завладеят...

Соломон я притисна още по-близо, целуна я ще по-дълбоко и Кайро му се отдаде, ръцете ѝ стискаха ризата му, устата ѝ беше жадна за неговата, краката ѝ омекваха, отслабваха...

Искаше ѝ се всичките тези дрехи върху тях да и няма.

Устните му се отдръпнаха, но Кайро се притисна към него, искаше силното му тяло до своето. Очите му бяха тъмни, обещаващи, ръцете му на ръста ѝ трепереха, галеха я.

– Мисис Улф – прошепна той, преди светът да се завърти и да изчезне.

Когато дойде на себе си, откри, че лежи на любимата си махагонова

маса. Сграбчи зеленото сукно. Кошмарът, че се бе омъжила за Соломон Улф, беше истина. Върху челото ѝ имаше студен компрес. Тя премига, хвана го и го захвърли. Стана и приглади полите си с треперещи пръсти.

Обърна се, погледна към сукното на масата и откри една гънка. Бързо я приглади и погледна към Соломон.

Той стоеше до бара. Тя вдигна ръка, за да оправи косата си, и пред очите ѝ проблесна злато.

Златната брачна халка на Соломон беше на пръста ѝ. Тя се втренчи в нея. Спомни си колко бързо и опитно я бе сложил на пръста ѝ. Един истински мъж, който вземаше това, което иска, включително и онази унижителна целувка.

Кайро стисна юмруци и тръгна към причината за унижението и унищожението си. Куигли застана пред нея.

– Ордъвър? – попита той, докато предлагаше един поднос с храна на мъжете, които наблюдаваха интерес как Кайро поглежда халката на пръста си, после към Соломон, после пак към халката.

– Не. – Гласът ѝ беше дрезгав.

– Мисис Улф, ако застанете до мистър Улф, ще мога да ви снимам – каза фотографът.

Ръката на Соломон се обви около раменете ѝ, притисна я към тялото му и преди Кайро да е успяла да се отдръпне, светлината на светкавицата я заслепи.

– Мисис Улф, тази вечер много се забавлявах – каза Соломон и сложи старата си шапка. – Наистина. Но имам работа в ранчото, затова е най-добре да си тръгвам. Грижете се за жена ми, момчета – обърна се той към тъпата.

Мъжете се разделиха, за да му направят път, и той излезе, без повече да се обръща. Всичките го гледаха с възхищение – Соломон беше покорил тяхната недосегаема кралица.

– Поздравления, мадам – каза ѝ Куигли и погледна многозначително към Гарнет, която спеше на масата. – Какво да правя с детето?

Кайро се опита да каже нещо, но не можа. Отпусна се на един стол, без да я е грижа, че ще измачка скъпата си рокля, и се втренчи в халката. Стори ѝ се, че се чу да казва нещо като „Да“.

Спомни си дълбокия глас на Соломон, произнасящ брачната клетва. Спомни си... спомни си всеки удар на Соломон, докато играеха.

Омъжена. Думата ѝ звучеше като проклятие.

Омъжена за Соломон Улф. Невъзпитан, измачкан, раздърпан стрелец, който имаше само една риза на гърба си.

Соломон Улф с полуразрушеното си ранчо, с недохранения си добитък и никакви перспективи за бъдещето.

Тя беше съпруга на Соломон Улф.

– Детето? – обади се отново Куигли. – Къде да я занеса?

Кайро премига. Соломон си беше отишъл и бе оставил детето тук... на жена си.

– Аз... аз... ще я взема в моето легло.

Куигли премига.

– Разбира се. Предполагам, ще я оставите отгоре върху завивките.

– Аз ще се погрижа за нея.

– Както желаете – отвърна Куигли, взе детето на ръце и тръгна нагоре по стълбите.

– Вън! – обърна се Кайро към клиентите си и посочи вратата.

Те вече не бяха нейни, бяха на Соломон, наслаждаваха се на победата му. Тя не искаше да си играе с тях, да се преструва и да размахва ветрилото си, да ги очарова. Искаше да последва Соломон Улф и да го извика на дуел, но той беше много добър с pistolета. Би предпочела да го атакува с шеката си. Не, искаше да го разкъса с голи ръце.

– Поздравления, мис Кайро – повтаряха мъжете, докато ѝ стискаха ръката и излизаха навън.

Кайро освободи бармана, изгаси лампите и остана сама в тъмнината.

Взе сребърния поднос и го хвърли към вратата, през която беше излязъл Соломон Улф. После започна да я обстрелва с билиардни топки.

– Да, мадам? – обади се Куигли от тъмното. Носеше ѝ чаша чай. – Разстроени ли сме?

– Ние? – Тя беше побесняла. – Ние ли, Куигли? Ние ли сме омъжени за Соломон Улф? Ние ли бяхме поставени в това унижително положение?

– Справихте се много добре, мис Кайро. Само допреди миг всеки би си помислил, че сте наистина една влюбена булка.

Тя се втренчи в него.

– Булка?

– Да, мадам. Точно такава сте в момента. Булка. Мисис Улф, съпругата на мистър Улф.

– Ти видя какво стана, нали, Куигли? – Тя изрита обувките си и ги захвърли към мястото, където Соломон я беше предизвикал. – Този мъж... този мъж ме принуди... ввлече ме в това невероятно нещо! Всичките ми клиенти го боготворят. Този нещастен...

– Ще го убия – каза Куигли на шега.

– Остави това на мен. Не разбираш ли... – Тя хвърли една бутилка от най-хубавото си домашно бренди към вратата. – Не разбираш ли, че мистър Улф се ожени за мен тази вечер... и си тръгна... в първата ми брачна нощ? А те му се възхищавах за това.

– Никаква романтика – обади се Куигли. Кайро започна да крачи напред-назад, дърпайки пера и панделки от сложната си прическа.

– Соломон Улф е...

Куигли вдигна пръст.

– А-ха!

– Мистър Соломон Улф току-що показва на целия град, че не го интересувам като жена.

– Мистър Улф е негодник, нехранимайко...

– Поне можеше да остане тук през нощта. О, не в моето легло, разбира се. Има някои неща, които една жена не би могла да позволи, Куигли. Но е истинско престъпление един съпруг да остави сама жена си през първата брачна нощ. Това е почти като кръвна обида. И трябва да се отмъсти.

ГЛАВА 7

Соломон яздеше през осветената от луната прерия и мислеше за жената, за която току-що се бе оженил.

Кайро имаше нужда да бъде обичана.

Гарнет не беше единствената причина, поради която бе поискал да се ожени за Кайро Браун.

Жените никога не бяха играли особена роля в живота му – освен да задоволяват нуждите на тялото му, когато беше по-млад.

Соломон с неохота си призна, че се възхищава от чувството за лично достойнство на Кайро.

Под всичките тези дантели и коприна се криеше една темпераментна, страстна жена. Соломон се усмихна. Държеше се като момче.

Затвори очи, когато пред погледа му се появи бялата ѝ гръд, каквато си я спомняше, когато лежеше върху нея. Стисна здраво устни, за да сподави стона, който напираше отвътре. Имаше чувството, че всеки момент ще започне да вие срещу луната.

Ако тялото му трябваше да си припомня какво е да желаш жена след всичките тези години, защо си беше избрало тази високомерна, сърдита, безполезна, кльошова жена?

Соломон пое нощния въздух с пълни гърди и си припомни женствения аромат на Кайро.

Чу се как изпсува, стряскайки себе си и коня. Беше се обвързал с жена, с която щеше да има много неприятности.

Тялото му се изпъна, когато забележа някаква сянка до стария хамбар. Сложи ръка на карабината си, но знаеше, че е идеална мишена в лунната нощ.

– Улф?

– Джейкъб? – Соломон слезе от коня си и тръгна към високия мъж, който излезе от сянката. – Джейкъб Максвел – каза той тихо към мъжа, леко разкراчил крака, заел стойката на стрелците.

– Мина много време, Улф – провлече бавно Джейкъб с южняшкия си акцент.

– Така е. Спомняш ли си, когато бяхме в Додж?

– Бяха ме ранили в крака и ръката. Ако не се беше погрижил за тила ми, нямаше вече да съм между живите.

Соломон протегна ръка.

– Никога не съм имал високо мнение за тези, които стрелят в гръб.

Джейкът погледна към ръката на Соломон, после бавно протегна своята.

– Мога ли да вляза?

– По работа ли си тук? – попита по-късно Соломон, докато двамата седяха пред бутилката с уиски.

Джейкът го погледна косо.

– Имаш силни врагове тук. Носи се мълвата, че са готови да платят добре на стрелец, който може да те убие. Когато чух за това, реших да се домъкна насам и да видя дали нямаш нужда от помощ. Много хора ще дойдат, ако се наложи – например родителите на онези отвлечени деца, които спаси, и всички останали, на които си помагал. Те всички искат да ти се отплатят, особено онези, които не биха могли да ти платят с пари. Ходих до ранчото на Натсън, за да видя какво е положението. Дънкан има голямо желание да те види в гроба.

Соломон поклати глава и Джейк продължи:

– Мисля, че не искаш помощта ми, нито пък да поговоря с тези, на които си помогнал в миналото. Просто си помислих, че мога да ти се обадя, преди да си тръгна оттук. Виждам, че още носиш колта си, а това означава, че не си миролюбиво настроен.

По-късно Джейкът взе пистолета на Соломон и го разгледа.

– Лек е. Твърде лек и стреля само с 38-ми калибър. Бо Макалистър ми каза да ти предам винаги да стоиш с гръб към слънцето. Той все още се хвали как си платил за ранчото му и си му осигурил място, където да прекара старините си. Каза да отидеш при него, когато поискаш.

– Бо го заслужаваше. Той е добър човек. – Соломон превъртя пистолета между пръстите си. – Спусъкът малко заяжда, но като свикнеш, няма никакъв проблем. – Той се облегна назад. – Джейкът, когато решиш да се установиш някъде, ела тук.

– Ти купи по едно малко ранчо за двама стари стрелци. Даде на Бо и Ефраим смисъл в живота. Вършеше работата си безплатно, защитавайки невинните и безпомощните, но в света ангелите като теб, Соломон, са твърде малко. – С колосаната си риза и на слабата светлина Джейкът много приличаше на френските си аристократични предци. – Но аз няма да забравя. Ти винаги си бил умен, винаги си измислял изход от заплетена ситуация, за който никой друг не би се сетил. Ти ще остарееш и ще стоиш на верандата си, когато ние всички отдавна ще сме мъртви.

Соломон му разказа за Фанси и Гарнет. Джейкът го разбираше,

макар че нямаше семейство. За него съществуваше единствено връзката с братята му по оръжие.

– Един мъж трябва да отстоява това, в което вярва – каза той. – А за теб това са дадената дума и честта ти.

– Тази вечер се ожених – бавно каза Соломон. Припомни си меките, топли устни на Кайро под своите, тялото ѝ, което се притискаше към него, изпълнато като тетива на лък от желание.

Но той знаеше, че ако тази вечер не си беше тръгнал, ако не я беше оставил, нищо не би могло да го спре да я вземе.

Джейкъб повдигна вежди и се ухили.

– Доста странен начин да прекараш първата си брачна нощ, Соломон. Би трябвало в момента да ближеш шампанско от кожата на булката си. – Джейкъб намекваше за една пиянска реч на Соломон.

– Дамата още не е решила, че ме иска, но е добра с Гарнет. Обзаложихме се и тя изгуби.

Джейкъб се разсмя сърдечно и Соломон също се засмя.

– Сигурно е нещо специално. Никога не си желал така жена, поне доколкото си спомням. Като не се смята времето, когато се напиваше като каруцар и говореше за любов и за писма до любимата. Никога не съм виждал друг каубой, който вие към луната и се моли на Афродита. Синко, ти дори беше казал, че искаш да отглеждаш лалета за любимата си. Ти, Соломон Улф, един от най-добрите стрелци. – Джейкъб хвана ябълката, която Соломон хвърли към него. – Тази Бланш Натсън... А ето, че сега има друга жена. – Джейкъб му намигна. – Любимата ти пхвала ли е сладкия си малък език в ухото ти?

– Не е много разумно да обсъждаме това тази вечер – отвърна на зачакката Соломон.

Джейкъб се усмихна, после избухна в смях, защото същата онази вечер, когато Соломон се беше напил и държа речи, беше побеснял, че някаква си проститутка ще му докосва толкова интимно ушите.

Когато се насмяха, Джейкъб извади още една бутилка.

– Преди да си тръгна, нека отпразнуваме нашата среща и вдигнем тост за жената, която ти е сложила брачните окови и която още не е докосвала ушите ти. А сега ми кажи какво толкова има тя, което другите жени нямат.

Соломон се замисли.

– Тя просто може да се справя с Гарнет, която би била истинска напаст за повечето жени. – Видя усмивката на Джейкъб и добави философски: – Разбираш ли, става въпрос за предизвикателството да имаш

жена, която не те иска. А мисис Улф е истински боец. В началото няха и представа, че мога да го направя, но постепенно идеята започна да ми харесва. Тя играе билиард, а аз имах нужда от пари. Но после се появи и друго. Може би това е начинът, по който тя ми действа... Кара ме да искам да я метна на рамото си и да потърся някое скрито кътче. Много ми харесва да я вбесявам, да я гледам как иска да скочи и да ме разкъса на части.

Джейкъб кимна. Погледът му беше далечен, сякаш мислеше за някоя жена от миналото си. Соломон наля още уиски и продължи да говори за жена си.

– Никога преди не съм виждал жена, която стои на главата си. А това наистина е вълнуваща гледка, Джейкъб Максвел – жена в копринена пижама, която стои на главата си. Наистина може да те накара да си изгубиш ума.

Кайро прекара целия следващ ден, като играеше сама на билиард. Тя все още искаше да разкъса Соломон на парчета Жителите на Форт Бентън се тревожеха за президента Гарфийлд, който наскоро бе прострелян, но следващата им грижа бе кога Кайро Браун ще предприеме нещо.

Беше горещо и задушно, сякаш самото време искаше още повече да влоши и без това лошото ѝ настроение.

Все още помнеше вкуса на устните на Соломон върху своите и усещането за силното му тяло, притиснато към нейното.

Соломон Улф бе причината да сложи на вратата на салона си надпис „Затворено за неопределено време“ и да държи спуснати тежките плъшени завеси денем и нощем.

Бърнард я беше учил, че една дама никога не залага нищо лично – както тя бе направила в отчаянието си със Соломон – че една дама слага на масата за залагания само пари. Но Соломон взе всичките ѝ спестявания. Неплатените сметки в магазините и пералнята започнаха да растат и тя вече нямаше какво да залага. И Соломон Улф беше причината.

Не беше готова да се срещне с Кип, нито пък с жителите на града, които несъмнено клокарстваха. Облечена в пеньоар, тя учеше Гарнет как да играе билиард и как да си прави прически.

За да се различа, започна да разказва на детето приказките за крал Артур и рицарите на кръглата маса и прекрасната Гуиневера. С детинска проникателност, момичето веднага бе оприличило лейди Морган Ле Фе с Бланш. И двете бяха красиви и опасни.

Кайро въздъхна с копнеж. Бърнард ѝ бе разказвал толкова истории за прекрасни дами и рицари. Липсваше ѝ неговата мъдрост.

А Соломон Улф никога не би могъл да бъде рицар.

Куигли взе мерки на Гарнет за рокля и ѝ поръча обувки, както и официални черни пантофки с пиринчена катарама – точно такива, каквито бе мечтала да има като дете.

Куигли започна да я придумва да превърне салона си в галантериен магазин.

На следващата нощ, докато лежеше до спящото дете, Кайро обмисляше какво да предприеме по отношение на Соломон. Сложи ръце под главата си и се загледа в тавана. Трябваше да го унищожи, но пред очите на целия град.

Той я беше оставил след сватбата. Тя беше булка, чийто съпруг не се интересуваше от нея.

Соломон Улф щеше скъпо да си плати за това.

На третия ден тя отиде до пощата и се опита да не обръща внимание на усмивките на минувачите.

Преди още да е настъпило утрото на четвъртия ден, се качи на коня си и препусна към ранчото на Соломон. Останали насаме, без да има зяпачи, той може би щеше да се вслуша в гласа на здравия разум.

Кайро почука на вратата на къщата. Забеляза камарите дървен материал и тухли, струпани в двора, както и скелета на новата пристройка към къщата. Вратата не се отвори и тя почука още веднъж, този път по-силно.

Изведнъж отвътре се показва една мъжка ръка, сграбчи я и я дръпна в къщата.

Кайро погледна към Соломон, който се взираше в богато украсена ѝ шапка. Едно дълго щраусово перо се беше закачило в рамката на врата и се беше счупило. Той докосна мъничката изкуствена птичка върху периферията, преди тя да е успяла да му попречи.

– Не пидай! Току-що счупи едно от щраусовите ми пера. А те са много скъпи. Като мен.

Соломон не закопча ризата си, но хвърли шапката си на един стол и прокара пръсти през разчорлената си влажна коса. Разтърси глава и поърси лицето и деколтето ѝ с капки вода. Кайро се намръщи.

Той свали колана си, сгъна го внимателно и го сложи на масата.

– Да приготвиш закуската ли си дошла? – провлачи той с онзи тон,

който тя ненавиждаше.

– Разбира се, че не. Аз не готвя.

– Защо си дошла? – попита тихо Соломон и направи две крачки към нея. Погледът му беше прикован в устните ѝ.

Тя махна с ръка, сякаш за да прогони усещането, че току-що е влязла в леговището на някой дракон. Стоеше срещу него, изпънала рамене.

– Не можеш просто да се ожениш за мен, да ми оставиш Гарнет и да си отидеш, Соломон.

– Защо не?

Погледът му се плъзна по черния ѝ костюм за езда и надолу към ботушите. Кайро придърпа нагоре черните си кожени ръкавици. Не ѝ беше приятно това, че се изчервява, нито че всичките ѝ сетива усещат по някакъв странен начин присъствието на току-що изкърпаното тяло на Соломон.

– Този костюм по би приличал на вдовица. А тъй като аз съм още жив, сигурно жалееш твоя скъп обичан Бърнард.

– Недей да говориш за Бърнард. У теб са парите ми и следователно, мистър Улф, у теб са средствата, с които изкарвам прехраната си. – Тя направи една крачка назад, защото той отново пристъпи към нея. Изглеждаше още по-едър и внушителен.

– Един мъж обикновено се грижи за съпругата си, за нуждите ѝ – каза той.

Тя се опитваше да устоява на изкушението да погледне към гърдите му, които съвсем наскоро бяха притиснати към нейните. Изсумтя високомерно.

– Целият град говори.

Погледна към гърдите му, към капчиците вода по черните косми. Пътекката от тях се стесняваше и изчезваше в панталоните му, които той не бе закопчал напълно.

– Закопчей ризата си. Закопчей панталоните си. Само един...

– Злодей? – подсказа ѝ той подигравателно. – Негодник?

Тя обаче не се хвана на въдицата.

– Никой джентълмен не би се държал така. Настоявам да закопчещ ризата си.

– Предпочитам ти да разкопчещ своята – промърмори тихо той. – Ще започнем с това. – Той дръпна фибите, които държаша шапката ѝ, и я захвърли върху един стол.

На Кайро не ѝ харесваше този негов поглед. Червенината отново изби по лицето ѝ.

– Как е Гарнет? – попита той дружелюбно.

– Дръпни се назад, ако обичаш.

– Целуни ме. Само веднъж, за да ми покажеш, че знаеш как се прави. Или пък си дала всичките си целувки на Бърнард?

Напрежението между тях растеше, Соломон я призоваваше на дуел, който тя не разбираше.

– Не знам защо непрекъснато ми говориш за Бърнард. Той беше мил човек. И знам как да целувам джентълмени.

– Значи си дошла тук и ме желаеш – провлече той. – Много е приятно за един мъж да знае, че жена му го желае.

Той започна да разкопчава копчетата на роклята ѝ и тя сграбчи ръката му. После ръката му се озова на гърдите ѝ и тя потръпна. Погледна го в очите, едва дишаше, тялото ѝ трепереше и тя усещаше някаква странна, болезнена гореща вълна, която я заливаше.

Соломон я целуна по бузата, гризна ухото ѝ. Дишаше на пресекулки. Кайро стоеше като вцепенена, изумена от усещанията, които спираха дъха ѝ.

С треперещи ръце той разтвори деколтето ѝ. Развърза връзките на долната ѝ риза, а Кайро го наблюдаваше, очарована от острите черти на лицето му, от топлия му поглед.

Той сложи ръка върху едната ѝ гърда. Потресена, Кайро погледна надолу и видя как тъмните му пръсти стиснаха леко зърното. Тя затвори очи и прехапа устни.

– Това няма да те освободи от облога, мисис Улф.

– Мислиш, че съм дошла да... да си оправим сметките?

– Разбира се, че за това си дошла. Но аз не съм съгласен. Ти се споразумя с мен. Оттегляш ли думата си?

– Разбира се, че не. Аз съм жена на честта – отвърна тя, опитвайки се да не обърща внимание на приятните усещания, които идваха откъм гърдите ѝ.

– Вече си живяла с мъж – каза той внимателно.

– Ти си съвсем различен от Бърнард – отвърна тя равно.

– Можеш да си сигурна. Ще трябва да дойдеш при мен, ако искаш да спазиш брачната си клетва, мисис Улф – прошепна той и ръцете му се плъзнаха към талията ѝ. – Или пък мога да ти върна парите и всичко да приключи.

Тя помисли над това, но то означаваше да пренебрегне гордостта си.

– Ще изглежда, сякаш ме съжаляваш и още по-лошо – че не мога да

изпълня своята част от облога.

– Така ще изглежда. Но ти си просто една жена, а не може да се очаква от жените да знаят какво е най-добро за тях. Някой друг трябва да го прави.

Махна един кичур от ухото ѝ и леко го захапа. Част от гнева ѝ се изпари на момента, тялото ѝ се напрегна жадно за още милувки.

– Ще трябва да дойдеш с мен и да покажеш на целия град, че ме искаш.

– Не ми звучи добре. – Тя реши да му каже това, което най-много я тревожеше. – Ако... ако дойда да живея с теб, нали няма да слагаш зверчето си в мен – каза тя глухо.

На лицето му за момент се изписа учудено изражение, но постепенно в очите му проблесна онова познато весело пламъче.

– Зверче?

– Нали знаеш... мъжкото т-тяло... – запелтечи тя и силно се изчерви. Бърнард ѝ беше обяснил, че когато мъжът изпитва желание, у него взема връх животинското.

– Зверче? – повтори той. По гласа му личеше колко му е забавно. – Като мъжки... мъжки...

– Мъжките срамни части – довърши тя вместо него. – Много добре знаеш какво имам предвид.

– О, разбира се, че знам – промълви дрезгаво той. – Наистина знам какво имаш предвид.

Той се усмихна леко, усмивката му постепенно се разшири, докато премина в гръмогласен смях.

Това я изуми и тя се отдръпна. С треперещи пръсти се опита да завърже долната си риза и да закопчее роклята си. Свали ръкавиците си и се втренчи в Соломон, който ѝ се хилеше като хлапак. Искаше ѝ се да може да го набие.

– Ти! Ти разкъса дантелата ми. Знаеш ли колко струва една хубава френска дантела?

Той пристъпи към нея и Кайро бе принудена да подпре гърба си в стената. Соломон погали шията ѝ, гърдите ѝ и сложи разтворената си длан между тях.

– Събери си багажа и идвай тук. Така ще разберем кой е по-добър в тази игра.

– Не – отвърна тя с треперещ глас, докато той галеше гърдите ѝ.

– От теб зависи.

– Знам я тази игра. Ти отправяш предизвикателство към честта ми.

Най-доброто, което мога да направя, е да ти предложа да извикаш нота-риус и да ме определиш за настойник на Гарнет.

– За майка – поправи я той и я целуна по устните. Тя не отвърна. – Аз я осинових. Това ранчо ще е нейно, ако нещо се случи с мен. Като моя съпруга, ти си нейна майка.

Докато Кайро се бореше с гордостта си, Соломон се отдръпна от нея и наля кафе в една чаша.

– Дължиш ми една година – каза той. – Или докато не се появи някоя добра жена, която знае как да изпълнява съпружеските си задължения и да върти домакинство.

– Билирдът е моят бизнес. – Кайро полагаше усилие да не гледа към голите му гърди. – Съпружески задължения? Наистина ли мислиш, че ще поискам да живея тук?

Той сви рамене.

– Съпругата живее при съпруга си.

– Ще направя каквото поискаш! Можеш да се съгласиш на анулиране – предложи тя отчаяно. Трябваше да изрече и думичката, която повдигнатите му вежди я принуждаваха да добави: – Моля те.

– Гарнет има нужда от теб. Тук няма друга жена, която може да се справя с нея, а аз ще изкарвам прехраната за всички ни.

– Аз ще ѝ дам истински дом. При мен. Ще купя къща. Ще може да ходи в новото училище.

Не ѝ харесваше стиснатата му челюст, нито погледът му. Сякаш очакваше от нея всеки момент да се откаже от облога.

– Това е нейната земя. Тук, където е израснала майка ѝ. Искам да е тук, при мен... както искам и съпругата си. Ти можеш да я учиш.

Когато Кайро поклати глава, освободените от шапката къдрици на тила ѝ се разпиляха по раменете. Тя нервно ги напъха в кока си.

– Ти си един първобитен човек, който иска да ме зароби.

– Или ще се придържаш към твоята част от облога... – той не довърши.

Тя си пое дълбоко въздух и стисна устни. Не ѝ беше приятно това, което трябваше да му каже.

– Имам неплатени сметки, а ти взе всичките ми пари.

– Каж ми на кого и колко дължиш и аз ще уредя въпроса.

– С моите пари – каза тя бавно.

– Няма да е много по-различно от времето, когато Бърнард е плащал сметките ти.

Кайро усети как ушите ѝ се зачервяват от гняв.

- Ти искаш да ме накараш да завися от добрата ти воля.
- Той дръпна леко една къдрица.
- Винаги можеш да се откажеш.

Съвсем облечен, Соломон изтича навън, гмурна се в студения поток и бързо излезе на повърхността, за да си поеме въздух. Тялото му беше напрегнато от желание по Кайро. Той заплува срещу течението. Изведнъж се сети, че не е хубаво да остава без колана с пистолета си, и бързо излезе на тревистия бряг.

Старият бизон го наблюдаваше.

– Зверче – промълви той на себе си. Последното му сексуално освобождение беше много отдавна. Отчаяното му желание към една кльошава жена като Кайро беше доказателство колко голяма е нуждата му.

Не можеше да престане да мисли за жената, която беше негова съпруга. Кайро, жена с опит, която знаеше как да надхитрява мъжете, а той беше само един от многото.

Погледна към самотния бизон, който преживяше до потока. До неодавна той беше точно като този стар бизон – знаеше какво трябва да прави и какво го очаква в бъдеще – смъртта.

Сега трябваше да се справя с Кайро Браун – една безполезна жена, която изкарваше прехраната си, като използваше мъжете.

Старият бизон го наблюдаваше така, сякаш разбираше какво става в тялото и ума му.

- Е, старче, не съм голям щастливец.

ГЛАВА 8

– Съпруга на Соломон? – изсъска Бланш, докато заобикаляше бутилките с мляко в магазина, за да отиде до Кайро.

Тя вдигна поглед от памучните платове, които разглеждаше. Сложи кошницата на един топ. Бланш изглеждаше побесняла.

Беше облечена в тъмносиня дневна рокля и носеше елегантна шапка, отрупана с пера, рози и мънички слончета – това беше последната мода, ако се вярваше на вестника. Бланш стисна здраво чадърчето си.

– Каж ми, че не е вярно. Никоя почтена жена не би заложила себе си на комар. Но ти пък не си почтена, нали?

– Съвсем почтена.

Кайро се увери, че Гарнет е достатъчно далеч, за да не чува. Момичето беше погълнато да гледа големите буркани с бонбони на щанда.

– Соломон Улф е мъж... – Бланш стисна устни, за да не каже това, което очевидно искаше да каже. – Той се върна тук заради мен. Ти някак си си успяла да го омагьосаш, сигурно си го упоила. Знам, че има някакви китайски билки, които карат мъжа да прави неща, които иначе никога не би направил. Точно така – направила си му някаква магия.

Кайро погали с ръка топа небесносин памучен плат. Припомни си устните на Соломон върху гърдите си, които събуждаха нещо в дълбините на тялото ѝ. С тази негова опитност, без съмнение, се беше насладил напълно на Бланш.

– Освободи го от това, с което го държиш – заяви Бланш драматично. Малките слончета и розите на шапката ѝ сякаш също трепереха от гняв. – Ако не го направиш, ще те унищожа. Соломон е мой.

– А Дънкан знае ли? – попита спокойно Кайро.

Мразеше да я атакуват по този начин, да я заплашват, да я принуждават да става част от такива сцени. Откакто се бе върнала след онова посещение в ранчото на Соломон, Кайро имаше нужда от отмъщение.

Усмихна се мързеливо. Бланш винаги получаваше това, което иска, а това, което искаше сега, по закон принадлежеше на Кайро.

– С какво мога да те купя? Кип казва, че някой ден ще заминеш за Ню Йорк. Тръгни сега! Мога да преведа пари в банката на твое име за не повече от час.

Кайро наблюдаваше как Бланш се бори да си върне самообладанието.

– Колко плати на последната жена, която Едуард насили и преби от бой?

– Какво? – Бланш се намръщи. – Той се забавлява с дъщери на Ева... не мога да произнеса точната дума. Те може би харесват мъжете да се държат грубо.

Кайро помисли за младото момиче, изнасилено и опозорено от Едуард, и за парите, които пристигнаха в пансиона на Сара, за да ѝ затворят устата.

– Цяла седмица беше необходима, за да накараме момичето да каже нещо, да спре да се взира в стената, Бланш. Един Бог знае какъв ужас е изживяла.

Бланш се размърда неспокойно и извърна поглед. Кайро беше доволна да види, че все пак Бланш съчувства на момичето. Подозираше, че Бланш не знае какво да прави с нито един от синовете си. Тя отново се обърна към Кайро.

– Едуард от добро сърце се е погрижил да даде на момичето пари, въпреки че няма нищо общо с това, което ѝ се е случило.

– Метнал се е на баща си, нали? – Кайро забеляза, че очите на Бланш се разшириха, а лицето ѝ пребледня. – Дънкан е бащата на Едуард, нали? Същата руса коса?

– Дънкан е мой работник. Едуард е мой син. Син на Бък. – Бланш изглеждаше така, сякаш всеки миг ще припадне.

– Всичките жени, които са изнасилвали, са забелязали особен белег по рождение на дясното бедро и на двамата. Един и същ белег, Бланш. На бедрото на Едуард, както и на бедрото на Дънкан. Направих си труда да разпитам за формата и за размера и на двата белега. Единствената причина, поради която не разгласих връзката между Дънкан и сина ти, Бланш, е, защото държа на Кип. Той притежава любвеобилност и добросърдечие, които очевидно не е наследил от майка си – както и способността да се смее и да се радва на приятелите си.

– Кип има гореща кръв и естествено иска да се забавлява с жени. Ти си просто едно моментно развлечение.

Кайро заговори с глух глас, без да се опитва да прикрива гнева си:

– С последното момиче Едуард е направил добри пари, продавайки я отново и отново. Момичето е загубило бебето си. Самоуби се, защото съпругът ѝ не можеше да понесе това, което ѝ се е случило. Но после, тъй като я обичал, съпругът ѝ потърсил Едуард. Дънкан и хората му го убили.

Бланш пребледня още повече.

– Това е само клюка. Просто ми кажи колко пари искаш, за да се махнеш отгук и да освободиш Соломон от този брак. – Бланш изпъна рамене. – Ако не приемеш предложението ми, ще те унищожа.

Кайро бавно свали ръкавицата си и се загледа в добре поддържани-те си нокти, като нарочно изложи ръката си на слънчевата светлина, която влизаше през прозореца, за да освети брачната халка на Соломон.

– Тази халка е била на майка му. А сега е моя.

– Той не живее с теб. Целият град говори как си е тръгнал след сватбената церемония и е оставил булката си. Тази... тази... целувка... тази грешна целувка... – Бланш се задъхваше. – Само показва колко малко го интересува. Никой мъж не би се отнесъл така с една дама на публично място. А това означава единствено, че той няма високо мнение за теб.

– Очевидно знаеш всичките подробности. Колко мило от твоя страна да се интересува.

– Аз плащам, за да запазя ранчото на Джонсън за Соломон. Повтарям – ако не оттеглиш брачната си клетва към Соломон, ще направя живота ти непоносим.

– Нямам търпение – отвърна с нотка на отегчение Кайро.

– Сама ще си си виновна. – Бланш погледна към Гарнет, която идваше към тях. – Гарнет! Скъпо мое дете. Как си? – възкликна тя с очевидно пресилено въодушевление.

– Татко вече е женен. Ще се наложи да държиш пъпешите си в роклята.

Бланш сложи ръка на сърцето си.

– Татко?

Гарнет се втурна към вратата, защото Соломон тъкмо влизаше.

– Татко!

Тя се хвърли в прегръдките му и той я вдигна на ръце.

Остана там, до вратата, с лице към двете жени, които също го гледаха. Имаше вид на момче, което току-що са хванали да краде бонбони. По изражението му личеше, че би предпочел да се намира пред стадо побеснели бизони, отколкото пред двете жени.

– Татко. Толкова се радвам, че си дошъл в града – промълви тя и се приближи към него.

Соломон преглътна и разтревоженият му поглед доста повдигна пониженото от известно време самочувствие на Кайро. Сега й беше паднал на мушката.

– Тъкмо за теб говорехме, татко – каза тя, когато застана до него.

– Мамо! – възкликна щастлива Гарнет и обви свободната си ръка около врата на Кайро, прегръщайки ги и двамата.

Бланш извади една кърпичка и подсмръкна.

– О, Соломон. Кажи ми, че не е вярно. Кажи ми, че не си се оженил за тази жена, която е живяла с мъж, който не ѝ е бил съпруг. Моля те, скъпи Соломон.

– Съвсем вярно е. – Соломон погледна към коня, който минаваше по улицата, и промълви тихо. – О, какво хубаво зверче.

Кайро усети подигравката и се изчерви. Соломон се защитаваше, и то добре.

Бланш тръгна към него. Сложи ръката си върху неговата и го погледна с обожание.

– Тя те е упоила. Всички говорят, че онзи неин роб е ходил в Чайнатаун и е купил нещо, което те е накарало да се ожениш за нея. При тези обстоятелства, скъпи Соломон, никой няма да ти попречи да анулираш брака. – Бланш леко погали рамото му. – Аз ще отгледам детето ти, Соломон. Ще го гледам като мое собствено. Имам опит в това, сам знаеш. Само се отърви от тази... тази жена и всичко ще стане точно така, както е било преди.

Гарнет подуши една от сините копринени рози на шапката на Бланш.

– Татко умира за мама. Хич не е трудно да забележиш какво става в панталоните му, когато е близо до нея.

Соломон се намръщи.

– Гарнет, млъкни! – После видя руменината по лицето на Кайро.

Тя разпъна ветрилото пред лицето си. Соломон никога не пропускаше възможност да я предизвиква и тормози.

Бланш се размърда неспокойно, но Соломон не откъсваше очи от Кайро.

Гарнет се ухили – гореше от желание да съобщи на Соломон какво бе станало преди пристигането му. В гласа ѝ прозвуча гордост, когато доста високо прошепна в ухото му:

– Женски бой. Само с думи. Тихичко. Мама се справи отлично. Наистина се държа добре.

– Да... е... – Бланш се покашля и се наведе, за да целуне Гарнет по бузата. Момичето се намръщи и изтри с ръкав лицето си. Бланш бързо си възвърна самообладанието. – Ела ми на гости, Гарнет... Соломон. Сигурна съм, че скоро ще разбереш грешката си. По всяко време, Соломон. Денем или нощем, ще те чакам – добави тя, когато се отпрати към

вратата.

Кайро се опита да се пребори с гнева си и не успя. Това беше мъжът, който тази сутрин счупи черното й шраусово перо. Стоеше там с накривена шапка, сякаш нямаше нищо общо със събуждането на... страстите й. Тя хвана износената риза на гърдите му и я дръпна.

– Тя казва, че й дължиш пари. Така ли е? – попита глухо.

Изражението на Соломон веднага стана безстрастно. Той пусна Гарнет на земята. Детето хвана ръката му и тази на Кайро и ги погледна разтревожено.

– Плащала е данъците за ранчото, докато ме нямаше.

– Соломон Улф, трябва да й върнеш тези пари. Няма да търпя да си задължен на Бланш Натсън – не и докато си... временно женен за мен.

– Не мога.

– Защо да не можеш?

– Не мога да позволя жена ми да ми плаща дълговете.

Соломон сложи ръка на главата на Гарнет, която очевидно се бе уплашила от бурята, разразяваща се между двамата възрастни. После изведнъж детето се усмихна широко.

– Тя наистина звучи като съпруга и майка, нали? Те всичките се карат и нареждат точно като нея. Не е ли прекрасна?

– Аз не се карам. – Кайро удари гърдите му с длан. – Ще направиш това, което ти казвам, Соломон Улф. Не искам да дължиш на тази жена каквото и да било. Не и докато...

– Да, мамо – каза той прекалено спокойно. – Но ще го смятам за заем, който съм взел от теб. Радвам се, че жена ми защитава семейната чест.

Кайро го изгледа гневно. Само миг и щеше да избухне.

– Ооо – въздъхна тя тихо. Тогава той се наведе и я целуна.

Кайро се разтопи от удоволствие. В тялото й се надигна онази вече позната топлина. Усети, че притиска устните си към тези на Соломон, посрещайки езика му със своя. Искаше да го поеме целия, да...

Изведнъж тя отстъпи назад и се блъсна в една лавица с метални съдове. Те се разпиляха с дрънчене на пода и продавачът изтича към тях.

– Всичко наред ли е?

Кайро преглътна и погледна към Соломон, който се усмихваше широко.

– Нищо не е наред – сопна се тя, отиде до лавицата с ризи, бързо избра една и я подаде на Соломон. – Запиши това на моята сметка. Не мога да позволя моят...

– Съпруг? – подсказа ѝ Соломон с твърде невинно изражение.

– Какъвто и да е. Изглеждаш... неподдържан. Излагаш ме.

Гарнет поклати глава.

– Излагаш, излагаш, излагаш. Само това чувам по цял ден от мама.

Понякога става непоносима, татко. – Изведнъж лицето ѝ се озари от щастие. – Сега вече си имам мама и татко. Също така и котка, и бик, и бизон, и пилета. Имам си истинско семейство.

Изведнъж се намръщи, когато откъм вратата долетя гласът на Бланш:

– Кип, недей...

– Не ме интересува колко добър стрелец е Улф. Той ми отне жената. – Кип беше мрачен като буреносен облак. – Един мъж трябва да пази това, което е негово.

Соломон стоеше неподвижно, с гръб към вратата.

– Вземи Гарнет и се махнете оттук – каза той тихо на Кайро, преди да се обърне. – Здравей, синко. Искаш да говориш с мен?

– Отвън. Сега. – Кип отново излезе на улицата. Там го чакаше Бланш, която разтревожено го убеждаваше да не прибързва. Кип ѝ се сопна:

– Майко, не се бъркай. Това е мъжка работа. – Погледна към Соломон, който идваше към него. – Назад, старче.

Зак Стадмън, случаен зяпач, погледна към Кайро, която му направи знак да ѝ подаде пистолета си. Зак ѝ беше отдавнашен клиент, затова кимна в съгласие и ѝ подаде оръжието. Тя го прикри в гънките на пола-та си и бързо тръгна към мъжете.

Кип погледна към Кайро, която застана между него и Соломон.

– Този път няма да се скрие зад теб. Най-добре ще е да се върнеш в магазина и да си избереш плат за вдовишки дрехи. – Той стисна устни, в очите му се четеше обвинение.

Тя докосна дясната му ръка, молейки се Кип да не стреля по Соломон. Нямахше намерение да позволи на никого от двамата мъже да се бие заради нея. Един изстрел в земята можеше да ги поохлади. Ако пръстите на краката им пострадат това си е тяхна грешка. Беше виждала как Бърнард привлича вниманието на не един побойник с този номер.

– Колко добър си с това? – попита тихо Соломон и кимна към револвера на Кип.

– Достатъчно добър, за да убия и най-бързия стрелец, да не говорим за старец като теб.

– Хубав пистолет. Моят е малко по-хубав.

– Този е добър.

– Виждаш ли онзи гръмоотвод? – Соломон бавно извади револвера си и го насочи към покрива на хотела.

Прицели се и стреля, отнасяйки топката на върха на гръмоотвода, като я задържа във въздуха с още няколко сполучливи изстрела.

Кип си избра друг гръмоотвод, извади пистолета от кобура си и стреля. Соломон стреля по следващия, Кип по следващия.

– Хубав е... Бих казал, че е почти като моя.

– Зависи от това, кой го държи. Добре стреляш, Улф. Дръжката от розово дърво ли е?

Соломон подаде револвера си на Кип.

– Направена е от обикновено дърво.

Кип подаде своя пистолет на Соломон.

– Малко е тежичък. Добре е да помислиш за нещо по-леко.

– Може и да си прав. Ще си помисля.

Кайро гледаше ту единия, ту другия мъж. Държаха се така, сякаш обсъждаха времето. Покрай тях вече се бяха събрали доста хора.

– Поставете ме в неудобно положение. А сега се омитайте оттук и направете нещо заедно, нещо, което мъжете правят, когато имат да изглаждат противоречия... нещо за помиряване... Защото няма да търпя да се държите така заради мен!

– Какво те кара да мислиш, че всичко това е заради теб? – попита много бавно Соломон след една напрегната минута мълчание.

– Това е мъжка работа, Кайро – добави Кип, мръщейки се така, сякаш тя се бе намесила в нещо, което не би могла да разбере.

Бланш сграбчи ръката на Соломон, притисна я към щедрата си гърд и го погледна с обожание.

– Тя никога не е разбирала истинските мъже.

Кайро усети прилив на гняв. Само минутка и щеше да изгуби всичкото благоприличие, което имаше, и щеше да се втурне с писъци към Мисури. Тя изпъна рамене, хвана Гарнет за ръката и се усмихна, събирайки последните остатъци от самообладанието си.

– Да, татко. Прав си. Това няма нищо общо с мен.

Тя се повдигна на пръсти, целуна го по бузата и тръгна към салона си, като остави Кип, Соломон и Бланш учудено да се взират след нея.

Не можеше да остави Гарнет на Бланш. Кип се нуждаеше от урок, а Соломон трябваше да се пребори с Бланш самичък.

– Хайде, Гарнет. Време е да поиграем.

Момичето, което не беше съвсем сигурно какво трябва да направи,

пусна ръката на Соломон, въздъхна и се втурна след Кайро.

– Това е новата ми майка – съобщи тя на едно момче, покрай което мина. – Не е ли страхотна?

ГЛАВА 9

– Соломон ме разори. Сега е първата седмица на юли. До декември сигурно ще прося по улиците – промълви Кайро, която се намираще в затъмнения си салон. – Обичах билиярда, Куигли. Когато момичетата на моята възраст мечтаеха за брак и шиеха калъфки за възглавници, аз усъвършенствах занаята си. Бедният Бърнард. Сигурно сега се обръща в гроба.

– Погребали сме го добре, няма страшно. А и тъкмо спечелихте от онзи надутия от Чикаго. Хич не му хареса да загуби от жена.

– Той взе парите ми за Ню Йорк и продължава да се разхожда с онези износени дрехи, с които дойде. Знаеш ли кой се грижи за облеклото на един мъж, Куигли? – попита тя мрачно, галейки любимата си щетка. – Жена му, ето кой. Това е женско задължение, както и някои други неща.

– Грижете се много добре за Гарнет, мис Кайро. Сега тя сладко спи горе.

Кайро бавно си пое въздух и го изпусна.

– Той дори не се интересува истински от билиярда, а провали цялата ми репутация.

– Огледалото над бара ще служи много добре на дамите, които искат да огледат новите си шапки.

– Не. – Кайро изпъна рамене и се втренчи в него. – Няма да стане. Този бар струва цяло състояние. – Тя вдигна краката си на един стол. – Мистър Улф показва на целия град, че не дава и пукната пара за жената, за която се ожени. Той ме напусна, Куигли. Въобще не се интересува от мен.

В този момент Куигли разглеждаше разкъсаната ѝ долна риза.

– Така като гледам, явно проявява интерес. Можете да му предложите да ви стане съдружник.

Тя се намръщи.

– Няма да се бърка в бизнеса ми! Изпрати ли онази обява в Чикаго, а не в Ню Йорк, както ти казах?

– Да, мадам. Казахте ми как точно ще ме накажете, ако изпратя обявата за подходяща съпруга за мистър Улф в Ню Йорк, а не в Чикаго.

– Жена от Чикаго ще свърши работа. Или от Сан Франциско. За предпочитане е някоя, която ще му подхожда, а най-добре е да е

селянка. Някоя, която знае как се гледат крави. Нали не си забравил да напишеш, че трябва да е грамотна и да може да смята? Трябва да съм сигурна, че Гарнет ще продължи обучението си, а няма да може да пътува до града през зимата.

– Да, мадам. Направих всичко, както ми казахте, и дадох адреса с моето име.

– Само да намеря някоя да ме замести и тръгваме за Ню Йорк, Куигли. А сега искам да поиграя билиард.

– В три часа сутринта?

Кайро се втренчи в него.

– Трябва да го победа. Целият град ми се смее... На мен! На Кайро Браун, професионалната играчка на билиард, която желаят всички мъже! Соломон Улф е мой съпруг и аз трябва да го победа, ако искам да си върна репутацията. Що за жена е тази, която не може да задържи съпруга си при себе си?

– Нарече го „татко“! – кресна Бланш. Махна шапката си, хвърли я на пода и я стъпка. – Сякаш са женени!

– Те имат детето – промърмори Дънкан, наблюдавайки Бланш от вратата на спалнята. – Както и Кип.

– Влез в стаята и затвори вратата. Не искам никой друг да чуе за това, което стана днес. И Кип не е техен. Той е мой и на Соломон. – Тя ритна шапката и започна да къса дрехите си. Дънкан затвори вратата. – Соломон е мой, чуваш ли, Дънкан? Мой. Аз го чаках.

Дънкан сложи осакатената си ръка на колана.

– Ти и аз можем да се оженим, Бланш. Имаме син. Време е да заема мястото, което ми се полага, като твой съпруг.

Бланш се обърна и го изгледа.

– Искам да я махнеш от пътя ми.

– Тя е кучка, но изглежда добре.

Гневът на Бланш се отприщи.

– Предложи й пари и я качи на най-бързия параход. Ако не иска да играе по нашата свирка, плати на някой да се погрижи за нея. Направи така, че да изглежда, сякаш е избягала. – Погледна към издутината в панталоните му и сложи ръце на хълбоците си. – Ще го направиш заради мен, нали, Дънкан?

– Бих могъл. Ако исках.

– Ще го направиш. Но трябва да се погрижиш да не нараниш

огромния ѝ негър. Него го искам тук. Той е прекрасен слуга. Ти винаги правиш това, което искам, нали, Дънкан?

Дънкан никога нямаше да има ранчото ѝ, нито пък щеше да се ожени за нея.

– Върви – каза му тя.

Мразеше го от дъното на душата си, както мразеше и себе си. Бък я беше разглезил, беше я превърнал в жена, която тя ненавиждаше. Дънкан ѝ напомняше за това, в което се бе превърнала. В продължение на години той ѝ бе отнемал всичката доброта, която би могла да покълне в душата ѝ. Вярно е, правеше много за нея, но и много ѝ вземаше с изнудванията си. Беше станала зловна и само Соломон можеше да я спаси.

Лицето на Дънкан злобно се изкриви.

– Някой ден, Бланш, някой ден ти ще...

– Не смей да ме заплашваш, защото ще се погрижа Едуард да не получи своята част от наследството.

Спомни си за белега на Дънкан и за този на сина си. Значи беше истина всичко това за бруталността им към жените.

Стомахът ѝ се сви и ѝ се повдигна. Обичаше отчаяно и двете си деца, но Едуард беше син на Дънкан и тя знаеше, че в крайна сметка любовта ѝ към Едуард ще я унищожи. Винаги беше оцелявала и ако трябваше да се откаже от Едуард, щеше да го направи. Сложи ръка на сърцето си, спомняйки се как вече се бе отказала от едно от децата си. Къде ли беше сега вторият ѝ син? Мразеше Бък за това, че я принуди да даде детето си на онази индианка. Но поне не го беше убила. Мразеше Бък, мразеше и Дънкан, защото той знаеше за тъмната страна на душата ѝ.

– Напусни спалнята ми.

Той излезе и Бланш положи усилие да не заплаче. Беше изплашена. Кайро изглеждаше толкова силна и решителна. Бланш също имаше нужда от сила; имаше нужда от Соломон до себе си, за да ѝ бъде котва, която да я придържа към доброто в нея... както трябваше да бъде през всичките тези години.

Близко до къщата си, Соломон потупа понито, огледа го и отиде при кобилата. Тя бутна нежно муцуната си в ръката му, после отиде при останалите коне.

Соломон се облегна на оградата и погледна към Форт Бентън. Замисли се за живота си. Имаше син и съпруга и едно момиченце, което му беше почти като дъщеря – Гарнет.

Кип. Твърде задебелен за осемнайсетте си години, преждевременно остарял от непрекъснатите интриги на Бланш и злобата на Дънкан.

Беше гледал Кип там, на улицата, готов да убива, и бе видял себе си преди много години. Момчето може би беше от бандата, която крадеше добитък.

Но все пак синът му беше показал чувство за чест и Соломон разчиташе на това.

Кайро. Нямаше никаква причина да я желае. Тя беше като всяка друга разглезена жена, която беше виждал. Суетна, загрижена за банковата си сметка и съвсем безполезна.

Освен в леглото.

Когато лежеше до него, задъхвайки се, той имаше чувството, че му взема сърцето и душата. Имаше вид на неопитна, но Бърнард сигурно не е бил първият, който е опитал удоволствието от това прекрасно тяло. Бърнард, или мъжете преди него, трябва да са я научили как да възбужда мъжа, да го кара да се чувства така, сякаш наистина го желае, сякаш е първият мъж, който докосва мекото ѝ тяло с копринена кожа.

Нищо чудно, че Кип си беше загубил ума по нея. Сладки, невинни устни, които сякаш молят да бъдат целунати. Желание, което избухваше като бомба всеки път, когато я докоснеше.

Една жена, която реагира така на мъжкото докосване, знае какво точно прави... и обикновено знае и как да се контролира.

Защо искаше жена, която вместо сърце имаше камък? Гарнет харесваше Кайро – ето защо.

Харесваше му да се кара с нея, да я дразни и да я гледа как почервянява от гняв... и от страст. Единствената жена, която някога бе дразнил, беше сестра му. Въпреки това всеки път, когато погледнеше Кайро, на контена и самоуверена, му се приискваше да види как руменината обагрязва бузите ѝ и очите ѝ потъмняват.

Никои мъж на неговата възраст не би трябвало така да желае жена. А той я желаше.

Забеляза някакво движение на хоризонта и космите на врата му леко настръхнаха. Един стрелец има шесто чувство за опасността, усеща кога го наблюдават. Кобилите се раздвижиха неспокойно в заграденото място.

Който и да беше този, който обикаляше ранчото му, щеше да се срещне с него. Потупа кобилата си и проследи движението в сенките.

– Индианец. Може би е дошъл за теб – промълви той на коня, после се насочи към сянката на къщата, за да изчака.

Един час по-късно Соломон си претопли храната, която Бланш му бе изпратила сутринта. Жестът беше приятелски, но приложената бележка ухаеше на лавандула и съдържаше по-интимни намерения. Соломон бе изхвърлил бележката, но задържа храната.

Младият индианец, чиито китки бяха завързани, се взираше гневно в него.

– Храна на бял човек – изсъска той, когато Соломон сложи една пълна чиния пред него. Младежът се надигна сковано и изпробва връзките на ръцете си, завързани на гърба. – Къде е жената, която е сготвила тази храна? Ти да не си жена?

– Хванах те, нали? – попита любезно Соломон.

– Не са ми притрябвали крантите ти. Просто минавах оттук на път за Канада.

Момчето беше по-младо от Кип.

– А-ха. Ръцете ти бяха върху най-добрата ми кобила и беше готов всеки момент да я яхнеш. Между другото, добре се справи. Тихо. Като лисица. Сигурно си откраднал много коне.

– Много коне. – В гласа на момчето прозвуча гордост.

То вдигна глава и Соломон забеляза гневните му сини очи. Беше виждал подобни очи и преди...

– Кой си ти, бледолики? – попита момчето, докато очите му жадно поглъщаха пържолата от антилопа, която Соломон току-що му бе приготвил.

Наведе се, за да подуши ябълковия пай на Бланш. На Соломон не му се искаше да го дели с някого, но беше сложил всичката храна на масата. Момчето беше много слабо.

Казваше се Джоузеф. Когато се нахрани, той заспа непробудно, докато Соломон разглеждаше лицето му. Този индианец имаше поразяващи сини очи – точно като тези на Бланш.

На следващия ден Соломон завърза момчето за оградата.

– Ти обичаш конете. Можеш да им правиш компания, докато аз си свърша работата.

Джоузеф го изгледа сърдито и докосна орловите нокти, които висяха на врата му.

– Аз съм орел, воин. Ако нямаше пистолет, щях да те победея. Щях да те опозоря.

Изглежда, момчето изпитваше горчивина към всичко и към всички.

Тъй като беше мелез, сигурно с него не са се отнасяли добре. Соломон го развърза и се отдръпна.

– Вземи този кон – каза той и посочи една бяла кобила. – Тя е бърза. Ще стигнеш до Канада още днес.

Момчето го погледна изненадано.

– Ти ми се подиграваш? Ще ми дадеш кон?

– Твоят народ е понесъл прекалено много болка. Подарявам ти тази кобила, защото имам син, малко по-голям от теб. Някога искам да има някой, който да му помогне.

– Ти не ме презираш, защото очите ми имат цвета на небето?

– Трябва да си горд от това. Тук има много такива като теб и са уважавани хора.

– Майка ми се е отказала от мен. Казват, че била бяла – каза мрачно Джоузеф.

– Можеш да останеш при мен толкова дълго, колкото пожелаеш. Имам нужда от помощ за докарването на едни коне, които наскоро купих, а както и за обядването им. Пет кобили и един жребец. Той е много буен.

Соломон бе купил конете от един съсед – Оди Фицпатрик – срещу уговорката да работи за него една седмица по вършитба.

Джоузеф гордо вдигна глава.

– Мога да обядя сам цяло стадо. Ако искам. Или пък мога да ги закарам в Канада. При народа ми.

– Би могъл. – Соломон върна ножа на момчето в канията му и се обърна. Ножът веднага се заби в пръстта до бутушите му, той спря и бавно се обърна отново към момчето. – Искам тези коне да са тук до падането на нощта, Джоузеф. Но ще трябва да прибера моите коне в обора, заради този жребец. Ще започнем, след като закусим.

– Ти ми вярваш?

– Вярвам ти, а освен това имам нужда от свестен човек. Ще напиша бележка да ти дадат конете.

Джоузеф го погледна замислено.

– Ти ми направи подарък. Аз не мога да чета. Как мога да съм сигурен, че това, което напишеш, ще е същото като това, което казваш?

– Трябва да ми се довериш – отвърна равно Соломон. – И не забравяй – името на сина ми е Кип и ако изпадне в беда, очаквам от теб да се погрижиш за него.

– С какво се занимава този Кип? – попита Джоузеф.

Соломон се усмихна.

– Не знам със сигурност. Но е възможно да се занимава с коне, точно като теб. И е добре и двамата да помислите по-сериозно за наградата, която получават тези, които дават информация за конекрадците.

– По-лошо е, отколкото си спомням – промърмори Кайро, докато каруцата, пълна с елегантните ѝ мебели, се приближаваше към старата къща в ранчото на Соломон.

Следваше я друга каруца, в която беше билиардната ѝ маса. Гарнет бе изтичала напред, за да предупреди Соломон. По залез къщата изникна пред тях.

– О, Господи! До извора лежи един бизон. Оборът изглежда така, сякаш всеки повей на вятъра може да го събори. А къщата... Куигли, къщата... Виж само, част от покрива липсва...

Кайро трябваше да живее в тази дупка.

– Ако мисис Броуди не ме гледаше с такова съжаление, а мисис Стивънс не бе попитала деликатно има ли някаква причина съпругът ми да не ме иска, нямаше да съм принудена да казвам тази лъжа – че Соломон поправя къщата си заради мен.

– От едната страна е пристроена голяма стая и както изглежда, още една ще се пристроява от другата страна – заяви весело Куигли. – В полето има добитък, а в обора – коне. Липсват само пилета, овце и прасе. Вижте там – мистър Улф оре градината. – Куигли кимна към Соломон, който вървеше след чифт коне, впрегнати в рало.

– О, моля те, Куигли, недей да ми излизаш с номерата на Бърнард – „Всичко е наред, горе главата!“ . Това е истински кошмар. – Кайро придържа шала около раменете си. Затвори очи и си пожела Соломон Улф да изчезне. – Докато не ми върне парите. Не разбираш ли, че съм зависима от Соломон, след всичко, което преживях – което преживяхме?

След като бе отказала толкова много предложения за брак, след като бе мечтала за Ню Йорк, ето че сега бе омъжена за Соломон Улф, един застаряващ стрелец, с неясно, но без съмнение трудно бъдеще пред себе си.

– Единствената ми надежда за спасение е никой да не чува за това. Моля се някоя жена да се жертва за моето освобождение. Когато трябваше да оставя повечето от мебелите си, сякаш от сърцето ми се откъсна нещо.

– Сега ще ви направя чаша прекрасен чай – успокои я Куигли.

Соломон сложи Гарнет на голите си рамене и се приближи към каруцата, която тъкмо бе спряла пред къщата.

Застана пред Кайро и зачака. Искеше сама да дойде при него. Щастливата усмивка на Гарнет над главата му смекчаваше иначе суровия му вид.

– Много съм липсвала на татко – заяви гордо тя.

Кайро кимна на Соломон, а Куигли слезе от каруцата и започна да развързва въжетата, които придържаха мебелите.

– Кайро – каза Соломон и също кимна.

– Соломон – отвърна студено тя.

Той стоеше пред нея – висок, строен, раздърпан. Тя затвори очи, за да се пребори с внезапното желание да махне влажния кичур коса от челото му.

Соломон пусна Гарнет на земята и тя се втурна към огражденията за добитъка. Застана до оградата и започна да говори на конете.

Соломон се отпусна на единия си крак, пъкна палци в колана си и се втрени в Кайро. Силните мускули и плоският корем възбуждаха тъмната, женствена чувственост някъде вътре в нея.

Тя се опита да не ѝ обръща внимание. Този мъж ѝ бе отнел Ню Йорк.

– Мръсен си и си потен – каза глухо тя.

– Човек става такъв, когато оре – каза той бавно, дрезгаво, сякаш мислеше за...

Кайро преглътна. Не беше възможно усилията при правенето на любов да се сравняват с орането.

– Ако обичаш, облечи си риза и помогни на Куигли да разтовари багажа ми.

– Значи жена ми е дошла при мен – каза той тихо, докато смъкваше тирантите си. Облече ризата си, но не я закопча, просто я пъкна в панталоните и вдигна тирантите.

– С една дума – да... – започна тя, но спря, когато Соломон я хвана през кръста и я свали на земята.

После хвана главата ѝ и устите му намериха нейните.

Беше прекрасно. Кайро потъна в тази целувка.

Соломон изведнъж я пусна и отиде да помогне на Куигли да внесат един диван в къщата.

Кайро ги последва, като внимаваше ръбът на полата ѝ да не докосне вратата. Пред нея беше новият ѝ дом. Леговището на мистър Соломон Улф.

– Карам билирдната си маса. Ще трябва да платиш на каруцаря, Соломон. Но не мисли, че ти нося масата като зестра. Тя си е моя.

Искаше ѝ се Соломон да започне да спори, така щеше да може да се върне в салона си и да започне да залага бижутата си, защото нищо не можеше да я раздели от масата ѝ.

Соломон кимна и отвори една двойна врата, водеща към голяма стая. Кайро го последва, взирайки се в голата дъсчена стена, зейналата дупка на мястото на прозореца и дървените стърготини по пода.

– Моята стая?

– Масата ще сложим тук. Може би ще поискаш да изметеш, преди да внесем мебелите.

– Да мета? Аз?

Мъжете внесоха масата вътре с немалко усилия, докато тя ги обикаляше и ги заплашваше с убийство, ако я повредят. Тя също взе малко участие в преместването, затова цялата потъна в пот.

– Плати на каруцаря, Соломон. – Тя се облегна на стената и затвори очи.

Когато отново ги отвори, видя пред себе си Соломон. Бяха останали сами.

– Ако нещо се беше случило с масата, щях да те погребя под останките ѝ.

Соломон прокара пръст по горещата ѝ буза.

– Значи и ти се потиш. Мисля, че никога не съм виждал толкова разгорещена дама.

Кайро махна ръката му от лицето си, но тя се задържа за момент върху влажното деколте на роклята ѝ.

– Средата на юли е. Горещо е, а и аз преживях известно напрежение.

– Бива си те в приказките. Не знаех, че дамите знаят толкова различни начини за убиване. Ако не кудкудякаше така и се грижеше наполовина толкова за Гарнет, колкото за масата, тя щеше да е в пълна безопасност.

– Аз не кудкудякам, мистър Улф – отвърна Кайро, останала без дъх. Изведнъж осъзна колко огромен е Соломон. Имаше чувството, че потъва в очите му.

– Ти си жена и се бориш за всичко, което искаш. Това е добре за Гарнет. Ще съм ти благодарен, ако я научиш поне малко на това, преди да си заминеш – каза той и наведе глава за една бърза целувка, която ѝ отне дъха.

Два часа по-късно Кайро се хвърли на леглото, което току-що бе оправила с помощта на Гарнет.

– Умирам за една вана – промълви тя изморено и махна една къдрица от челото си. – Куигли, страхувам се, че съсипах най-хубавите си паижки ръкавици.

– Да, мис Кайро, разбирам ви – съгласи се Куигли, гледайки с отвращение своите собствени бели ръкавици.

Гарнет влетя в стаята, заобиколи билиардната маса и се втурна към ореховия гардероб с дрехите на Кайро, докосна го, после отиде до тоалетната масичка, където в редица бяха подредени множество шишенца и кутийки. Погали косата на Кайро и ѝ се усмихна. Кайро я прегърна и я целуна и момиченцето засия.

– Хубаво е, когато ти ме целуваш. Защото наистина искаш да го направиш.

– Малките момиченца трябва да бъдат целувани.

Кайро погали главата на детето. Те имаха нужда и от храна, и от покрив, помисли си тя. Отново прегърна Гарнет. Не искаше никога повече да носи отговорност за който и да било, но заради Гарнет щеше да се опита да бъде добра „мама“.

– Татко каза, че е сложил да топли вода и че има нужда от помощта на Куигли, за да донесат още от извора. – Гарнет се наведе през празната дупка на прозореца и се провикна: – Татко, Куигли ще дойде веднага.

Куигли стисна устни и кимна.

По-късно Кайро се потопи във ваната си. Вратите бяха затворени. Погледна към леглото си. Скоро щеше да се отпусне в него. Подсуши се, загъна се в един чаршаф и легна по корем на леглото.

– Куигли, готова съм.

Разговаряха за какво ли не, освен за ранчото. Огромните ръце на Куигли я масажираха бавно, като отпускаха тялото ѝ, и премахваха събраното напрежение. Мачкаше мускулите на бедрата ѝ и мърмореше нещо за кухненската печка, когато вратата се отвори.

С периферното си зрение тя видя дългите крака на Соломон и босите му стъпала. Той застана неподвижно. Куигли тъкмо масажираше прасците ѝ.

– Достатъчно – каза тихо Соломон.

– Аз казвам кога е достатъчно – отвърна Кайро. Куигли се поколеба

и се изправи.

– Един съпруг има известни права – каза бавно Соломон. – И едно от тях е да казва кога нещо е достатъчно. Аз ще направя останалото.

– Куигли е много добър. Сигурна съм, че не знаеш как да използваш благовонните масла. Те са много скъпи... като черен хайвер – каза Кайро през рамо.

Когато ѝ отговори, в гласа на Соломон прозвучаха странни нотки.

– Ще се науча. Куигли, докато обзаведем новите стаи; твоето легло и това на Гарнет ще бъдат в плевника, както пожела. Тя гори от нетърпение да ти разкаже някаква приказка.

– О, Боже! – възкликна отчаяно Куигли и излезе от стаята посърнал. Трябваше да посрещне съдбата си.

– Гарнет ще спи с мен, а Куигли ще спи на другото легло – обади се Кайро, когато вратата се затвори. – Страхувам се, че ти ще трябва да спиш в плевника.

– Не и тази нощ.

Соломон разкопча колана си, свали тирантите си, съблече ризата и панталоните си и влезе във ваната. Поля се обилно с вода.

Кайро затвори очи. Силното, мускулесто тяло на Соломон, което блестеше на светлината на лампата, остана зад затворените ѝ клепащи.

– Отне ти само десет минути. Сигурна съм, че си пропуснал някое ъгълче. Новите ти дрехи са на стола. Не мога да търпя съпругът ми да се облича така, както ти. Можеш да си вземеш дрехите, а утре ще обсъдим моите правила за живота тук.

– Благодаря, мисис Улф – отвърна той официално. Кайро бе подпряла глава на ръцете си. Щеше да го изчака да излезе от стаята, за да се вмъкне под одеялата и да заспи. Но първо щеше да извика Гарнет. Изведнъж се вцепени, защото усети, че Соломон започна да масажира тялото ѝ.

Огромните му, груби ръце бяха намазани с благовонно масло и се плъзгаха по бедрата ѝ, леко ги раздалечиха и се преместиха върху стегнатите мускули на гърба и раменете ѝ. Цялото ѝ тяло се напрегна, когато мазолестите му ръце докоснаха мястото там, където започваха гърдите ѝ.

– Достатъчно – каза глухо тя и обви чаршафа още по-плътнo около себе си.

Соломон се наведе, махна косата от врата ѝ и прошепна до кожата ѝ:

– Мисис Улф. Докато си омъжена за мен, никой друг мъж няма да

те масажира.

– Куигли се грижи за мен от години...

– Вече няма да го прави – каза Соломон, обърна я по гръб и внимателно легна върху нея.

Кайро премига. Лежеше гола под силното тяло на Соломон и той я желаше.

– Не – прошепна тя, когато ръцете му се плъзнаха под хълбоците ѝ и погалиха ханша ѝ. – Това няма да стане.

– Дойде при мен, значи ще стане – каза Соломон усмихнат, като не спираше да я гали.

– Какво точно... – Когато ръцете на Соломон я стиснаха силно и я надигнаха към него, Кайро трябваше да прочисти гърлото си и да преглътне. – Какво точно имаш намерение да правиш?

– Да играя бiliarд – каза дрезгаво той и прокара бавно устните си по нейните. – Липсваше ми играта с теб.

– О... о, разбирам – каза тя, когато успя да събере сили да проговори. – Да. Знам как един играч се чувства, когато не е играл дълго време. Неспкоен е.

Гърдите му леко се раздвижиха върху нейните, когато той се намести по-удобно върху нея. Докосна пръстите на краката ѝ със своите. Движението беше някак закачливо и странно обезпокоително.

– Имаш хубави големи стъпала. Това е добре за една жена на фермер. – Той продължи да трие гърдите си в нейните, а те бяха станали много чувствителни.

– Не мислиш ли, че някой прилеп или птица може да влезе през прозореца? – попита тя с глас, който беше твърде дрезгав и дори не приличаше на нормалния ѝ. Това беше единственият въпрос, който ѝ дойде на ума. – Една мрежа ще свърши работа.

Соломон затвори очи и потрепери.

– Какво още прави Куигли за теб, което трябва да знам?

– Абсолютно нищо, което би могло да те разтревожи.

Соломон погледна към гърдите ѝ, изстена, затвори очи и отново се размърда върху нея.

Кайро се вцепени. Разбираше, че настроението му се е променило, че той лежи съвсем възбуден между бедрата ѝ. Тя прогони от ума си думата, която ѝ беше казал Бърнард – „зверче“ – и помисли за друга – мъжественост... Беше се овлажнила и там, където неговото тяло бе докоснало нейното, се разливаше топлина. Соломон дишаше тежко, затвори очи и приближи устните си до нейните. Горещата, трескава целувка ѝ

отне дъха.

– Кравата трябва да се издои, преди да е мръкнало. Можеш да засееш градината по-късно – прошепна той в ухото ѝ. – Сега ли искаш да играем бiliarд, или по-късно?

– Крава? Градина? Какво имаш предвид – сега или по-късно? – успя да промълви тя, докато той галеше нежно гърдите ѝ. Тя трепереше.

Соломон изглеждаше странно. Тя натисна раменете му, но те не поддадоха. Разбра, че той я желае страстно.

– Какво точно искаш от мен? – попита тя с треперещ глас.

Соломон се изправи, навлече новите си панталони и риза и отиде до бiliarдната маса. Взе щеката и започна да удря топките, сякаш този интимен момент въобще не се беше случвал.

– Какво искаш от мен? – попита тя по-високо, облече черния си копринен халат и отиде при него.

Соломон се беше съсредоточил върху един труден удар.

– Благодаря ти, че поизчисти езика на Гарнет от мръсните думи. Както и за обичта. Тя има нужда от жена, която да я прегръща и целува.

– Има нужда и от теб. Можеш да я целуваш от време на време. Особено когато си ляга, за да я накараш да се чувства сигурна и спокойна. Бърнард правеше същото за мен.

Когато той изсумтя, Кайро грабна щеката си. Не искаше да признава, че между Бърнард и Соломон има и други прилики, освен тази, че и двамата се грижеха за малки, самотни момиченца.

– Трябва ти прислужница. Имаш достатъчно пари и можеш да намериш някоя за четирийсет долара на месец, ако имаш късмет.

– Жените тук са малко – отбеляза Соломон, съсредоточавайки се върху друг удар. – А това са твърде много пари, дори и за добра прислужница. Ето защо, ти ще трябва да се понапънеш и да вършиш тази работа.

– Като кон, впрегнат в хамут? – тросна се тя.

– Нещо такова. Искам Гарнет да има хубав дом. – Той спря, погледна я в очите и кимна. – Ще се опитам да я целувам, както ми каза. Досега за нея не са полагани особени грижи. Ето защо купих крава. Гарнет има нужда от мляко и от добра храна. Направи списък с нещата, от които имаш нужда, и аз ще ги купя.

– Да готвя? Аз? – попита Кайро, потресена. – Но... но Куигли ще готви.

Той вкара и последната топка в джоба и започна отново да ги подрежда в триъгълника. Кайро мина покрай него, за да заеме позиция за

удара си. Той я хвана за колана на халата.

– Била си с мъж и преди. Знаеш, че жената също трябва да вземе участие.

Тя пхна щеката си между телата им.

– Знам, че мога да те обезвредя на момента и да изляза оттук, докато ти се търкаляш в болки на пода.

– Не искам жена, която спи до късно, която е безполезна и само ми губи времето и заема място.

Кайро отметна косите си назад и сложи ръце на хълбоците си.

– Слушай, ти... ти...

Соломон я пусна и тръгна към вратата, за да отиде да нагледа добитъка, и Кайро се подпря на масата.

– Аз съм професионален играч на билиард – каза тихо на себе си тя. – Играла съм с най-добрите играчи и съм ги побеждавала, но не за да дойда в това порутено, жалко ранчо... или ферма... или каквото и да е... Не за да ми казват, че Куигли не може да ме масажира и не за да бъда тормозена непрекъснато. – Тя хвърли една билиардна топка към вратата, през която Соломон току-що бе излязъл. – На сутринта ще оправя всичко и ще се уверя, че мистър Улф знае границите на съжителството си с мен.

ГЛАВА 10

Соломон се облегна на оградата и погледна към стария бизон. Чуваше се зловещият вой на койотите.

Беше очаквал, че Кайро ще е в лошо настроение, но не беше подготвен да види други мъжки ръце върху бялата ѝ кожа. Нито пък за ревността, която изпита. Кайро изглеждаше сънлива, мека и той се бе възбудил само от вида на извивката на гърдите ѝ, притиснати към чаршафа.

Размърда се неспокойно. Желаше я, инстинктите му го подтикваха да потъне в това меко, женствено тяло и да вземе това, което иска... тя е била с мъже и преди, грижели са се за нея. Той не беше по-различен.

Яростта, която гореше в очите ѝ, не беше нищо в сравнение с тази, която той изпита, когато видя как Куигли масажира бедрата ѝ.

– Тя не е това, което бих искал от една жена, особено от съпруга. Но е всичко, което имам в момента, и проклет да съм, ако не продължавам да я дразня – закани се той.

– Какво правиш? – попита Кайро.

Беше се събудила, за да види как Соломон надига чаршафа ѝ и се промъква до нея. Тя стана от леглото и горнището на копринената ѝ пижама се отвори, защото Соломон бе затиснал колана ѝ. Тя сграбчи платта, молейки се това да е само един кошмар.

Беше заспала, опитвайки се да забрави деня на поражението си. Трябваше да събере сили за битката със Соломон на сутринта – когато щеше да наложи своите правила.

Лунната светлина осветяваше стаята и тя можеше да види чертите на лицето му, гърдите му и корема му – останалата част от тялото му бе покрита от чаршафа – от най-хубавия ѝ памучен чаршаф. Забеляза, че... зверчето му е временно в покой. Той надигна възглавниците зад себе си и седна, сложил ръце зад главата си. Гледаше я, а на лицето му грейше почти момчешка усмивка.

– Утрото в ранчото настъпва рано. Прибрах се да спя тук.

– Не и в моето легло – заяви тя и отметна назад дългата си плитка.

– Трябва да спя все някъде.

Кайро се опита да се пребори с гнева, който я обземаше, но не успя.

– Махай се, или аз ще се махна.

– Направи го – провлачи Соломон. Все по-широката му усмивка още повече я дразнеше. Тя се пресегна и сграбчи една щека. С другата

си ръка сграбчи двете части на пижамата си и тръгна към него. Соломон повдигна въпросително вежди, присви устни и ѝ изпрати въздушна целувка.

– Вън! – повтори тя и вдигна щеката. Соломон я хвана и я дръпна в леглото.

– Ти ще дойдеш тук – каза той със закачлива усмивка.

Тя се заизвива под него, но той здраво бе хванал китките ѝ.

– Предполагам, мислиш, че това е смешно.

Усмивката на Соломон стана още по-широка.

– Би могло да бъде.

После той мушна главата си между шията и рамото ѝ, издавайки ръмжащи звуци.

Кайро се постара да не се разкикоти и не помръдна. Брадата му я гъделичкаше, но освен това тя усещаше и друга възбуда, предизвикана от допира на тялото му до нейното.

– Какво точно правите, мистър Улф? – попита предпазливо тя.

– Опитвам те. Имаш вкус на кора на пресен хляб, намазана с масло.

– Ти очевидно използваш слабостта ми. Беззащитна съм, смачкана под тежестта ти. Явно си един насилник, който взема това, което иска – каза внимателно тя, опитвайки се да не обръща внимание на милувката на пръстите му върху вътрешната част на китките си.

Соломон остана неподвижен известно време, после каза:

– Вярно е.

После се обърна с гръб към нея и придърпа чаршафа върху раменете си.

Кайро полежа малко, после се измъкна от леглото, взе една възглавница и отиде на пръсти до вратата. Не можа да я отвори. Тя я дръпна леко, чу се дрънчаш звук и Кайро затаи дъх.

– Как да я отворя? – попита тя.

– Никъде няма да ходиш – каза бавно той.

– О, да, ще ходя. Отказвам да бъда малтретирана и държана в капан – отвърна тя и тръгна към прозореца. Хвърли възглавницата отвън и преметна единия си крак през отвора.

– Какво те кара да мислиш, че сях да те пожелае? – провлачи зад нея Соломон.

– Показваше такива признаци, мистър Улф – отговори тя и стисна здраво прозореца. – Щеше да ми счупиш ребрата.

– Ха!

– Какво точно имаш предвид с това „Ха!“? – попита тя и бавно

прибра крака си обратно вътре. – В края на краищата, аз съм твоя жена – продължи тя, когато той не каза нищо. – И искам да желаш жена си. – Тя потрепери от гняв. Беше достатъчно женствена; какво му ставаше на Соломон?

– Не мога – каза той след дълга прозявка. Кайро рязко си пое въздух.

– Защо не можеш?

– Не съм в настроение.

– Не бил в настроение! Е, добре. Хубаво, че го разбрах. – Изведнъж се сети за нещо. Белезите върху китките му може би означаваша, че е раняван и на други места по тялото. Някои важни места, които имат нещо общо със съпружеските задължения. – Да не би да си бил ранен... въз... на място, което би ти причинило затруднения?

– Не искам да говоря за това – промълви той, после й обърна гръб и отново придърпа чаршафа върху раменете си.

В Кайро се бореха любопитството и раздражението. Направи няколко крачки към леглото.

– Ти започна всичко това и сега ще ми обясниш защо не си в настроение. Ако си... неспособен като съпруг, аз трябва да знам. Няма да кажа на никого.

Соломон мълчеше. Кайро се приближи още повече.

– Ако си се наранил, след като последния път ние... въз... Трябва да ми кажеш. Може би имаш нужда от лекар.

– Имам нужда от друго, не от лекар – промърмори сънливо той.

Дойде й друго наум. Познаваше доста суетни мъже.

– Или... не си от онези мъже, които си слагат... разни неща, за да създават впечатление, че са по-надарени... Не си, нали? Чела съм за едно италианско приспособление, което... въз... – Тя не знаеше как точно работеше това приспособление, но една французайка й беше разказвала нещо подобно...

Той изсумтя с отвращение, после въздъхна. Кайро беше отчаяна. Ако той заспеше сега, може би никога нямаше да узнае защо не беше в настроение да спи с жена си.

– Соломон? – Тя леко бутна рамото му. – Мистър Улф? Спиш ли?

– Опитвам се – промърмори той след още една прозявка. – Иди и вдигни резето, ако искаш да излезеш. Сложил съм го по-нависоко, заради Гарнет. Тя е виждала много мъже голи, но на мен това не ми се нрави.

Кайро се приближи още повече и отново побутна рамото му.

– Да не би да искаш да кажеш, че след като ме насили да се омъжа за теб, след като ме мачка в леглото ми и след всички тези проклетни целувки, тази нощ не те интересувам – в нощта, когато дойдох при теб? – Тя спря, защото усети, че пръстите на краката му си играят с нейните. Отдръпна крака си. – Не се опитвай да ми отвличаш вниманието, като си играеш с пръстите ми – заяви тя и се наведе още повече към него. – Искам да знам защо не си в настроение.

Соломон бавно се обърна и я изгледа. Ръката ѝ се плъзна от рамото към гърдите му. Той я притисна със своята. Сърцето му биеше равномерно под дланта ѝ и тя леко размърда пръсти, заинтригувана от кожата му, от космите по гърдите му, от плоското зърно. Той трепна.

– Не можеш да се целуваш добре – каза той. – Необходима е истинска целувка, за да възбудиш един мъж.

– Ха! Само се оправдаваш.

Той отново ѝ обърна гръб.

– Целувам се достатъчно добре. – Той не каза нищо, затова тя сграбчи рамото му, притисна го към леглото и се наведе над него. – Ето. Виж това! – После го целуна както можеше и се надигна, за да го погледне. – В настроение ли си вече?

Соломон се прозина и затвори очи.

Кайро се тръшна на леглото до него, кръстосала ръце на гърдите си. Опита се да преглътне огромните сълзи, които пареха в очите ѝ, но не можа.

Подсмръкна. Само веднъж.

След дълго мълчание Соломон попита дрезгаво:

– Какво има?

– Имах лош ден – проплака тя и изтри сълзите си с чаршафа. – Аз съм булка. Никога преди не съм била, а ето, че нищо не става както трябва.

– Лош ден – повтори Соломон. – Ела тук.

Кайро се остави да бъде привлечена от ръцете му. Сложи глава на рамото му. Всичко, което искаше от него, бе да ѝ каже, че е в настроение. После щеше да го изгони от спалнята си.

– Защо не си в настроение? – обади се тя, като продължи да подсмърча.

Той изсумтя.

– Би трябвало да знаеш защо.

– Знам – излъга тя, после отново го целуна по устните. Очакваше всеки момент той да признае, че тя се целува много добре.

Устните му отвърнаха леко, ръката му се плъзна към бедрото ѝ, притисна го леко, после отново се върна на гърба ѝ.

– Много лошо е да целуваш един работник, който е изтощен от цял ден оране – прошепна той тихо, дрезгаво. – Ако изпитваш угризения заради съпружеските си задължения, една лека целувка по бузата ще свърши работа.

Той имаше чудесен вкус, а тя искаше да му даде урок, и отново го целуна по устните. Пръстите ѝ леко се размърдаха върху гърдите му.

– Много си топъл – прошепна тя. Беше възбудена, както винаги ставаше при допира им.

– Имах много работа на полето, а днес беше горещо – прошепна той и леко гризна устните ѝ. – Сигурно ще заспя всеки момент.

Кайро стисна очи. Соломон лежеше до нея. Можеха да играят и на друго, освен на билиард, и този път тя щеше да го победи. Бавно плъзна бедрото си върху неговото.

Соломон – нейната жертва – лежеше неподвижно и я наблюдаваше.

Тя притисна дланта си към гърдите му.

Ръката му се придвижи по гърба ѝ и бавно свали горницето на пижамата. Кайро се вцепени.

Желаше Соломон така, както не бе желала никой друг мъж.

Когато пръстите му погалиха гърдата ѝ, а единият се спря върху зърното, тя рязко си пое въздух.

Той я целуна по врата, а после целуна гърдата ѝ и тялото ѝ се изпъна като струна. Когато погали и другата ѝ гърда, Кайро осъзна, че ѝ е много топло, че бедрото ѝ се движи върху неговото.

После Соломон я целуна и тя отвърна на дивата, трескава целувка. Хвана главата му, за да го задържи, да го направи свой, да го приласкае до гърдите си...

Бавно, съвсем бавно, светът сякаш се обръщаше наопаки, докато тя се наслаждаваше на всяко докосване, всяка целувка, всяка ласка. Соломон лежеше върху нея, подпрян на ръцете си.

Толкова силен и топъл! Беше неин, целувките му ѝ доставяха удоволствие.

Тя го прегърна, за да го задържи при себе си, за да удовлетвори желанието, което се надигаше в нея.

– Обвий краката си около мен – прошепна на пресекулки той и върхът на езика му близна ухото ѝ.

Тя потрепери и стисна бедрата си.

– Соломон...

– Шшт!

Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, хванаха бедрата ѝ и ги надигнаха. Коляното му разтвори нейните, правейки място за тялото му.

Той лежеше между краката ѝ – топъл, твърд. Кайро сграбчи раменете му, когато онази част от него намери женствеността ѝ и леко се плъзна в нея.

– Да... или не? – прошепна той. Дишаше дълбоко и я наблюдаваше.

– Аз...

Тя прехапа устни. Желаше го, умираше за него. Той я целуна толкова сладко, толкова нежно, че хълбоците ѝ сами се надигнаха към него. Тя го желаше, сърцето ѝ препускаше...

Обви крака около него, за да не я остави. Не и сега.

– Да.

Хвана го през кръста, задържайки го близо до себе си, а целувките му ставаха все по-горещи, все по-дълбоки и сладки и...

Тя извика. Леката болка я изненада.

Соломон спря да се движи. Тялото му се беше съляло с нейното. Погледна лицето ѝ, сълзите ѝ.

– Кайро?

Ръцете ѝ го притискаха силно. Той много внимателно се отпусна върху нея, прегърна я нежно, погали я. Сърцето му биеше до нейното и силното му, мускулесто тяло трепереше в ръцете ѝ, като че ли беше огромен звяр, който тя трябваше да укроти.

Тя целуна влажното му чело и погали гърба му. Пръстите ѝ откриха дълбоки белези и бавно ги проследиха.

– Какво се е случило?

Той се отдръпна леко и тя надигна тялото си, за да го задържи.

– Никъде няма да ходиш, мистър Улф.

– Няма да издържа много – промълви мрачно той.

Домиля ѝ от тона на гласа му, защото бе успяла да махне външната обвивка на Соломон и да докосне нещо дълбоко вътре в него, точно както той бе направил с нея. Той стоеше съвсем неподвижен и изглеждаше потресен до дъното на душата си.

– Не съм бил с жена от шест години... не е трябвало да спирам. И, за Бога, никога в живота си не съм бил с девица.

Изглеждаше съкрушен и тя започна да го успокоява.

– Е... значи това е една нова игра с мен, нали така?

Тя погали косата му. Лежеше под него тихо, кротко. Устните му се притиснаха в шията ѝ и леко я целунаха. Тя се бореше с нетърпението, с

нуждата да...

Изведнъж той се надигна, после се притисна към нея и тя трябваше да му се отдаде докрай...

– Кажи го! – заповяда той. Лунната светлина заливаше голите му рамене.

– Да – прошепна тя. Имаше чувството, че ще умре от желание.

Соломон я притисна – леко, нежно, и започна да се движи в нея.

Тя се възпламени още повече, притисна се към него, застена. Той беше част от нея, беше неин. Огънят на страстта я изгаряше, тя крещеше, сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите. Заби ноктите си в раменете на Соломон и изведнъж сякаш излетя нанякъде, за да се върне след малко отново вкъщи, в леговището на своя дракон, сгушена до него.

Събуди се от ударите на сърцето на Соломон под бузата си, от усещането, че той се грижи за нея, че покрива голото ѝ рамо с чаршафа, че я гали и люлее.

Кайро се сгуши до него. Това ѝ стигаше засега – беше получила това, което искаше.

Прегърна го силно. Той беше нейната награда, защото колкото и малко да знаеше тя за любовта, разбираше, че беше го предизвикала и го бе победила. Тя потъна в дебрите на съня, като галеше гърдите му и се усмихваше до рамото му. Най-накрая бе победила Соломон Улф, беше го завладяла. Тя леко размърда бедрото си до неговото.

Слънчевата светлина я заслепи. Кайро се зави през глава.

Бедрата ѝ бяха омекнали, тялото ѝ беше сънливо и сякаш нямаше кости. Гърдите ѝ я боляха, зърната бяха напрегнати.

Тя изстена, спомняйки си за това, което бе станало през нощта.

– Ще трябва все пак да се измъкнете оттам по някое време – прогърмя басът на Куигли над главата ѝ. – Тази стая е в ужасно състояние. Навсякъде има дрехи. Наистина се надявам, че не е скъсал още от бельото ви.

– Изчезвай – каза тя. Не искаше да вижда никого в ярката, ослепителна светлина на деня.

– Мамо, Куиг и аз приготвихме закуската ти – прозвуча щастливият глас на Гарнет. – Татко каза, че сигурно ще искаш да спиш до късно, затова разполагахме с много време. Татко изглеждаше много изморен и раздражителен тази сутрин, но правенето на бебето сигурно го е изтощило. Той не е вече млад. Но когато каза, че сигурно ще спиш до късно,

разбрах, че се е постарал и че бебето ни скоро ще се появи. – Гарнет говореше съвсем сериозно. – Куиг изгори бекона и запали огън на пода. Котенцето ми изяде бекона, а прасето дойде до вратата – продължи весело момичето, очевидно доволно от всичките тези събития. – Татко каза, че ще издои кравата, но че ти трябва да се опиташ да посееш някое и друго семенце в градината преди вечеря. Хващам се на бас, че той е посял своето добре. – Тя сложи ръка върху чаршафа там, където беше коремът на Кайро. – Нашето бебе. Само помисли, Куиг. Сега си имам коте, бизон, крави, коне, татко и мама, едно голямо прасе, о – и теб, разбира се. А съвсем скоро ще имам и бебе, за което да се грижа, докато мама – и татко правят друго.

Кайро бавно кръстоса крака и се понадигна.

– Къде е той?

Искаше ѝ се да каже „онзи негодник“ или нещо по-лошо, но след всичките речи, които бе държала пред Гарнет за лошите думи, направи усилие да се въздържи. Искаше ѝ се да го сграбчи и да го унищожи, но този път с щеката за билиард. Не знаеше ли той, че съпрузите трябва да са до невестите си на следващата сутрин, за да ги успокояват?

Някоя и друга нежна дума, преди да започне да настоява тя да издои кравата или да засява градината може би би поуспокоила желанието ѝ да го убие.

Куигли си пое въздух.

– Излезе по някаква работа с друг фермер. Мисля, че спомена нещо за фураж. Очевидно сме се омъжили за един обикновен работник.

Гарнет се притисна до Кайро и я целуна по бузата.

– Добро утро, мамо – каза тя тихо, срамежливо.

Каквото и да чувстваше спрямо Соломон, Кайро се изпълни с нежност като видя изражението на детето.

– Добро утро, Гарнет.

Момичето скочи от леглото.

– Ще отида да наляя гореща вода за чая ти. Трябва да останеш в леглото, за да може нашето бебе да се хване добре в корема ти...

– Не! – Куигли сложи щеката на Кайро на масата. – Няма да наливаш никаква вода. Чаят трябва да се приготви по специален начин. Ще се изгориш.

– Хвани ме! – изграчи Гарнет и се втурна към вратата.

– О, Боже – промърмори Куигли, после спря до леглото, втренчил поглед в чаршафите. – Кръвта се изпира много трудно. Този мъж е истински престъпник, щом работата опре до съсипване на хубав плат.

Соломон се къпеше в потока. Боляха го всички мускули, не беше лесна работа да разораваш целина. През целия ден бе мислил за това, че е поsegнал на жена, която не го иска, която беше девица.

Кайро беше права – това беше нова игра. Не беше се погрижил за семето си, което бе излязло от дълбините му, за да влезе в топлото ѝ, стегнато, влажно тяло. Беше загубил ума си, потънал в странната нежност, вкопчил тялото си в нейното.

Никога преди не се беше задържал така в женско тяло, никога не бе усещал бяното биене на сърцето ѝ до своето...

През деня на няколко пъти се бе уловил, че стои неподвижно, като омагьосан. Виждаше образа на Кайро под себе си, невероятното удоволствие да я гледа как избухва и се стяга, привличайки го по-навътре в себе си. После започваше да се тревожи за Кайро, как ще плати за фуража за животните, как ще изхрани всички.

После отново започваше да се възбужда, мислейки си за нощта и за жена си. Искаше да потъне в Кайро и да остане там, да я възбужда, докато я възпламени и го целуне с неопитните си устни.

Мислеше си как тези устни засмукват езика му и всяка фибра от тялото му болезнено трепваше.

Трябваше да я събуди тази сутрин, да я приласкае, но се страхуваше, че ако я докосне, ще я пожелае отново. И може да ѝ причини още по-голяма болка.

Соломон погледна към хоризонта, към слънцето, което залязваше, и се зачуди кога ли ще дойде Кип, гневен и готов да го застреля.

Или кога Бланш ще развърже Дънкан и на Соломон ще му се наложи да си отваря очите на четири за неочаквани засади. Беше свикнал да се грижи за себе си, но сега тук бяха Гарнет и една жена, която по-скоро би го ритнала по задника, отколкото да го погледне.

Вдигна ръка към бузата си – към мястото, където го бе целунала за последно. Това беше целувка, която се дава на дете – сладка, мила.

Нежността ѝ го бе учудила толкова, колкото и настойчивото ѝ желание да го има.

Старият бизон преживяше срещу Соломон и го наблюдаваше. Изведнъж вдигна нос и подуши въздуха.

Кайро, облечена в зелена копринена рокля и с чадърче в същия цвят, внимателно повдигаше полите си, докато вървеше към потока. Само при вида ѝ настроението му се подобри.

Соломон седна на плиткото и продължи да сапунисва ръцете и гърдите си. Не беше особено доволен от това, че се възбужда само от един поглед към Кайро. Тя бе взела всичко от него през изминалата нощ, беше го подчинила на себе си.

Той бе огнел девствеността ѝ, а едно от основните правила в живота му бе никога да не го прави с девица.

Тя застана на брега – олицетворение на девствената невеста – цялата пламнала и готова за още. Соломон се потопи още по-надълбоко, за да прикрие възбудата си. Това щеше да ѝ хареса – да разбере, че той се възбужда само като я види. Да разбере, че една част от суровото му сърце омеква само при вида ѝ.

Той затвори очи, изля малко студена вода на главата си, опитвайки се да забрави колко сладка, мека, хлъзгава и влажна беше тя, притискайки се към него с всяка частица на тялото си, изтръгвайки от него чувствата, които той не би искал да изпитва.

– Е, върна се – обади се тя, затвори рязко чадърчето си и сложи ръце на кръста си. – Искам да знам какво точно си мислиш, че правиш, като приемаш храна от Бланш – попита разпалено тя.

Той си спомни за кошницата с храна, която му бе изпратила Бланш. Това беше единствената храна в къщата, защото той бе много зает напоследък със строежа на новата стая, на хамбара и на оградата.

– Поела си пътеката на войната – каза той внимателно.

– Оказва се, че няма какво да ядем. Запазих достатъчно хляб за Гарнет, но едно дете има нужда от разнообразна храна. Котката изяде пърженото пиле. Ако не сложиш прозорец в... моята спалня, кадифените ми завеси ще избелеят. А този плат ми е донесен специално от Чикаго.

– Издои ли кравата тази вечер? – попита той, възхищавайки се на гордата извивка на гърдите ѝ, които се надигаха и смъкваха бързо.

– Няма да приемаш храна от тази жена. Нито пък нещо друго. Няма да ти позволя да ме засрамваш така.

– Какво сготви за вечеря? – попита той, изправи се и тръгна към нея, без да крие желанието си.

– О, ти, арогантен, плиткоумен... Знаеш, че не готвя. Куигли винаги... – започна тя, но погледът ѝ се стрелна към възбудения му член. Очите ѝ се разшириха, бузите ѝ пламнаха още повече и тя премига, полагайки усилие отново да върне погледа си към очите му.

– Ела при мен.

Тя се извърна настрани, след като отново бе погледнала с любопитство надолу, което още повече го възбуди.

– Ще настинеш.

– Стопли ме.

– Как?

Желанието да я дразни отново се събуди в него и го накара да се чувства млад и жизнен.

– Както го направи снощи. Притисни ме към себе си, прегърни ме и ме гали, приеми ме дълбоко в себе си, там, където е топло и тясно...

Тя пребледня, отстъпи крачка назад и се блъсна в едно дърво.

– О, небеса...

– Да, мадам. Точно така беше – като в небесата – промълви Соломон.

– Тихо. Не говори така – прошепна тя, но в очите ѝ имаше топлина, която стопли и него.

Облечената ѝ в ръкавица ръка докосна мокрите му гърди и Соломон се наведе към полуотворените ѝ устни, за да открие, че са точно толкова сладки, меки и нежни, колкото си ги спомняше. Тя се притисна към него, устата ѝ се отвори...

– Никога жена не ме е прегръщала през цялата нощ, сякаш се страхува, че ще ѝ избягам – промълви той до бузата ѝ. – Никоя жена не се е вкопчвала в мен със зъби и нокти.

– О, мили Боже! – прошепна тя.

Той не можеше да се въздържа да не я дразни. В крайна сметка, през целия ден не бе мислил за нищо друго, освен за нея, въпреки че се бе опитвал да я прогони от съзнанието си. Беше толкова сладка. Целуна върха на носа ѝ.

– Ако не беше толкова облечена, щях да проникна в тебе веднага само за да те чуя как стенеш като малко коте, като дива птица, която се връща в гнездото си...

– О!

Тя го погледна с потъмнели очи, когато Соломон свали шапката от главата ѝ и я захвърли на тревата.

Започна да разкопчава роклята ѝ. Малките илици се разкъсваха под пръстите му, въпреки че внимаваше.

– Няма да се късат, ако престанеш да буташ ръцете ми. Кажи ми какво точно е бил за теб Бърnard – прошепна той между целувките. – Защото е съвсем сигурно, че аз съм първият ти мъж, а това наистина ми доставя удоволствие. Жена ми дойде при мен чиста като маргаритка.

Тя изви шията си. Женственият ѝ аромат нахлу в ноздрите му.

– Ще настинеш – повтори Кайро, когато той съблече роклята ѝ и я

пусна на земята.

Развърза фустата ѝ и ѝ помогна да я смъкне от тялото си.

– Соломон – каза тя съвсем тихо. Пръстите ѝ се плъзнаха по бележите на гърба му. – Какво се е случило?

– Въже, бич, камшик. В този ред – отвърна глухо той и отново усети старата болка. – Може би ти дължа обяснение.

– Не и ако не искаш да ми кажеш – каза тя тихо. – Някои неща са твърде трудни за казване, твърде болезнени. Каквото и да се случва между нас в момента, не искам да знам нищо, което не ни... засяга.

Соломон я погледна. Стоеше пред него – някак непозната, срамежлива. Тя също имаше своите тайни. Болезнени тайни, които не би искала да сподели. Тя хвана обезобразената му от бележите китка и я вдигна до устните си, за да я целуне.

– Това пак тогава ли се случи?

– Да.

Той се чудеше какво ли е било миналото ѝ. Защо беше толкова загрижена за Гарнет, за нейното щастие и безопасност?

– Разбирам – каза тя и погледна към дрехите си на земята. – Нали знаеш, една дама не стои разсъблечена там, където някой би могъл да я види.

Той обви пръсти около китката ѝ, нямаше намерение да си отвлочи вниманието.

– Разкажи ми за Бърнард.

– Ти имаш своето минало, аз – моето.

– Съжалявам, че ти причиних болка – каза той. Намираше лекото ѝ изчервяване за очарователно.

– Това беше една малка битка. Но не забравяй, че аз спечелих войната, сър – прошепна тя и се изчерви още повече. – Аз бях тази, която победи.

– Наистина ме победи. – Гласът му беше нежен. – Беше прекрасна. Толкова гореща и женствена – като Афродита, която излиза от пяната. Не можех да направя нищо друго, освен да се предам на прелестите ти.

Тя потрепери леко и се покашля.

– А... Много хубаво го каза, мистър Улф.

– Истина е. Ти беше великолепна. – Соломон премести бавно погледа си към гърдите ѝ, после се наведе да я целуне. – Куигли масажира ли те днес? – попита той, отхвърляйки от съзнанието си образа на други мъжки ръце върху тялото ѝ.

– Разбира се, че не. Можеш да влетиш като...

– Съпруг?

– Побъркан. Масажите са отпускащи... О! – възкликна тя, когато той свали корсета ѝ и засмука гърдата ѝ през долната риза. – Не можеш... да ме съблазняваш посред бял ден – каза тя задъхано и го отблъсна.

Той посегна и сграбчи връзките на бельото ѝ, сложи ръка на кръста ѝ и я съблече. После я целуна бавно, съвсем бавно.

Тя стоеше съвсем гола пред него. Косата ѝ бе разпиляна по гърдите ѝ, а малките розови връхчета надничаха между кичурите. Бедрата ѝ бяха бели и меки. Възхищаваше се на формата на прасците ѝ и на тънките ѝ глезени.

– Ако сега кажеш нещо за стъпалата ми, ще те убия – каза глухо Кайро.

– Свали ръкавиците си.

Ставаше неспокоен. Никога не бе желал друга жена така, както желаеше Кайро в момента, и искаше да разбере дали това, което се бе случило помежду им снощи, беше истинско. Огънят не се бе превърнал в пепел; беше станал по-силен и по-буен.

Възбуждаше се още повече, като я наблюдаваше как сваля дългите си ръкавици. Искеше да го докосне...

Кайро се притисна силно към него, обви ръце около врата му и жадно го целуна.

Соломон ѝ позволи да го повали на земята, върху дрехите ѝ.

Влезе в нея лесно, приет от горещата влага. Тя го прегърна почти отчаяно, краката ѝ се обвиха около неговите. Трепереше в ръцете му, извиваше гърба си, притискайки се по-силно в него.

Лежаха неподвижни, вкопчени един в друг, сърцата им препускаха, телата им трепереха.

Соломон изпитваше чувството, че се е прибрал у дома, че е прегърнат от някого, който наистина го обича. И изведнъж разбра, че бе копнял за това...

– Ти си направо непоправим – прошепна Кайро в ухото му. – Всеки би могъл да ни види. Този твой огромен гръб сигурно блести на слънцето. Толкова е бял.

– Също и те. Бели като шията на гълъб, меки и нежни, и сладки – отвърна той, потривайки гърдите си в нейните.

Надигна се леко и се вгледа в поруменялото ѝ лице.

Тя махна един кичур коса от челото му.

– Съсипа прическата ми, а Куигли толкова се стара да я направи.

Действа му успокояващо, след като се раздели с безценната си кухненска печка и шевната машина – прошепна заговорнически Кайро.

Соломон приглади къдриците ѝ върху смачканата зелена коприна на роклята.

– Смяташ ли да ме победиш, както го направи снощи? – попита той и бавно я целуна. – Да ме изненадаш из засада и да ме унищожиш?

Тя се надигна към него.

– Ти си звяр, Соломон Улф. Животно. Сега в настроение ли си? – попита закачливо тя и стисна коленете си, с което го принуди да проникне още по-дълбоко в нея. – Хванах те. Ти си мой пленник. Аз победих. Кажй го.

Соломон реагира незабавно, намирайки устните ѝ.

– Боже Господи! – възкликна тя по-късно, когато той легна върху нея, заровил лице във врата ѝ.

Докато лежеше върху нея, чудейки се какво се бе случило, как се откри пред нея толкова бързо, толкова жадно, Кайро погали нежно гърба му и попита кротко:

– Соломон? Добре ли си?

Той се раздвижи и тя се стегна около него, малките ѝ женски мускули го накараха да проникне още по-дълбоко. Викът ѝ достигна до него сякаш отдалеч, тя лежеше съвсем неподвижно, върху лицето ѝ бе написано учудване, когато най-накрая отвори очи и го погледна.

– Съжалявам, че са ти причинили болка, скъпи Соломон – прошепна тихо тя и целуна ъгълчето на устата му.

Той се вцепени – не искаше да допуска тъмното минало в настоящия момент, нито пък Кайро в живота си.

– Онова няма нищо общо.

Тя погали бузата му.

– Знам. Но съжалявам, че си изпитал болка.

Беше му неудобно от нежността, която виждаше в очите ѝ.

– Имаш нужда от къпане, мисис Улф. Ще ми позволиш ли?

Соломон стана, взе я на ръце и влезе с нея в потока. Тя се вкопчи във врата му.

– Няма да посмееш...

Тя потъна под водата и изплува задъхана. Соломон прилепи устните си към нейните и отново потъна с нея под водата. Кайро се освободи и се изправи. Косата ѝ беше залепнала по тялото.

– Звяр такъв! Ти си истински звяр! – изсъска тя, преди да потопи главата му под водата.

Соломон пхна глава между краката ѝ, целуна я интимно, вдигна я на раменете си и излезе от водата. Имаше намерение за в бъдеще да направи нещо повече на онова сладко място.

Кайро сграбчи един клон и излезе на брега. Сложи ръце на кръста си и се втренчи в него, мокра, ядосана и прекрасна. Изчерви се силно и той си помисли колко сладка е в момента.

Докато той се бършеше с ризата си и се обличаше, устните ѝ се движеха, сякаш се опитваше да каже нещо. После изведнъж грабна дрехите си.

– Ще трябва да ми помогнеш да си облека роклята – каза тя и я хвърли върху него.

– Да, мадам. Но ще е по-добре, когато следващия път ме проследиш, да не носиш толкова дрехи.

– Хм.

Тя се напъха в роклята си и бързо приглади гънките ѝ в опит да прикрие това, което се беше случило. Видя едно озеленено петно от трева и му хвърли яден поглед.

– Ти! – Само това успя да каже с тих, обвинителен глас.

Стоеше пред него в здрача, измачкана, мокра, ядосана и готова да се нахвърли върху него. После погледна към стъпканата трева, където два пъти бяха правили любов, и се изчерви. Ръцете ѝ трепереха, когато слагаше ръкавиците си. Вдигна чадъра си и го отвори, въпреки че слънцето вече залязваше.

Соломон се наведе да я целуне и тя леко се приведе към него, докато той закопчаваше роклята ѝ. Ръцете му леко трепереха и той хвана гърдите ѝ. Тя поклати глава.

– Не мога да повярвам, че това се случи току-що.

Той я притисна към себе си.

– Ти разкъса илиците ми! – възкликна тя. – Мислех, че стрелците са сръчни хора.

Той я целуна по челото. Не искаше да си признае колко бе силно желанието му, колко нетърпелив бе да я вземе.

– Съвсем отскоро съм съпруг.

Кайро въздъхна уморено и му позволи да я погали по гърба. Беше ѝ хубаво до него. Соломон затвори очи, за да запази нежността на момента.

– Няма да приемаш храна или каквото и да било от онази жена. Или от друга жена, докато си в моето...

Той ѝ се ухили.

– Твърде късно. Мисис Йохансен ми изпрати едно пиле и ябълков пай. Изпраща много поздрави на жена ми и каза, че ще дойде да ти помогне веднага щом приберат житото. Жените на фермерите ще се събират в четвъртък и биха се радвали, ако се присъединиш към тях.

Кайро се опули.

– Какво?

Соломон сви рамене.

– Изглежда си мислят, че сега, след като си станала жена на фермер, ще се сближиш с тях.

Тя махна с ръка.

– Както и да е. Аз съм задължена да върна жеста, като сготвя нещо за нейното семейство. Не изгарям от желание да се впускам в сладки приказки за това, как се вари яйце, мистър Улф. О, знам с какво се занимават домакините, но не искам да съм причислена към тях точно от теб.

Той повдигна вежди, в очакване тя да продължи. Кайро изсумтя, после тръгна към къщата, вдигнала чадъра си като знаме.

ГЛАВА 11

Кип бавно отпусна пръстите си от новата дръжка от розово дърво на пистолета си. Стоеше, разкрачил широко крака, и чакаше. Беше дошъл да види дали Кайро има нужда от него и я откри, облежната на Соломон в сенките на дърветата. Това беше нежна, интимна прегръдка, прегръдка между жена и любовника ѝ. Сърцето на Кип болезнено се сви. Соломон я прегръщаше със същата нежност.

Ако се бе държал с нея малко по-различно, Кип щеше да се втурне към него.

Младежът преглътна. Сърцето му отново се сви.

Изведнъж се почувства ненужен, какъвто беше, преди да се запознае с Кайро.

Беше положил толкова усилия, беше чел поезия, следеше новините за висшето общество във вестниците – само за да може да говори за възшебния свят на Кайро. Този свят, за който тя бе копняла и който Соломон Улф ѝ отне. Тя беше първият приятел, който бе имал, първата жена, която го накара да поиска да направи нещо от себе си, да постигне нещо. Тя носеше светлина в живота му и му помагаше да забрави горчивото минало, прекарано с майка му, Дънкан и Едуард.

Стомахът му се сви, изведнъж му стана студено въпреки топлата лятна нощ. Беше мислил за себе си като за рицаря на Кайро, който щеше да я измъкне от работата ѝ в билиардната зала. Имаше намерение да се грижи за нея, да види Ню Йорк заедно с нея.

Бръкна в чантата на седлото си и извади един наръчник за бални танци. Скъса листовете един по един и ги разпила в праха на Монтана.

Соломон бе отнел мечтата на Кип. След два месеца Кип и бандата му щяха да имат достатъчно пари, за да... Ръката му стисна силно юздите.

В този момент вратата на къщата се отвори и Гарнет се втурна навън към Кайро. Прегърна я и смехът на жената огласи нощта. Гарнет взе чадъра ѝ. Кайро се наведе, за да я прегърне, и двете се втурнаха към един отворен прозорец в новата част на къщата. Кайро стъпи на един пън и се вмъкна в къщата. Гарнет я последва.

Огромната фигура на Куигли стоеше на вратата. Негърът поклати глава.

– Игрчки – промълви Кип.

В къщата на Натсънови игрите бяха болезнени и смъртоносни. Всяка стрела се насочваше внимателно; заговори и интриги се извиваха като змии.

Чу стъпки на мъж, по-тежък от него, който очевидно нарочно вдигаше толкова шум.

– Кой е там? – Човекът идваше към него и водеше кон.

– Синко! – Поздравът на Соломон беше тих и любезен.

– Не ме наричай така – отвърна Кип също толкова тихо и сложи ръка на дръжката на пистолета си. Никой никога не го беше наричал „синко“. – Бих могъл да те убия и никой нямаше да разбере.

– Би могъл. Нямаше да те спра.

– Бих могъл да защитавам Кайро сега, когато я разори... когато я доведе в тази съборетина. А също и детето. – Гневните нотки в гласа на Кип обвиняваха мъжа, който му бе взел всичко.

Шапката на Соломон скриваше лицето му.

– Ще се радвам, ако останеш за вечеря.

– Мислиш, че ще ям на твоята маса, старче? След като взе моята жена? Ти й отне достойнството. Когато беше сама, мъжете я уважаваха като дама.

– Аз ще се грижа за нея. Каж ми ти как я караш.

– Аз съм Кип Натсън. Започнаха да ме наричат „Кип“, когато станах на петнайсет. Искам да знам какво се е случило между теб и майка ми. Защо тя иска някой да се погрижи за Кайро...

– Какво имаш предвид? – попита Соломон. В гласа му прозвуча същото безпокойство за безопасността на Кайро.

– Ще заведе Кайро някъде далеч отук, преди майка да насъска Едуард и Дънкан срещу нея. Засега само ги уговаря.

– Разкажи ми за себе си – каза тихо Соломон. – А също и за майка ти, за Дънкан и Едуард.

– Тревожа се за Кайро. Аз мога да се грижа и за нея, и за хлапето. – Кип бавно извади пистолета си и го насочи към сърцето на Соломон. – Старче, кажи си молитвата.

Соломон не помръдна и Кип вдигна пистолета към челото му.

– Ще ти пръсна мозъка.

Соломон не трепна. В очите му нямаше страх, само съжаление. Стомахът на Кип се сви.

– Аз съм се изправял на пътя на пистолета, синко. Така само побързо остаряваш. Но аз не те спирам.

– Не съм убивал никого досега, само съм ги ранявал. Защото съм

добър. И бърз. Един стар стрелец като теб не е кой знае какво, но все пак убийството ти ще подобри към репутацията ми.

– Аз ще защитавам Кайро – каза тихо Соломон. – Но е по-добре да сме двама.

– Какво искаш да кажеш?

– Кайро има нужда от нас. Дънкан няма да свърши мръсната си работа сам.

Ледена ръка сграбчи сърцето на Кип – Соломон беше прав. Дънкан си имаше работа с хора, които биха наскрили Кайро на парчета, без да се замислят.

– Ще го убия. Или ще взема Кайро с мен, докато ти гниеш тук. Какво означава майка ми за теб? – изведнъж попита Кип и прибра пистолета си в кобура.

– Тя сама ще ти каже, когато е готова за това. Ела у нас на вечеря. Кайро би искала да поговори с теб.

Кип си представи как Кайро чака Соломон и във вените му сякаш потече нажежено олово. Той обърна коня си и препусна. Соломон имаше семейство, което го чака, а той нямаше нищо.

Когато стигна до едно дърво, той спря коня и се обърна назад. Соломон не беше помръднал.

Между него и по-възрастния мъж имаше някаква връзка, която той не можеше да разбере. Когато погледът на Соломон срещна неговия, той видя в очите му някаква самота. Никой не го беше гледал по този начин – с доброта и уважение – никой, освен Кайро.

Объркан от чувствата си, Кип стреля срещу звездите. Трябваше да стреля по нещо.

Колкото и да мразеше Соломон, разбираше, че Кайро имаше нужда и от двамата.

Хлапетото също, добави с неохота Кип, когато препусна в нощта. Хлапетото го харесваше, но обичаше и Соломон.

– Трудно е да убиеш човек, когато детето му го обича. Може би ще го оставя да поживее още малко – промълви Кип.

Отправи се към скривалището на бандата си, където смяташе да се напие безпаметно.

Соломон наблюдаваше как синът му препуска в нощта. Кип беше твърде импулсивен, твърде бързо се палеше и нямаше да остане дълго жив като стрелец. Преди много години Соломон се бе изправил пред

един разгневен младеж, който го заплаши с пистолета си. Беше реагирал мигновено, удряйки момчето с дръжката на пистолета си в главата. Подобре беше малката рана, отколкото загубата на един млад живот. Лесно би могъл да направи същото с Кип, но не искаше. В живота му имаше достатъчно болка; не би наранил излишно сина си.

Синът му. Беше виждал други мъже със синовете и дъщерите си и бе смятал, че неговото време е минало. Да открие, че има син, беше истинско щастие, защото да създадеш живот, е най-хубавото нещо, което един човек би могъл да направи в живота си.

Нежни чувства изпълниха сърцето на Соломон, но скоро мястото им бе заето от гордост – Кип беше негова плът и кръв, негово дете, част от неговите родители, от Фанси и Гарнет. Той беше продължение на рода му.

Кип заслужаваше дом и семейство, някой, който да му дава топлота и сигурност.

– Бъди внимателен, синко – промълви Соломон на нощния вятър.

Куигли подреди пилето и гарнитурата върху порцелановата чиния, украсена със златен кант. Вдигна скъпата чаша за вино към светлината и я разгледа с разсеян, замислен поглед.

– Няма пресен магданоз. Няма фурна – промърмори с въздишка той. – Само една печка на дърва. Няма резервоар за топла вода. Няма ягоди с глазура от шоколад.

Кайро изтри устните си с ленената салфетка и после я разстла в скута си. Седеше с изпънат гръб на стола си и кимна окуражително на Гарнет, която повтаряше движенията ѝ.

Куигли се изправи, праметна през ръката си една кърпа и махна чиниите. На лицето му бе застинало каменно изражение.

– Ябълков... пай – обяви той и сложи пред всеки чинийка с десерта му. Седна тежко на стола си, взря се в пая си и промърмори: – Баклава. Петифури. Френски торти...

Кайро се опитваше да поддържа някакъв разговор. Дръпна крака си от този на Соломон. Харесваше му да я дразни и тъмният му поглед събуждаше в нея приятни усещания. Да седи близо до човека, който токущо бе правил с нея любов, беше проблем. Първо, искаше ѝ се да се сгуши в скута му, да сложи главата му на гърдите си и да го прегърне силно. Тя се изчерви и се задави, когато си спомни как я бе положил на земята... Потрепери, изпъна рамене и попита с колеблив глас:

– Какво смяташ да правиш, за да изкарваш прехраната си, Соломон? Имам предвид... смяташ ли да работиш за други хора, или ще се занимаваш с добитък в твоето ранчо? Сигурна съм, че като наемен работник няма да изкарваш достатъчно.

– Овце. Вълна – каза той и хвана малката ръка на Гарнет. – Преди се занимавах с връщането на откраднат добитък на истинските му собственици. Но това означава да съм далеч от къщи в продължение на седмици и сигурно ще липсвам на Гарнет. Трябва да съм тук, за да я слагам навреме да си ляга всяка вечер, за да може да ми разказва приказките си.

Той се наведе да целуне детето по бузата и подигравателно повдигна вежди към Кайро.

– Няма нищо лошо в приказките. – Момичето имаше нужда от нещо красиво, нещо, което бе липсвало на Кайро като дете. – Или пък в мечтите. Всеки има своите мечти.

– И аз имам една мечта. – Гарнет се ухили широко и погледна първо към Соломон, после към Кайро.

Тя познаваше този поглед. Всеки момент момичето щеше да каже някоя шега за мама и татко или някоя мръсотия относно секса. Детето бе видяло какво ли не на Барбари Коуст – от аборти до сексуални оргии. Беше надничала през ключалките при всеки удобен случай и знаеше невероятни истории за проститутките и клиентите им.

– Разбрахме се, че вече няма да говориш неприлични неща – обади се Кайро.

Въодушевена от измория вид на Соломон, който според нея се дължеше на това, че е работил усилено, за да „направи бебе“, Гарнет не бе спряла е да говори за това през целия ден.

– Значи ще отглеждаш овце? – каза след малко Кайро, измествайки разговора.

– Или говеда. Но най-вероятно пшеница. Скоро и тук ще има мелници за брашно. – Соломон гледаше към снимката им от сватбата, която фотографът бе изпратил по един каубой. Кайро изглеждаше замаяна, а изражението на Соломон бе непроницаемо. – Къщата стана много уютна.

– Защото мебелите ми са като за луксозен апартамент. Но те, разбира се, са тук, някои от тях дори натикани в ъглите – каза равно Кайро, втрънена в него. – Пшеница. Сеене, оране, вършеене в августовските жегли...

Соломон я гледаше невъзмутимо.

– Трябва да науча занаята, а за това ще ми е необходимо известно

време. Междувременно мога да се занимавам с добитък и да работя като ратай при други фермери.

– Пшеница. Една буря може да помете всичко. Зависим си от времето. Какво те кара да мислиш, че ще можеш да си изкарваш прехраната като фермер? – После внимателно зададе въпроса, който напоследък не ѝ излизаше от ума. – Соломон, наистина ли възнамеряваш да работиш като обикновен работник? Като ратай?

– Нямам нито достатъчно овце, нито достатъчно говеда. Тази година ще работя като ратай. Другите производители на пшеница обещаха догодина да ми помогнат. – Той кимна рязко. – Всеки има своите мечти, нали и ти така каза?

– Мадам, имаме доста дрехи за пране. Да ги занеса ли в града, в пералнята на Ал Линг?

Кайро затаи дъх, спомняйки си болката и удоволствието, когато тялото на Соломон се сля с нейното. Петната от кръв по чаршафа ще дадат повод на целия град да приказва.

– Сигурна съм, че можем да изперем чаршафите и тук. Само този път.

Кайро се изчерви. Яд я беше, че се чувства по този начин, яд я беше, че я привлича този груб стрелец, превърнал се в ратай, който искаше да стане производител на пшеница. Само ако някой в нюйоркското общество откриеше, че бившият ѝ съпруг е бил ратай, с нея щеше да е свършено.

Тя реши, че няма да се отдаде на Соломон отново, докато не сложи мислите си в ред.

Беше се омъжила за един обикновен ратай, докато Сара Бернар даваше блякави партита, живееше в италиански вили и танцуваше по цели нощи. Помисли си за своята първа брачна нощ.

Погледна към Соломон, който пиеше кафето си и разпитваше Гарнет как е минал денят ѝ. Детето беше много гордо от това, че е помогнало на Кайро да сложи в рамка снимката от сватбата и да ѝ намерят подходящо място. Кайро реши, че при първия удобен случай ще се снима с Гарнет. Искеше да остави на момичето някакъв спомен от нейната втора „мама“, защото тя самата нямаше нищо от своята майка, освен един медальон.

Гарнет копнееше за дом, за семейство, а тези чувства бяха добре познати на Кайро.

Тя беше имала Бърнард, а Гарнет имаше Соломон, който не показваше любовта си. Снощи я беше показал, а при потока днес беше

закачлив.

Кайро се намръщи към почти недокоснатия си ябълков пай. Когато Соломон беше в игриво настроение, много ѝ напомняше за някой друг.

Разгледа чертите на лицето му. Въпреки че бе работил цял ден, изглеждаше по-млад, по-малко суров, а когато бавно се обърна към нея, тъмната топлина в очите му я изненада. Тя дръпна стола си назад. Приспивателното прахче, което беше сложила в кафето на Соломон, щеше да му подейства след четирийсет минути.

– Искам да си взема вана, Куигли – каза тя и стана. – Би ли стоплил вода, ако обичаш?

Гарнет я изгледа, скочи на крака и я прегърна през кръста, сложила глава на корема ѝ.

– Недей, мамо. Ще нараниш бебето ни. Познавах една жена, която се изкъпа и изгуби бебето си. Правят го, за да се отърват от нежеланите деца.

Кайро замръзна на мястото си. Погали черните плитки на Гарнет. Искаше ѝ се да успокои детето, да премахне спомена за тежкото ѝ минало, но Соломон я наблюдаваше някак странно. Тя се изчерви, потрепери и преглътна няколко пъти.

Куигли изведнъж стана, покашля се и каза:

– Стана късно, но щом искате, ще сложа да се топли вода.

– Мамо? – неспокойно се обади Гарнет и погали корема на Кайро. Изглеждаше разтревожена.

– Мама току-що се изкъпа, Гарнет. В потока – каза бавно Соломон, взе ръката на Кайро и я сложи на коляното си.

– Много добре. Ако нямате нужда от мен, мога да ви пожелаая лека нощ. – Куигли кимна и затвори вратата след себе си.

Соломон се усмихна и придърпа Кайро върху другото си коляно.

Тя седеше изправена, усещайки как ръката му гали гърба ѝ, а силното му бедро – под себе си.

Куигли влетя в стаята. Носеше скъсаната изцапана рокля, с която Кайро бе отишла при потока. Беше я скрила от него.

– Намерих това под прозореца – озеленени петна, слама, мръсотия, кал, една дупка и липсващо копче.

Той захвърли роклята на стола ѝ. Погледна към тавана, сякаш очакваше божия намеса, после поклати глава. Когато проговори отново, в гласа му имаше мъченически нотки.

– Работил съм върху тази рокля ден и нощ. – Той се обърна и излезе навън.

– Мама се е къпала... Мислиш ли, че бебето е още в нея? – обади се Гарнет.

– Ако имаме бебе, Кайро ще се погрижи то да е в пълна безопасност. – Соломон ги прегърна и двете и Кайро осъзна, че никога досега не е седяла в скута на мъж.

Тъмните очи на Соломон срещнаха нейните и тя изпита силен копнеж да го има в себе си. Премига и преглътна, борейки се със спомена. Соломон отново заговори с Гарнет за изминалия ден, като от време на време подрусваше крака си и не спираше да гали гърба ѝ.

– Кайро е силна, умна жена – казваше той на Гарнет. – Мъжете и жените невинаги правят бебета. Но ако ние направим, Кайро ще знае как да се грижи за него. Точно както знае да се грижи за теб.

– Не беше ли превъзходен ябълковият пай? – успя най-после да каже Кайро.

Гарнет се прозина.

– Спи ми се. Трябва да отида да разкажа на Куиг някоя приказка. Снощи му разказах за живота на Барбари Коуст. За това, как помагах на пияните шанхайски моряци да стигнат до корабите си. Тази вечер ще му разкажа за сводниците, защото ми харесва да го гледам как потреперва. Сякаш някоя планина се люлее. – Тя слезе от коляното на Соломон и го целуна. – Лека нощ, татко. Тази вечер изглеждаш по-различно. Някак си... – Тя вдигна глава, за да го разгледа по-добре. – Изморен, но в добрия смисъл. Мама няма да има нищо против, ако не се опитваш да правиш бебе тази вечер – каза тя и отново се прозина.

Кайро се наведе, за да получи своята целувка. Когато вратата се затвори след Гарнет, Соломон вдигна Кайро на ръце, занесе я до леглото и я положи върху него.

Тя се претметна веднага от другата страна, защото Соломон започна да съблича дрехите си.

– Този път не – каза решително тя, когато той тръгна към нея.

– Срамежлива си, Кайро Улф – промълви той и докосна разпиляната ѝ коса. – Срамежлива, сладка и мека. Като млада невеста.

– Аз съм луда, това е всичко. – Той пристъпваше към нея и тя бе принудена да се облегне на стената, докато ръцете му я заклещиха от двете страни. – Не можеш да ме мачкаш всеки път, когато ти скимне. А освен това, всеки почтен мъж спи с нощница.

Той я целуна по врата.

– Сладка си.

Тя изви шия назад и усети ръцете му върху гърба си, върху малките

перлени копчета.

– Не смей да късаш и тази рокля! Куигли е загубил часове, седмици, за да я направи. Ъъъ... не си ли изморен?

– Малко. Ставам все по-добър Отдавна не съм събличал жена – промълви той до бузата ѝ, докато пръстите му слизаха все по-надолу по гърба ѝ.

Докато тя мислеше върху това, което той току-що ѝ каза, Соломон издърпа ръцете ѝ от ръкавите, развърза фустата ѝ и свали роклята ѝ.

– Ами... ъъъ... искаш да кажеш... ъъъ... че жените са били облечени?

Той се разсмя.

– Или така, или те сами се събличаха.

– Колко пъти си... ъъъ... – започна тя, изпълнена с любопитство да разбере повече за този мъж, който я очароваше, който плъзгаше трепещите си ръце по тялото ѝ. Надяваше се, че ще е буден достатъчно дълго, за да ѝ отговори.

Тя сграбчи раменете му, когато той започна да я целува леко по бузите, по устните, по челото. Щеше да заспи всеки момент и тя щеше да си почива цяла нощ. Соломон се прозина.

– Беше толкова отдавна, че до снощи си мислех, че съм забравил как се прави.

Соломон обви ръцете си около нея и тръгна бавно заднишком към леглото. Легна и тя се озова върху него. По тялото на Кайро премина тръпка – отново ѝ бе паднал в ръцете. Победата беше близо. Щеше да го накара да си плати... Да го накара да си признае, че може да го победи.

– Чудя се колко време трябва да мине, за да спреш да се изчервяваш – каза ѝ нежно той и гризна леко устните ѝ. – Цялата гориш, мисис Улф. – Тъмният му поглед се плъзна по тялото ѝ и тя потрепери. – Отново ли ще ме измъчваш?

– Какво имаш предвид? – Тя мислеше как да подходи този път.

– Защо не ми покажеш? – подрази я той. Очите ѝ се премрежиха и тя се прозина.

Не можеше да се възползва от това, че бе сложила приспивателно в кафето му.

Искаше истинска битка, в която да му покаже как се побеждава.

Тя отново се прозина и сложи главата си върху възглавницата до тази на Соломон. Щеше да си получи наградата – той нямаше да ѝ избяга, преди да е признал, че го е победила. Преди да е заспал дълбоко, щеше да го накара да признае, че го е хванала натясно.

– Ще заспиш всеки момент. Приспивателното, което сипах в кафето ти, е много ефикасно.

– Знам – чу го да казва и ръката му намери гърдата й.

Кайро се сгуши до врата му.

– Благодаря ти – чу сънливия си шепот. – Сега, когато вече не съм девствена, няма да имам никакъв проблем. Мога да имам любовници в Ню Йорк и да се забавлявам... и... и... недей... да псуваш, мистър Улф...

– Соломон Улф! – извика гневно Кайро късно на следващата сутрин. Двойната врата към спалнята рязко се отвори.

Куигли спря да лъска огромната си черна кухненска печка с фурна и резервоар за топла вода.

– Благодаря ви, че се погрижихте да донесете печката ми от града, сър. Между другото, сега трябва да ви кажа, че май ви очакват неприятности.

– Благодаря – отвърна Соломон. Кайро стоеше в рамката на отворената врата.

Ярката светлина я заслепи и тя покри очите си с ръка, после бавно я свали и се втренчи в Соломон. Намръщи се и се обърна към иконома си.

– Куиглиии!

Негърът преглътна, премига и ръката му потрепери, когато посегна към каничката за кафе. Наля малко в една порцеланова чашка и я сложи на масата. След това погледна към Соломон, а после към тавана.

– Слава Богу, че детето е отвън и няма да види всичко това.

Соломон се облегна на стената и очите на Кайро го пронизаха.

– Ти! – Тонът й подсказваше, че би искала да го разкъса на парчета.

Посегна към бедрото си, извади някакъв малък нож и го хвърли. Острието се заби в дървото до главата на Соломон.

– Ти! – повтори тя и тръгна към него. Куигли сякаш се смали, когато прошепна на Соломон:

– Надявах се, че скорошната ви сватба ще е дала някакво отражение върху разписанието на неразположенията й, но уви, не е. След една седмица войната ще свърши.

Соломон кимна, без да сваля погледа си от нея.

– Благодаря.

– Какво точно шепнеш, Куигли? – Кайро приближаваше към двамата мъже, като пътьом хвърли един поглед към печката. Забеляза и

кутиите с кухненски принадлежности и продукти. – О, тази сутрин вие двамата сте били много заети да местите печки като малки феи, които бързат, за да могат да свършат всичко навреме.

Соломон скръсти ръце на гърдите си, наслаждавайки се на обилната червенина, която изби по бузите на Кайро.

– Красива е като маргаритка.

Тя се отдръпна бързо, сграбчи един кухненски нож от масата и го заби от другата страна на главата му.

– Престани да говориш така! – Тя хвърли още един нож, който се заби до рамото му.

– Добър удар – отбеляза Соломон. Тя сложи ръце на хълбоците си.

– Е? Какво ще кажеш за себе си?

– Мисля, че мога отново да те върна в леглото.

Тя махна раздражено с ръка. Куигли грабна едно медно канче, което беше в обсега ѝ.

– Не и това. Току-що го лъснах.

– Една съпруга обикновено целува мъжа си сутрин – обади се Соломон.

Четвърти нож за малко не отнесе една много важна част от тялото му. А Кайро изглеждаше така, сякаш все още загарява.

Тя се обърна рязко, върна се в спалнята и трясна вратата след себе си.

– Да живееш с жена, не е най-лесното нещо на този свят – мъдро отбеляза Куигли. – Аз гледам в такива периоди да се крия възможно най-добре.

Вратата отново се отвори и Кайро насочи един пистолет към Соломон.

– Знам как да стрелям с това – започна тя тихо. – Куигли, той ми даде приспивателно и аз нямам представа какво ми се е случило. Това беше един долен, мръсен номер, какъвто само един подъл, пропаднал страхливец може да използва.

– Плашиш ме – промълви Соломон и тръгна към нея.

– Ще ти пръсна главата. Всеки негодник, който използва приспивателно върху жена, е по-мръсен от калта и трябва да бъде... – Тя погледна над рамото му към Куигли, който наблюдаваше сцената с интерес. – Хм. Соломон, влез в спалнята, ако обичаш. Куигли?

– Тъкмо излизах да нагледам младата господарка. Твърде тиха е от известно време, а това със сигурност означава някоя нова пакост. Може би все пак не трябва да му слагате сънотворното. Той, изглежда, има

опит в тези неща.

– Куигли! Вън! Веднага! – Гласът на Кайро беше прекалено тих.

– Излизам да се погрижа за новата си градина с подправки – каза Куигли и погледна съчувствено към Соломон.

Кайро насочи пистолета към гърдите на Соломон, после му направи знак да отиде в спалнята. Внимателно сложи пистолета в кобура му и затвори вратата.

– Само злодей би използвал приспивателно, за да се възползва от една дама.

– А беше ли честно от твоя страна да го използваш върху мен? – попита внимателно той.

– Разбира се. Ти си покварен. Ти си по-силен. И изглежда си... не-наситен. Реших да преосмисля поведението си и да установя нови правила на играта.

– Къде си се научила да хвърляш така ножове?

Кайро гордо вдигна глава.

– Всяка дама трябва да знае как да се защитава.

– Какво те кара да мислиш, че снощи съм се „възползвал“ от теб? – попита той, заинтригуван – от изненаданото ѝ изражение и от червенината по бузите ѝ.

– Ами... така си помислих.

– Само че си сгрешила. Ти ме бутна в леглото и ти...

– Не искаш да кажеш, че аз... че аз...

– Един мъж се уморява, когато жена му непрекъснато иска това от него. Но ако това трябва да направя, за да си щастлива, ще се опитам да се справя. Изглежда доста труден начин за започване на деня. Все още не си издоила кравата. – Соломон свали колана си и го сложи на масата до леглото. Хвана колана на халата ѝ и я придърпа към себе си. – Прекалено много говориш.

– Още не си се отървал – каза тя, преди да паднат на леглото, да се търкулнат по него и да се озоват на пода сред купчина одеяла. – Махай се! – извика тя задъхано.

– Накарай ме – подразни я той и видя блясъка, който се появи в очите ѝ.

Никога не беше имал нужда от никого. Но виждайки разбърканата ѝ блестяща коса, внезапния свян в полуотворените ѝ очи, гърдите ѝ, почувства нужда от...

Соломон я целуна и вдиша женствения ѝ аромат. Плъзна устните си по шията ѝ там, където бясно биеше пулсът. Трябваше да влезе в нея, да

се докосне до жаравата в нея.

Кайро жадно отвърна на целувката му, сграбчи лицето му с ръце и плъзна езика си в устата му.

Свали бързо панталоните си, беше готов. Тя извика леко, когато влезе в нея. Той дишаше тежко, наслаждавайки се на топлото меко тяло под себе си, на треперенето на бедрата ѝ. Кайро се притисна към него и прошепна името му:

– Соломон?

Беше вперил омагьосан поглед в розовото зърно. Наведе се и го целуна. С ръката си хвана другата гърда и я гали, докато малкото връхче настръхна, молейки за още.

– По-дълбоко – стенеше дрезгаво Кайро. – По-дълбоко, Соломон.

Погали гърба му, като прокара пръсти по белезите под ризата му. Соломон задиша тежко, сякаш сърцето му всеки момент щеше да се пръсне.

Тя се размърда неспокойно под него и Соломон се зачуди кога друг път жена е имала нужда от него.

Не трябваше да я допуска да му влиза под кожата.

Трябваше да я отдалечи от себе си, да не се поддава на изкушението ѝ. Не искаше да изпитва никакви чувства към тази жена. Не искаше да се обвързва, не искаше да изпитва вина, когато дойдеше време тя да си отиде.

Усещаше парфюма ѝ, виждаше мъничките капчици пот върху челото ѝ.

– Недей да ме съблазняваш повече – каза грубо той.

Тя го погледна, очите ѝ бяха потъмнели от страст.

– Разбира се, че няма. Защо бих го правила?

– За да ме хванеш натясно.

– А може би ще ти изтръгна сърцето и ще ти го поднеса на тепсия – отвърна тя глухо и той разбра, че я е наранил. – На теб ти потичат лигите, когато започна да си свалям ръкавиците.

Тя лежеше под него, тялото ѝ беше свързано с неговото и го предизвикваше с кралско достойнство. Косата ѝ беше разпиляна около лицето и блестеше на слънчевите лъчи. Напомняше му за Афродита, която излиза от пяната. Само за него.

– Ти не знаеш как да спечелиш тази игра, мисис Улф – прошепна гой дрезгаво.

– Сигурна съм, че мога да се науча, мистър Улф. – Ръцете ѝ се плъзнаха по раменете му и тя леко захапа устните му. – Винаги съм обичала

Сватбен хазарт

да предизвикам.

ГЛАВА 12

Кайро бръкна в кошницата, която Куигли държеше, и взе едно зърно фасул. Ръцете ѝ бяха в ръкавици. Пусна зърното в браздата, после бутна малко пръст върху него с крак. Оправи чадъра си и стъпи върху семето, точно както Соломон бе стъпвал мечтите ѝ за Ню Йорк. Не искаше да изпитва нежност към него.

Тя пусна още едно зърно в пръстта и го засипа. Само ако Соломон не беше се държал така, когато облече новите си дрехи. Ако не беше изглеждал толкова срамежлив. Тя веднага бе разбрала, че той никога не е получавал подаръци и не знаеше как да ѝ благодари.

Не трябваше да му помага да излезе от неудобното за него положение. Трябваше да го остави да се пържи в собствения си сос.

– Боже Господи! Аз просто му избрах нови дрехи. Не можех да го оставя да ходи в дрипи.

– Какво казахте, мадам? – попита Куигли.

– Искам жената, която ще ме замести, да дойде днес. Веднага – каза ядно Кайро и заби пета върху зърното, което току-що бе пуснала в земята.

Адел Коб слезе от парахода и се огледа. Беше на двайсет и пет години, което не беше първа младост, и отчаяно си търсеше съпруг. Ако тази жена на фермер искаше да се отърве от съпруга си, Адел нямаше нищо против да заеме мястото ѝ. Копнееше за спокоен семеен живот, за дом и за мъж, който да може да нарича собствен. Тя се опита да забрави страховете си и намести бонето си. Сега не биваше да се проваля.

Погледна неспокойно към другите две жени, които също бяха слезли от парахода и наблюдаваха главната улица на града. Адел беше практична жена, прекарала живота си в грижи за баща си, свещеник. Тя щеше да бъде една образована, работлива, богобоязлива съпруга. Погледна към градската църква; мистър Улф щеше да седи на първия ред всяка неделя, а тя щеше да управлява църквата с желязна ръка, точно както го беше правила с църквата на баща си. Паството щеше да влезе в правия път, както и самият мистър Улф.

Два часа по-късно тя седеше с мисис Улф и пиеха чай. Отговаряше учтиво на въпросите ѝ и очакваше с нетърпение да види бъдещия си съпруг. Адел бе забелязала веднага, че Кайро не беше подходяща жена

за един фермер. Бе облечена в копринена рокля, а прислужникът ѝ сервираше чая и приготвяше вечерята. Кайро не беше олицетворение на богобоязлива, работлива фермерска съпруга. Адел обеща пред себе си, че мистър Улф щеше да стане добър християнин.

– Обичате ли децата? – попита я Кайро.

– Обожавам ги – излъга Адел и се усмихна. – Едно потупване по дупето и лягане без вечеря никога не могат да навредят. А също и сапун в устата за неподходящ език.

Кайро стисна устни и гневното ѝ изражение изненада Адел.

– Можете ли да учите Гарнет да чете и пише, да смята?

– Разбира се, а също и да я бия през пръстите с линейка, когато греши. Също така мога да готвя и да се грижа за градината и за добитъка. Ранчото на мистър Улф ще процъфти под моите грижи... – Тя вдигна поглед, защото на вратата се почука.

Куигли я отвори и видя две жени. Те казаха, че идват във връзка с обявата.

Адел ги разгледа. Това бяха съперничките ѝ за земята на мистър Улф. Стисна силно устните си, когато жените се представиха – Морийн от Сейнт Луис и Дела от Айова.

Куигли покани жените и добави още прибори на масата. Адел забеляза, че Кайро е много доволна от предоставения ѝ избор на булка за мистър Улф. Но тези двете не бяха нищо особено. Адел се включи с нежелание в безсмисления им разговор.

– Не всяка жена може да стане добра и богобоязлива съпруга – каза тя строго.

– Сигурна съм, че мога да го направя щастлив – обади се Дела. – Мъжът има нужда и от други неща, освен от църква – добави тя и многозначително повдигна вежди.

Морийн се изкикоти.

– Да. Съгласна съм. Къщата му трябва да е подредена и на масата винаги да има храна.

Дела я погледна.

– А не мислиш ли, че един мъж трябва да си ляга в топло легло?

Адел рязко си пое въздух. Без съмнение Дела намекуваше за животинските нужди на мъжете.

– Един мъж трябва да се води във вярната посока. Трябва да му се казва какво е добро за него и да му се позволява само от време на време да задоволява животинските си нужди.

Кайро отпи от чая си и се усмихна сладко.

– Сигурна съм, че на Соломон би му харесало да чуе нещо повече за тези неща. Наистина, Адел.

Адел сякаш се накокошини. Настоящата мисис Улф все пак имаше някакъв зачатък на здрав разум.

Кайро се усмихна престорено, когато Соломон отвори вратата.

– Здравей, скъпи. Чакахме те. Куигли ще е готов с вечерята съвсем скоро, а ние разговаряхме за твоите нужди.

Пулът на Адел се ускори. Този мъж беше мръсен, раздърпан и изглеждаше опасен. Безспорно имаше нужда от грижи и от добър дом. Тя си пое дълбоко въздух и притисна ръка към сърцето си. Мистър Улф беше някак странно привлекателен, макар и в такова състояние. Прииска й се да разкъса дрехите му и да докосне тези широки рамене. Тя притвори за миг очи. Обля я гореща вълна. Пръстите й си играеха с ръба на деколетето, но изведнъж спряха. Само веднъж мистър Улф да станеше неин, тя щеше да придърпа разчорлената му глава към пазвата си и щеше да го накара да смуче гърдите й. Погледна крадешком към другите жени, които се бяха ококорили, зачервили и облизваха устните си.

– Божичко! – Гласът на Дела тежеше от желание.

– О, да. Да! Да! – добави Морийн, когато успя да си поеме въздух.

Детето, което влезе с мистър Улф, се втренчи в жените, а той сложи ръка на главата му и спря поглед върху жена си.

Адел усещаше как въздухът между мистър и настоящата мисис Улф се нажежи и реши, че той не е доволен как тя се грижи за дома му. Кайро потрепери и се изчерви.

– Това е Соломон. Соломон, запознай се с Адел Коб. Дошла е чак от Канзас само за да се запознае с теб. А това са Морийн и Дела. Те ще прекарат нощта тук... в нашата спалня. О, скъпи, страхувам се, че ще се наложи да спиш в плевника – завърши с мила усмивка.

– Очарован съм – промърмори Соломон, без да сваля очи от Кайро.

По време на вечерята жените обсъждаха рецепти за гозби, как преправянето на дрехи спестява пари и как трябва да се възпитават децата. Гарнет се притискаше към Соломон – очевидно защитаваше територията си. Адел с отвращение отбеляза, че той прегърна детето и го целуна по бузата. След като се оженеха, тя щеше да изпраща момичето в леглото още при залез слънце, за да не може омразното изтърсаче да им прекъсва вечерята. Тя отново рязко си пое дъх, когато забеляза как потрепват бицепсите на Соломон.

Кайро се наслаждаваше на очевидното неудобство, което изпитваше Соломон, но знаеше, че Адел не можеше да я замести. Отношението

й към децата хич не беше добро. Морийн дърдореше прекалено, а Дела беше немарлива. Кайро ги остави на грижите на Соломон след вечеря и отиде да полежи в сламата, сложила ръце под главата си. Усети мъжкото ухание на Соломон, но не отвори очи. Той легна до нея. Тъй като не каза нищо, тя се обърна на една страна и го погледна.

– Е? Коя от всичките? – попита тя. Усети тежкия парфюм на Морийн. – И къде са Куигли и Гарнет?

– Гарнет прави най-лошото, на което е способна, както и Куигли. Аз напуснах бойното поле, когато Адел се опита да ме вкара в спалнята.

Кайро седна.

– Не го е направила! Ще си тръгне още утре сутринта. Нито една не е подходяща, Соломон.

Той се замисли.

– Дела изглежда...

– Дебела и немарлива. С нея Гарнет ще подивее.

Соломон повдигна вежди.

– Всичките говорят твърде много. Сякаш кудкудякат. Меки са и закръглени като кокошки.

По гърба на Кайро премина тръпка: той беше оставил жените и бе дошъл при нея. Соломон се протегна и затвори очи. Тя се примъкна до него и махна черния кичур коса от челото му. Изглеждаше толкова изморен.

– Не са толкова лоши. А ти имаш нужда от баня – прошепна тя, опитвайки се да не обърща внимание на нежността, която я изпълваше.

Половин час по-късно тя седеше на едно одеяло до потока, докато Соломон се къпеше. Когато той излезе от водата и се избърса с дрехите си, Кайро вдигна поглед към пълната луна.

– Ще се постарая следващата кандидатка да не е толкова приказлива – каза му тя.

Не трябваше да поставя Соломон в неудобно положение, след като бе работил цял ден. Погледна към тревата в нозете си. Но пък само да му намереше подходяща съпруга, щеше да е свободна да отиде в Ню Йорк.

Изведнъж Соломон я бутна назад, легна върху нея и намери устните ѝ със своите.

Мразеше го заради нежността му, ненавиждаше го за желанието му, защото то я караше да изпитва чувства, които не искаше да изпитва.

– Ти не си това, което искам – прошепна тя с треперещ глас, докато той я целуваше по шията.

– Гореща си и си влажна – каза просто той.

– Моля те, не тук – успя да промълви тя, когато той надигна полите й.

Но Соломон я целуваше толкова страстно, че тя се притисна към него.

– Злодей – прошепна тя, надигайки се към него.

Желанието й я шокира. След всичките й ултиматуми тя продължаваше да се наслаждава на нежността му, да се радва на ласките му. Лежеше под него, галеше косата му и слушаше как сърцата им бият в един ритъм. Захапа игриво ухото му, после го целуна.

Все още в нея, Соломон се напрегна.

– Не съм скъсал нищо – заяви сърдито той.

– Не можеш просто да ме метнеш по гръб и да ме вземеш, когато исках...

Но тя също го беше пожелала и тази мисъл я плашеше. Тя обърна глава към луната и затвори очи. Не можеше да понесе мисълта, че някоя от жените в къщата може да го има по този начин – трескав, обладан от страст, великолепен.

Сълзата, която се търкулна по бузата й, падна върху одеялото, когато Соломон се наведе над нея.

– Не се тревожи – прошепна той.

– Трябва. Трябва да се грижа за всички нас.

– Какво имаш предвид? – попита той след доста време, но тя не отговори.

Когато той се опита да се отдръпне, Кайро го стисна с крака.

– Къде си мислиш, че отиваш? Не можеш просто така да започнеш един подобен разговор и да си тръгнеш.

– В такъв случай е по-добре да започнеш да говориш, защото... – Той отново започна да се движи в нея и тя се притисна към него.

– Не можеш да ги имаш – извика тя. Прегърна го отчаяно. Някоя от жените, които искаха Соломон, нямаше да го получи. Не и тази нощ.

На сутринта Кайро изпрати Адел, Морийн и Дела. Те решиха да се настанят в хотела и да си потърсят други съпрузи.

След обяд пристигна Нанси. Тя беше хубава, млада и знаеше как да се грижи за прасета, да засява градина и да разказва забавни истории на Гарнет. Нанси можеше да чете и да смята и нямаше търпение да поиграе бiliarд.

Соломон я забеляза веднага щом се прибра вкъщи по здрач. Одобри как беше сгънала прането, яденето, което беше приготвила, и изглежда, беше очарован от разговора с нея.

– Ти я харесваш – изстреля Кайро, когато отидоха да нагледат добитъка, преди да си легнат. – Тя ще се грижи добре за теб и Гарнет.

– Може би. Освен това е и твърде нетърпелива – отбеляза той.

– Не е за теб. Твърде е сладникава – Кайро погледна към ръката му, която разкопчаваше копчетата на деколтето ѝ. Затвори очи. Заболя я от мисълта, че гърдите на Нанси скоро ще изпълват ръцете му. – Скъса дантелата на ризата ми – каза тя, въпреки че гърлото ѝ се беше свило от напирашите сълзи.

– Миришеш хубаво – прошепна той в ухото ѝ. Намери зърното ѝ и леко го погали. – Миришеш на...

– Недей отново да ме сравняваш с маргаритка. Нанси е съвсем подходяща.

Тя се намести в скута му, позволявайки му да бръкне под полата ѝ. Въздъхна и стисна бедрата си, когато пръстите му нежно я погалиха. Разтапяше се от удоволствие.

– Защо не спрем за малко и не поговорим за луната? – подразни я той с дрезгав глас.

На сутринта Кайро каза на Нанси, че не е подходяща.

Марджори, Пърл, Дафодил и Стела, които вече бяха погребали общо петима съпрузи, също не се оказаха подходящи.

Минаха две седмици, през които идваха и си отиваха кандидат-съпруги. Всяка нощ Соломон идваше при Кайро и тя го приемаше. Беше изморена и напрегната от тези непрекъснати разговори с жени, на които им течаха лигите, като видеха съпруга ѝ. Соломон обаче изглеждаше доста доволен от цялата тази история, макар че мърмореше за леглото си.

Когато последната кандидатка за седмицата си тръгна, придружена от Куигли и Гарнет, Кайро го погледна сериозно. Мълчанието му привличаше жените като мухи на мед.

– Приличаш ми на бик, който души кравите си.

Той продължи да кове дъски в новата пристройка.

– Може би ще трябва да постегна и плевника, за да можеш да камиш повече кандидатки. Ние можем да спим в яслите.

Тя го удари с чадъра си.

– Прекалено са добри за теб.

Соломон я погледна мрачно.

– Затова ли разкъсват роклите си и пъхат ръце в панталоните ми?

Когато се осъзна достатъчно, за да проговори, Кайро каза:

– Коя? Коя се осмели да те напада, докато си под мое покровителство?

Соломон не ѝ обърна внимание и продължи да работи. Един мускул на бузата му затрепери. Кайро се ококори, когато той изведнъж се обърна към нея и каза:

– Да отидем в леглото.

Преди да е успяла да отвърне нещо, той се наведе и я метна през рамо. Тя положи големи усилия да не счупи най-хубавия си копринен чадър. Соломон я занесе вътре и я хвърли на леглото.

– Но още е светло – прошепна тя.

– Така е. Да или не? В продължение на две седмици ме щипаха и мачкаха разгонени жени. Това е повече, отколкото може да понесе който и да било мъж.

Той беше толкова кисел, че ѝ се прииска да му напомни, че не го е изоставила напълно.

– Соломон, не съм ги карала да го правят. Постарах се да не ти досаждат много. И аз... – Тя се поколеба. – Трябва да признаеш, че не през всичкото време ти беше зле. Аз... тъъ... наистина се опитах да те успокоявам.

Той започна да се съблича.

– Какъв е цветът на бельото ти? Може би е в тон със синята рокля?

Соломон стоеше до леглото – едно стройно тяло, изтъкано от мускули. Само като го гледаше, и разбираше колко я желае. Тялото ѝ се стегна в отговор.

– Ще трябва сам да разбереш – прошепна тя, борейки се с усмивката си.

– Ти си маргаритка – промълви той тихо и се ухили.

– Звяр... Злодей...

Ръката му сграбчи глезена ѝ и продължи нагоре. Преди да скъса бельото ѝ, тя установи, че много ѝ харесва, когато слага босите си стъпала на широките му, силни гърди, да дразни с пръсти зърната на гърдите му и малкия му пъп.

Тази нощ, когато лежеше, сгушена до него, със задоволство отбеляза, че този път не бе споменал нищо за стъпалата ѝ.

Сами за първи път от две седмици насам, Соломон и Кайро се спогледаха на зазоряване. Слънчевите лъчи нахлуваха в стаята и заедно с тях викът на Гарнет:

– Мамо! Татко! Елате бързо. Някой идва.

Когато Гарнет извика повторно, Соломон се отдръпна от Кайро, макар че копнееше да остане при нея. Кайро придърпа един чаршаф върху гърдите си и срещна погледа му, докато той обуваше панталоните си. После погледна към билиардната си маса.

– Върви – прошепна тя прекалено тихо. Соломон спря до вратата и се обърна, за да я погледне.

Искаше да се върне при нея, да я прегърне, да я увери, че някой ден ще има друг мъж, който да я прегръща и който да ѝ дава това, от което има нужда.

Опита се да отхвърли тези мисли. Не можеше да въздържа тялото си от нуждите му, но едни по-дълбоки чувства само щяха да причинят болка и на двамата. Сграбчи дръжката на вратата и излезе.

Джоузеф водеше коня си към ранчото. Конят влачеше носилка. Гарнет вървеше до нея със сериозно изражение, прегърнала котето си.

– Джоузеф. – Соломон вдигна ръка за поздрав. Отиде до носилката и видя в нея млада индианка, явно пребита от бой. Беше в безсъзнание.

Изражението на Джоузеф се смекчи, когато погледна към жената.

– Това е сестра ми.

Първата мисъл на Соломон беше, че Гарнет не бива да вижда болката на една пребита от бой жена. Тя и без това беше видяла много повече, отколкото би трябвало.

– Иди да кажеш на Куигли, че имаме гости – каза тихо той и сложи ръка на главата ѝ.

– Сложи я на леглото, Соломон – каза тихо Кайро, когато двамата мъже влязоха в къщата, носейки внимателно индианката.

Джоузеф разгледа Кайро, сложната ѝ прическа, елегантната рокля от скъп плат.

– Стопли вода, Куигли, и не ми се пречкай – каза тя и срещна въпросителния поглед на Соломон. – На Куигли му призлява, когато види кръв.

Соломон сложи момичето на леглото и каза тихо:

– Ще извикам мисис Смит. Тя живее наблизо и съм сигурен, че ще знае какво да направи.

– Нямаме време. Просто ми помогни и се постарай да не ми се пречкаш излишно – каза Кайро, хвана Соломон за лакътя и го дръпна настрани.

Гарнет стоеше в сянката, прегърнала котето си.

– Мама почти умря, когато ѝ направиха същото – прошепна тя.

Соломон си пое дъх. Болката прониза сърцето му. Кайро го изгледа.

– Махни се оттук, мистър Улф, и вземи със себе си Гарнет – каза му бързо тя, после се обърна към детето, което се взираше в нея с широко отворени очи. – Котето ти има нужда от теб, а също и Куигли. Гарнет, имам нужда от помощта ти. Искам да заведеш Куигли в плевника и да му разказваш приказки. Някой трябва да го успокои.

Очите на Гарнет заблестяха и от тях изчезна сериозното, тъжно изражение.

– Куиг? Той се страхува?

– Ужасен е. Побързай, преди да е припаднал. Соломон, ако обичаш, сложи медицинската ми чанта на масата. – После се наведе, прегърна Гарнет, целуна я и прошепна: – Вземи това с теб. – Тя хвърли върху нея въображаем приказан прах, а детето стоеше неподвижно. После и то направи същото движение и излезе от къщата.

Джоузеф вдигна гордо глава.

– Разбираш ли нещо от лекуване? – попита арогантно той.

– Помагала съм и на други такива жени – Кайро погледна към момичето, което беше силно пребледняло.

– Мъжете, които направиха това със сестра ми, ще умрат – заяви глухо Джоузеф, вдигна високо глава и излезе от стаята.

– Донеси ми топла вода и сапун – обърна се Кайро към Соломон.

Когато изми раните на момичето, Джоузеф дойде и седна до нея. Мирисът на билката, с която местните хора лекуваха рани, изпълни въздуха.

– Тя умира – каза Кайро и остави момичето с Джоузеф. – Би могла да оживее, но е опозорена. Тя самата иска да умре. – Тя сграбчи лепената покривка на масата. – Едуард е бил. И преди съм виждала жени, изнасилени от него. А също и от Дънкан.

Соломон продължи да точи ловния си нож. Само преди по-малко от час Кайро лежеше под него топла и тръпнеща от желание. Сега беше извън себе си от гняв, а в съседната стая лежеше умиращо момиче.

Кайро взе ножа му и го заби в стената. Очите ѝ бяха пълни със сълзи и тя потрепери, когато го погледна.

– Недей да стоиш така, сякаш това не те е развълнувало, мистър

Улф. Пребледня, когато погледна към Гарнет. Тя е толкова малка, а вече е видяла толкова много. – Кайро изтри сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

Соломон бавно се изправи. Не знаеше какво трябва да направи с една развълнувана жена, нито пък с болката си. Кайро се хвърли в прегръдката му.

– Прегърни ме, коравосърдечен злодей такъв Просто ме прегърни.

Соломон я прегърна силно, а пред очите му изплува образът на Фанси, пребита от бой, и малкото момиченце, което се грижеше за нея.

Зарови лице в косата на Кайро, дирейки в нея успокоение за самия себе си.

Соломон погледна назад към жената, която яздеше зад него, седнала по женски на коня. Кайро държеше с една ръка чадърчето си, а с другата – юздите на коня. Въобще не приличаше на жената, която бе скърбила за мъртвата индианска девойка. Сега щраусовите пера на шапката ѝ трептяха и блестяха на слънцето. Тя му хвърли мрачен, многозначителен поглед.

Той ѝ отвърна по същия начин.

– Няма да отидеш в къщата на Бланш Натсън сам, за да отмъщаваш за смъртта на това бедно момиче. Аз съм твоя съпруга и ще дойда с теб.

Никога преди не беше ходил да отмъщава със съпруга до себе си, още по-малко пък с такава своенравна, избухлива жена.

– Това не е приятелска визита – повтори той. – Връщай се.

– Ще дойда с теб – отвърна спокойно Кайро. В очите ти се чете, че си готов да убиваш, а аз не искам да съм съпруга на мъж, който е в затвора заради отмъщение спрямо едно шестнайсетгодишно момче. Това със сигурност ще направи впечатление на вестниците и ще провали плановете ми за Ню Йорк.

И двамата знаеха, че Едуард няма да си плати за престъпленията. Кайро се тревожеше за Джоузеф и как отмъщението щеше да провали живота му. Соломон, без да иска, се възхищаваше на решителността ѝ. Момчето, Едуард Натсън, произхождащо от известно и влиятелно семейство, я боготвореше и това би могло да спаси живота му.

– Какво ще правиш, ако се озова в затвора? Пак ли ще хвърляш ножове по мен?

– Може би. Пази гърба си, мистър Улф. Доста е широк и е идеална мишена. – Тя погледна към Джоузеф, който яздеше до тях. – Не искам

той да пострада. Ти знаеш толкова добре, колкото и аз, че той няма никакъв шанс, ако е сам.

– Аз ще се грижа за него. Прибирай се вкъщи. – Кайро и Бланш, събрани заедно, ставаха взривоопасни. – Мястото на една жена е в дома ѝ. Това е мъжка работа.

– Така ли? – Тя сви чадъра си. – Ноздрите ти треперят, когато се ядосаш, а сега треперят, откакто оседла коня ми...

– По дяволите, разбира се, че ще имам нужда от повече въздух, когато ти си наоколо. Когато един мъж тръгне да отмъщава, единственото нещо, за което не мисли, е как да оправя едно женско седло – промърмори мрачно той.

– Разбира се, че ще яздя по женски. Облечена съм в скъпа рокля – отвърна тя. – А ти гледаш много страшно. Няма да позволя единственият роднина на Гарнет и мой съпруг да се крие от закона, защото е убил едно момче, въпреки че Едуард наистина има нужда от наказание.

– Ще го убия – тихо каза Джоузеф – и ще занеса скалпа му на майка ни.

Кайро приближи коня си към този на Джоузеф.

– Да отнемеш честта на един мъж, също е добро отмъщение. Едуард е по-малък от теб. Моля те да помислиш за някакъв друг начин да го опозориш. Можеш да го предадеш на правосъдието. – Джоузеф се намръщи и тя погледна към Соломон. – Успокой се.

– Това не е приятелско посещение – отвърна глухо той, чудейки се защо ѝ бе позволил да дойде.

Кайро дръпна ръкавиците си нагоре.

– Реших, че имате нужда от мен – и двамата – за да спася кожата ви. Натсънови винаги са държали при себе си наемни стрелци, а вие сте се втурнали нататък, сякаш оръжието може да реши всичко. Независимо дали го признаваш, или не, Соломон, моето присъствие придава повече цивилизованост на предаването на Едуард на закона.

Соломон положи усилие да не изръмжи.

Минаха покрай вятърната мелница на Натсънови, чиито криле леко се въртяха.

Когато стигнаха до къщата, Джоузеф и Соломон скочиха от конете си, а Кип помогна на Кайро да слезе. Тя приглади полите си и топло му се усмихна.

– Кип. Толкова се радвам да те видя. Ще ни дойдеш на гости, нали? Той извърна поглед и се изчерви.

– Е... да... може би.

Бланш се показа на верандата. Лицето ѝ се озари от щастлива усмивка, когато видя Соломон.

– Соломон, дойде най-после... – После погледът ѝ се спря върху Кайро, която чак сега се показа иззад конете. – О, и ти си тук – добави глухо.

Кайро застана до Соломон и той леко се премести, когато тялото ѝ се озова пред дясната му ръка, с която стреляше. Отново се премести и тя го последва, като го хвана под ръка – идилична картина на щастлива двойка, дошла на гости на съседите си.

– Едуард вкъщи ли е? – попита тя, но Бланш се взираше в младия индиански воин. – Едуард? – повтори Кайро. – Вкъщи ли си е?

На верандата излезе и Дънкан, последван от Едуард. Лицето на момчето беше пепелявосиво. Застана до майка си. Дънкан се приближи до Джоузеф и го заразглежда.

– Дошли сме за момчето – каза тихо Соломон. – Ще го водим в затвора.

Бланш се хвана за сърцето.

– В затвора? Защо?

– Той уби сестра ми – каза дрезгаво Джоузеф.

– Кой си ти? – попита Бланш с треперещ глас.

– Аз знам кой е – каза бавно, замислено, Дънкан. – Бих разпознал тези очи дори и на оня свят. А и е на същата възраст, като се има предвид, че Кип е на осемнайсет, а Едуард – на шестнайсет.

– Не! – извика Бланш така, сякаш ѝ вадеха сърцето.

– Да вървим, момче – каза Соломон, опитвайки се да се отдръпне от Кайро, която го държеше за дясната ръка.

Очакваше Дънкан и наемниците му да започнат да стрелят всеки момент, но колкото и да се опитваше да прикрие Кайро, тя непрекъснато заставаше пред него.

Бланш покри устата си с ръце и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Дънкан започна да се смее – един зловец кикот, който накара Соломон да настръхне.

– Е, това не е ли прекрасно? Една истинска семейна сбирка – каза Дънкан и намигна на Бланш.

– Ще го убия – обади се Джоузеф и заби ножа си в земята между тях.

– Никой никого няма да убива – каза Соломон. – Идваш с нас, за да те съдят, Едуард. Момичето спомена твоето име, преди да умре.

Едуард потрепери и от очите му закапаха сълзи.

– Мамо, не съм го направил. Трябва да ми повярваш – не съм наранил никого.

– Няма да успееш да се измъкнеш от ранчото – каза Дънкан на Соломон и махна с ръка към хората си, които заобиколиха групата, готови за стрелба.

– Ще го заведе вътре – каза Кип, обръщайки се към Дънкан.

– Това би било чудесно – обади се Кайро. – Ако Едуард сам се предаде, това ще се счете за смекчавашо вината обстоятелство, нали, Соломон?

– Имам ли думата ти, Кип? – попита Соломон сина си.

Едуард – един разглезен страхливец – щеше да избяга при първата възможност.

– Имаш я – отвърна Кип и стисна ръката, която Соломон му подаде. – Но ако се опиташ да го отведеш сега, ще се наложи да стрелям по теб. Той ми е брат.

– Няма да отида в затвора – изкрещя Едуард и извади пистолета си.

Кип го удари през ръката и оръжието падна на земята.

Дънкан издаде заплашителен звук, а Едуард се хвърли в прегръдката на майка си.

Бланш продължаваше да гледа към младия индианец. Лицето ѝ беше пребледняло, но тя се опита да успокои Едуард:

– Трябва само да уведоим адвоката си, скъпи. Съвсем скоро пак ще си си вкъщи.

– Е, значи всичко е уредено – каза Кайро и отново хвана Соломон под ръка. – Сега ще отидем при шерифа... заедно с Джоузеф, за да даде показания. Той ще остане при нас, докато случаят не се изясни.

– Ще подслоните един мръсен... – започна Дънкан, но Кайро го изгледа мрачно.

– Да. Той е добре дошъл в дома ни, независимо колко ще продължи процесът по установяване вината на Едуард. Смъртта на момичето беше ужасна, Бланш. Ако Едуард е виновен, трябва да си плати. Хайде, Соломон. Кип винаги прави това, което е казал, че ще направи.

– Да, хайде, Соломон – имитира я Дънкан и ръката на Соломон се стрелна към пистолета му.

Обмисли най-лесното разрешение – да застреля Дънкан веднага – и се отказа. Обърна се към Кип:

– Запомни това, момче: понякога е по-трудно да се оттеглиш, отколкото да извадиш пистолета.

– А сега дава уроци на Кип по мъжка гордост – каза

подигравателно Дънкан. – Ти мъж ли си, Соломон? Или се криеш зад тази фуста, за която се ожени?

– Млъкни, Дънкан – сопна се Бланш.

– Ще ви изпратя – каза Кип, – а след това ще се върна за Едуард. – Погледна към брат си. – Ще нагледам стадото в северния край на ранчото. Така ще имаш три часа, за да се сбогуваш с майка. Най-добре си приготви още един комплект дрехи. – Погледна към Соломон. – Имаш думата ми. Така ще е по-лесно за майка.

ГЛАВА 13

Бланш гледаше Джоузеф, който яздеше към нея. Беше познала в него сина си още в момента, когато видя тези блестящи сини очи, излъчващи гордост. Щеше да се постарее да му помогне и сега, както тогава, когато беше още съвсем мъничко бебе.

Кип беше тръгнал обратно към ранчото, но там щеше да открие, че Едуард го няма. Тя беше изпратила Едуард, преди да отиде до хълма, за да чака.

– Майко – каза сериозно Джоузеф, когато застана пред нея.

– Как разбра? – прошепна тя. Цялата трепереше.

– Очите ти са същите като моите. Мъжът ти каза, че съм твое дете. Този, когото наричат Едуард, е негов син, а този, когото наричат Кип, е син на Соломон. Ти си специална жена, щом раждаш само синове – каза той и в гласа му прозвуча гордост.

Сълзи замъглиха очите ѝ. Той беше толкова млад, а вече бе видял толкова много. Това момче, нейният син, се гордееше с нея. Единствената, която обикновено беше мразена и презирана.

– Аз... аз съжалявам за сестра ти, Джоузеф.

– Ти обичаш синовете си. Недей да плачеш заради мен, майко. Към мен са се отнасяли добре.

Тя докосна ръката му и усети силата и напрежението, които го изпълваха, макар че външно изглеждаше съвсем спокоен.

– Джоузеф... – моля те... недей да оставаш тук. Те ще те убият. Аз няма да мога да те защита...

– Да ме защитиш за втори път ли, майко? – В гласа му прозвуча топлина.

Той беше толкова млад и силен, изпълнен с живот. Сърцето ѝ плачеше за времето, което бяха изгубили. Тя бръкна в чантата на седлото си и извади една кесия с монети.

– Джоузеф, вземи това и си върви – помоли тя, макар да знаеше, че той няма да вземе парите.

– Разкажи ми за баща ми – каза тихо той.

Бък. Мразеше го за това. Мразеше го за това, в което я беше превърнал... за това, че я принуждаваше да има любовници...

– Казваше се Уилям. Беше добър човек – каза тя откровено, спомняйки си с добри чувства за Уилям и как бе търсила горещата, страстна

любов на Соломон, а получи нежността на Уилям. – Той умря заради мен...

– Заради мен – поправи я Джоузеф. – Нали? Но въпреки това ти си успяла да ме опазиш жив.

В съзнанието ѝ изплува споменът за огромните ръце на Бък, протегнати към малкото вратле на новороденото. Как му се беше молила да ѝ позволи сама да убие бебето, но знаеше, че щеше да направи всичко възможно, за да запази живота му.

– Да се откажа от теб, беше най-трудното нещо в живота ми.

Само два часа, след като бе родила Джоузеф, тя бе пребита от мъжа си, но намери сили да прегърне бебето си, да яхне коня и да препусне далеч от ранчото. Слаба, изплашена и със сълзи в очите тя бе успяла да намери една индианка. Бланш си пое дълбоко въздух и затвори очи. Освен болката почувства и известна гордост. Тя беше Бланш Натсън и беше оцеляла, точно както бе успяла да спаси живота на сина си.

– Моля те, Джоузеф, върви си.

Той вдигна глава и сърцето на Бланш се изпълни с майчинска гордост. В здрача Джоузеф толкова приличаше на баща ѝ – силен и почтен. Опита се да преглътне сълзите, но те напиреха.

– Ето. Вземи това – прошепна тя и пусна една голяма монета в дланта му. Беше продупчена, за да се носи на врата, и беше единствено то нещо, останало ѝ от Уилям. – Беше на баща ти. Те го убиха.

После, тъй като той не се бе опитал да я съди, не бе търсил злото в нея, тя свали златната огърлица от врата си и я пхна в ръката му.

– Аз съм твоя майка и искам да си в безопасност. Иди в Канада и остана там.

– Не мога, докато не разбера, че за сестра ми е отмъстено – отвърна просто той. – Няма да издам тайната ти – добави и приближи ножа си към лицето ѝ.

Бланш затвори очи – Джоузеф не би могъл да ѝ причини повече зло, отколкото ѝ бе причинил Бък... Може би заслужаваше да получи наказанието си от сина, от който се беше отказала.

– В сърцето ми винаги е имало място за теб, но обичам и Едуард – каза тя и трепна, когато ножът на Джоузеф се плъзна в косата ѝ и отрязва един черен кичур.

– Ще запазя това за децата си, майко – каза той, преди да се метне на коня си. Пхна кичура в една кожена кесийка и ѝ кимна за сбогом.

Бланш го гледаше как се отдалечава, за да отиде при Соломон, който щеше да се грижи за него.

После падна върху коравата земя на прерията, сграбчи сухата трева и се разрида.

Сцената, която се бе разиграла в ранчото на Натсънови, не излизаше от главата на Кайро, докато бяха при шерифа, а и после, когато отиде да нагледа салона си. Мислеше за Кип, който бе изглеждал страшен и опасен, изправен пред Дънкан.

Ако нямаше брада, Соломон щеше да изглежда по същия начин. Тя се замисли за формата на челюстта и брадичката му, на челото му под чорлавата коса. В страстта си бе галила лицето му, бе махала косата от челото му, за да открие, че чертите му са отпечатани върху младото лице на Кип.

Яздеха обратно към ранчото – Кайро, Соломон и Джоузеф. Куигли изтича да ги посрещне. На главата му имаше червен тюрбан.

Старият бизон измуча и разтърси рогата си, привлечен от червения цвят.

Ужасеното изражение на Куигли ги накара да преглътнат смеха си.

– Гарнет изчезна – прошепна дрезгаво той и преглътна. – Търсих я навсякъде. Тъкмо приготвих вечерята...

– Кога? – прекъсна го Соломон. Избуха бухал.

Страхът скова тялото на Кайро.

– Търсих я в продължение на четири часа. Следите й водеха към един храсталак, а там имаше и следи от коне – единият с нащърбена подкова – и после нейните следи изчезнаха. Продължавах да ги търся, когато ви видях да се приближавате.

Изведнъж огромното тяло на Куигли се сгърчи и той падна на земята. Започна да повръща. Преди Кайро да стигне до него, той изпадна в безсъзнание.

– Припадна – каза тя, слагайки ръка на челото му. – Помогнете ми да го занесем в къщата.

Половин час по-късно Соломон сложи в чантата на седлото си храна и топли дрехи за Гарнет.

– Идвам с теб – казаха в един глас Кайро и Джоузеф, после се спогледаха.

– Ти си жена – заяви Джоузеф с тон, който ужасно я подразни.

– Аз съм единствената майка на това дете – каза тя строго.

Соломон напълни една газена лампа.

– Джоузеф, оставаш тук. Искам да помагаш на Кайро. Ако я оставя

сама, ще хукне в нощта и ще се изгуби...

– Но ти... – започна Кайро, но видя силната умора и болката в очите на Соломон. – Да. Ще остана тук, а ако Кип дойде, след като заведе Едуард при шерифа, ще го помоля да помогне за издирването на Гарнет.

Соломон кимна и излезе.

Кайро премига и го последва. Настигна го тъкмо преди да се качи на коня си.

– Вземи ме със себе си, ти, упорит кучи...

Соломон я сграбчи и я притисна силно към себе си.

– Топли леглото ми – каза той, преди да впие устните си в нейните.

Кайро се потопа в целувката, това беше талисманът ѝ против злото. Конят на Соломон можеше да се спъне, можеше да бъде застрелян... Тя си пое въздух.

Затвори очи и сграбчи ризата му.

– Само недей да се губиш и не прави нищо, с което можеш да ме посрамиш. Доведи Гарнет къщи и недей да убиваш никого, нито пък се оставяй да те застрелят. И недей да късаш новите си дрехи – изстреля бързо тя, преди да обвие отново ръце около врата му и да впие устни в неговите.

– Аз ще се грижа за жена ти – каза Джоузеф, който също беше излязъл.

Той я изгледа продължително и Кайро изпита чувството, че сърцето ѝ ще изхвъркне от гърдите.

– Пази се, мистър Улф – прошепна тя и стисна ръцете си, за да не го прегърне отново. – Иначе ще ти се разсърдя... и... – Тя изтри сълзите, които рукохна от очите ѝ. – И ако това ти отнеме повече от една нощ, не забравяй, че Гарнет обича намазана филия с масло и мармалад и... – Тя преглътна и хвана ръката му. – Намери Гарнет и се връщай бързо. Кажи ѝ, че я обичам и че я чакам.

– Добре. – Той кимна и препусна в нощта. Кайро погледна към Джоузеф, който явно не се чувстваше удобно при гледката на плачеща жена.

– Тревожа се за Гарнет. Като прибавиш и това, че ненавиждам Соломон, имам достатъчно причини за сълзи. Той опропасти живота ми. Ще ми трябват поне две години, за да възстановя това, което ми отне. – Тя полагаше огромни усилия да не хълца. – О, моля се на бога да я намери.

– Той ще намери момичето. Но твоят дух има нужда от неговия – каза тихо Джоузеф.

– О, не. Имам нужда от Ню Йорк, не от Соломон Улф. А също така искам да знам, че Гарнет е в безопасност – отвърна с треперещ глас Кайро и изтича в къщата, за да се наплаче.

– Ти, миризливо подобие на скункс. Развържи ме! – извика Гарнет веднага щом успя да изплюе кърпата, с която беше запушена устата ѝ.

Едуард Натсън яздеше пред нея и държеше въжето на коня ѝ.

– Млъквай, хлапе, или отново ще те напъхам в чувала.

Гарнет се втренчи в него.

– Само се приближи до мен и ще си платиш за всичко – заплаши го тя.

Едуард я бе подмамил с един бонбон и ѝ бе нахлупил чувала на главата. Но си получи заслуженото, защото Гарнет усети вкуса на кръв още първия път, в който го ухапа. Един болезнен удар в слабините му ѝ бе помогнал да възвърне гордостта си, а и му бе дал добър урок.

– Какво си мислиш, че правиш с мен? Това няма да хареса на мама и татко. Ти познаваш татко, нали, Едуард? Ако знаеш само как ще те напляска. О, той наистина ще побеснее. Наистина. И освен това съм малкото съкровище на мама, а тя прави много добрини на жените и децата, с които мъжете се отнасят зле. Хората я обичат и ако ги помоли да те набият, те ще го направят.

Едуард се завъртя леко на седлото.

– Хлапе, ти наистина ли си мислиш, че те търсят? Правя голяма услуга и на двамата, като те разкарвам, за да не им пречиш.

Гарнет забеляза злобната му усмивка. Никога не беше смятала, че пречи. Може би бебетата не идват, когато другите деца се пречкат прекалено на родителите си.

– Едуард, ти въобще не ми харесваш.

– О, хлапе, толкова ми е мъчно. Направо ще се разплача.

Тя разгледа ширналата се равна прерия. Едуард беше единственият възможен източник на информация в момента.

– Едуард, мислиш ли, че хората могат да правят бебета, ако наоколо има други деца?

Той отново се ухили.

Значи беше истина, реши Гарнет. Просто трябваше да оставя често мама и татко насаме. Те ще тръгнат след нея веднага щом намерят медальона, който бе закачила на един храст.

– Едуард, реших да ти позволя да ме отведеш на това пътешествие,

но ако само още веднъж се приближиш до мен, ще ти откъсна мръвка.

Едуард потри вече изпохапаните си ръце. Размърда се на седлото – мъжките му атрибути го боляха. Погледна назад към момичето, което беше по-зло от Дънкан и вуду-вещиците, взети заедно. Да си отмъсти на Соломон Улф, като вземе хлапето му, в началото изглеждаше добра идея. И все още беше, ако намереше начин да се справи с хлапето.

– Да. Трябва да остават сами.

– Така ли мислиш? – попита невинно тя.

– Да. Трябва да ги оставяш по-често насаме. Те не са имали меден месец.

Лъжата лесно излезе от устата му. Не беше наранил детето и не искаше да го убива. Просто искаше да разтревожи Соломон Улф. Щеше да отведе хлапето толкова навътре в Канада, че Соломон доста трудно щеше да я открие. Смяташе да я продаде, но така, че да привлече вниманието, докато самият той се отдалечи. И докато Улф търси момичето – а то беше доста устато и без съмнение щеше да привлече вниманието – Едуард щеше да се върне и да унищожи ранчото на Улф. Посегна към ножа си с позлатена дръжка и откри, че го няма. Погледна подозрително към хлапето. Без съмнение имаше бързи ръце, това го бяха разбрали всички.

– Добре. Това пътешествие започва да ми харесва. Развържи ме и ми дай малко бонбони. А ако не спрем скоро, ще напикая седлото и дясните ти. В тях има дрехи.

– О, хлапе, само това недей да правиш. – Едуард се върна при нейния кон и сряза връзките на ръцете ѝ.

– Помогни ми да слеза – каза тя. – Веднага!

– Само да ме ухапеш, и със сделката ни е свършено. Ще трябва да се върнеш вкъщи – внимателно каза Едуард.

– Не. Не и аз. Аз съм тръгнала на пътешествие. Така мама и татко ще могат да си направят бебе.

Юлският следобед беше много горещ. Кип се наведе напред на седлото. Наблюдаваше Кайро, облечена в копринената си пижама, как носи кофи с вода в малката градина.

Куйгли седеше под сянката на един чадър. Кървавочервеният му кафтан и тюрбан блестяха на слънцето.

Кип се усмихна тъжно и накриви шапката си. Не беше толкова изморен от преследването на Едуард, че да не спре и да се наслади на гледката пред себе си. Кайро и Джоузеф работеха под жаркото слънце,

докато Куигли четеше списание за мода.

Едуард беше изчезнал, а майка им го защитаваше.

Кип се тревожеше за майка си, за мълчанието ѝ, за дългите часове, които прекарваше в пиене. Бланш се движеше като сянка и не излизаше от спалнята си. За двата дни, откакто го нямаше Едуард, се беше състарила с десет години, тънки бръчици обкръжиха очите и устата ѝ. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване, а Дънкан неспирно я тласкаше към пропастта, от която никога не би могла да излезе.

Дънкан знаеше къде е Едуард. Те двамата винаги знаеха къде се намира другият, както кучета от една глутница. Гарнет беше отвлечена, а Едуард го нямаше. Той беше достатъчно подъл, че да си отмъсти чрез едно дете. Според досегашния опит на Кип, когато Едуард го нямаше, предстояха неприятности.

Соломон беше оставил Кайро на грижите на Куигли и Джоузеф. Кип с неохота се възхищаваше на по-възрастния мъж, на начина, по който се беше справил с положението, когато най-лесното нещо беше да застреля Дънкан.

Едуард със сигурност се беше посъветвал с Дънкан, преди да приеме това, което беше направил.

Бланш винаги беше защитавала по-малкия си син. Кип ѝ прощаваше, но знаеше, че Едуард трябва да си плати. Майка му толкова се бе променила, откакто видя Джоузеф.

Тези сини очи... Сините очи на Джоузеф много напомняха на тези на майка му.

Конят на Кип се стресна, когато наблизо мина един заек. Кип погледна към храста, където се скри животинчето, и видя, че нещо блести на слънцето върху една от клонките. Скочи на земята.

Медальонът на Гарнет изглеждаше съвсем мъничък в ръката му. Тя винаги го молеше да погледне вътре, да види баба ѝ и дядо ѝ. Той отвори капачето. Обикновената, тъмноока жена излъчваше някаква вътрешна красота. Мъжът беше сериозен. Кип се втренчи в миниатюрата и поглади с ръка брадичката си. Сякаш виждаше своите черти в лицето на дядото на Гарнет... който беше баща на Соломон. Квадратната му челюст беше като тази на Кип, брадичката и блестящите черни очи – също. Очите на Соломон... Очите на Кип...

Кип преглътна и сякаш изведнъж изгуби почва под краката си.

– Соломон... Соломон е... е моят баща – прошепна той и в същия миг в небето над него изкрещя ястреб.

След четири дни Соломон все още не можеше да открие Гарнет. Лежеше до огъня, въпреки че нощта беше гореща. Вече беше на територията на Канада. Пушекът го предпазваше от комарите. Кобилата му беше много отслабнала, въпреки тучната паша. Прекалено много я прищипваше. Соломон също не беше почивал.

Опитваше се да не мисли за онази мързелива, суетна, безполезна, вечно спореща жена, която обсебваше съзнанието му почти толкова, колкото и детето.

Кайро. Щеше да отиде в Ню Йорк и той не би могъл да я спре.

Изстена. Вдигна дясната си ръка и видя, че трепери. Кокалчетата му бяха подути и натъртени. Беше забравил, че трябва да пази ръката, с която удари она мъж, който го излъга за Гарнет.

Който и да беше отвлякъл племенницата му, знаеше как да прави фалшиви следи, как да заплашва и да плаща на хората, за да лъжат. След не особено любезното подканване от страна на Соломон, двама мъже си бяха признали, че са го излъгали и описанието на човека, когото бяха видели с Гарнет, отговаряше на това на Едуард. След това жената на един търговец на уиски бе споменала за „хлапе с мръсна уста“, придружавано от метис. Един индианец бе видял метисът да разговаря с някакви трапери и Соломон установи, че е платил на траперите, за да вземат детето.

Гарнет не се бе държала много добре с похитителите си. През четирите дни, откакто я нямаше, беше запалила една палатка и бе изляла цяло буре с уиски. Кълнеше наляво и надясно с клетвите на вуду-вещиците и хората се страхуваха да не се върне. Беше преминавала от ръка на ръка – тези, които я вземаха, след няколко часа вече не искаха да си имат работа с нея.

Соломон разбра, че две индианки са я отвели в някакъв форт Гарнет създаваше толкова неприятности, че никъде не се задържаше за дълго.

Той си спомни загриженото изражение на Кайро и молбата ѝ да върне детето вкъщи.

Кайро му липсваше, въпреки че непрекъснато си обещаваше, че няма да мисли за нея.

– О, по дяволите – промърмори той.

Трябваше да направи нещо, за да заспи по-бързо и да спре да копнее за нея.

Лежеше на твърдата земя, сложил глава на седлото си, комарите бръмчаха около него и той се опитваше да заспи. След един неспокоен половин час, изпълнен с фантазии за Кайро, той отново изпсува и седна. Извади хартия и молив от чантите на седлото си.

Нагласи хартията така, че луната да я осветява, и написа: „*Когато не съм до теб, ме боли от самота.*“ Поклати глава и продължи: „*Когато слънчевите лъчи блестят върху водата и вятърът брули прерията, аз мисля за прекрасните ти очи.*“ Макар и думите да не звучаха като тези в пиесите, които бе гледал на запад, те бяха негови – прости, но искрени.

Отново поклати глава. Отново си помисли за Гарнет. Не можеше да заспи, а за да помогне на племенницата си, трябваше да е отпочинал.

Искаше да напише нещо за устните на Кайро, но тъй като не му дойде нищо на ума, той написа друго: „*Когато ме погледнеш с тъмните си, жадни очи, сърцето ми подивява. Ти се тревожиш за Гарнет. Аз също. Ще я открия, не се безпокой. И после ще я доведе вкъщи при теб.*“ Тялото му се напрегна. „*Двете ягодки на гърдите ти са най-сладките, които съм вкусвал. Никога преди не съм опитвал жена по този начин. Никога не съм искал.*“ После написа едно обещание, което възнамеряваше да спази: „*Някой ден, маргаритке, ще те накарам да го приемеш съвсем бавно и няма да бързам толкова; може би тогава ще разбереш какво има в сърцето ми.*“

Соломон си пое въздух и стисна устни, за да спре стенанието, което се надигаше някъде от дълбините на съзнанието му. „*Ще те сложа да легнеш на поляна с маргаритки и ще те покрия с тях. Ще вкусвам ягодките ти...*“

– О, по дяволите!

Соломон вече беше сигурен, че Кайро Браун Улф най-после го е накарала да полудее. Погледна към скицата, която беше надраскал – големи, топли очи, кръгли гърди с тъмни точки в средата и къдрици между краката. Взря се в скицата, която трябваше да му послужи като портрет на любимата. Сгъна листа и го пхна в джоба си, но отново го извади. Погали вълнистата коса, която беше нарисувал. Вятърът на Монтана бе развял косата ѝ, когато му каза да доведе Гарнет вкъщи. Щеше да го направи или да умре.

Соломон се усмихна, изненадан от нежността, която го изпълваше. Мислеше си как ще започне да я целува от пръстите на краката и нагоре, докато стигне онова горещо влажно място.

– О, тя ще бъде шокирана – прошепна той.

Тялото му се напрегна, за да се противопостави на желанието, което го изпълваше. Дори след като се бяха любили, той искаше да започнат отново и да шепне в ушите ѝ нежни думи.

Но нежните думи не бяха за него. Беше направен от закалена стомана и роден да умре сам, без да има никой, който да тъгува за него. Написа бързо:

Загубих следата. Продължавам да търся. Ще намеря Гарнет.
Надявам се, че си добре.

Твоят съпруг.

Прибра листа и сложи още дърва в огъня.

– Приятните мечти не са за теб. Единственото, което трябва да направиш, е да намериш Гарнет и да живееш достатъчно дълго, за да я отгледаш. Каубой, трябва да спреш да мислиш за мисис Кайро Улф.

Той сложи ръка на джоба върху сърцето си, където бе прибрал листа, и се насили да не мисли за нищо.

ГЛАВА 14

Кайро гледаше хората, които излизаха от палатката. Никой не беше чувал нищо нито за Гарнет, нито за Соломон. Чувстваше се празна, изтощена и сърдита на Соломон.

– Той не трябваше да тръгва без мен. Онази първа нощ беше ужасна – тревожих се и за двамата. Но веднага щом реших да се включа в търсенето, просто трябваше да спечеля малко пари. Жените във Форт Бентън ме разбраха и ми се отплатиха за услугите, които съм им правила. Беше много просто, нали, Куигли? Толкова пъти сме местили масата с Бърнард, че изпитвам известна носталгия.

– Да, мадам. Мислите ли, че на Гарнет не ѝ се е случило нищо лошо?

– Надявам се. Тя е силно момиче, Куигли, не го забравяй.

Кайро се уповаваше на тази мисъл и се молеше Соломон вече да я е намерил. Огньовете на Форт Киприен се извисяваха в нощта Кайро сложи щеката в кутията. Бяха минали само единнайсет дни, откакто Соломон я напусна, за да търси Гарнет.

На третия ден след заминаването му Кайро и Куигли вече бяха тръгнали на път. Щеше да прави демонстрации и да търси Гарнет. Бърнард я беше обучил добре. Не някакво блудкаво шоу, скъпа моя, а истинска елегантност наред с пустошта. Кайро знаеше как да се облича и да изглежда като истинска дама, дори и на път. Хората ѝ плащаха за демонстрациите, тя използваше парите, за да преживяват, и не преставаше да задава въпроси.

При всяко спиране – независимо дали във ферма или в село – тя питаше за Гарнет, молеше се да разбере нещо за нея или Соломон. Разпитваше внимателно, да не би случайно да привлече вниманието на похитителите. Гарнет и Соломон сякаш бяха изчезнали безследно. Но тя трябваше да ги намери.

Един млад метис се приближи към Кайро. Преди малко тя го бе питала за Гарнет.

– Ако открия това момиченце и те заведа при него, ще ме научиш, нали?

Кайро размаха ветрилото си – можеше да устои на чара му. Щеше да намери Гарнет и Соломон и да ги върне къщи.

– Да. Ще те науча в моя салон за билиард – отвърна му тя.

Той ѝ се усмихна и изчезна в тълпата.

Куигли бързо избърса масата и я покри, после помогна на Кайро да се качи във фургона, който в момента изпълняваше ролята на будоар. Вътре висяха рокли и фусти.

Тя премести една окачена да съхне долна риза и се отпусна на малкото легло. Търсенето на Гарнет бе отнело всичките ѝ сили.

Тези мъже трябваше да знаят къде са Гарнет и Соломон и трябваше да ѝ кажат, иначе щеше да им извади езиците. Тя свали ръкавиците си и погледна към ръцете си, които Куигли незабавно започна да масажира с благовонни масла.

– Ще намерим тази малка палавница, Кайро.

– Тя е само едно малко момиченце, Куигли.

– Такава бяхте и вие, когато Бърнард ви намери.

– Когато баща ми ме продаде – поправи го уморено тя. – Като видя колко много пари бе готов да даде за мен Бърнард, той ме поиска отново. Старият номер с препродаването на конете. Трябваше да избягам от Бърнард и да се върна при семейството си. Но аз не го направих. Твърде егоистично от моя страна, че поисках да оцелея, нали? – Беше изморена.

Фургонът се наклони леко и един едър мъж се пхна под покривалото. Беше мръсен, дрехите му бяха изпокъсани, косата – разчорлена. Тъмните му очи пламтяха обвинително.

– Ще се погрижа за конете – съобщи Куигли, след като се бе покашлял няколко пъти.

Когато излезе навън, той завърза връзките на покривалото, оставяйки във фургона Кайро и мъжа.

Кайро се надигна несигурно. Сложи ръка на полудялото си сърце. Соломон изглеждаше изтощен, челото му беше набраздено от бръчки. Под очите му имаше тъмни кръгове, дрехите му висяха около тялото.

– Соломон?

– Тръгваш оттук утре сутринта – каза той равно, тъкмо когато навън се чу женски писък, последван от мъжки викове. Чу се стрелба. – Сега само загряват.

– Разбра ли нещо за Гарнет?

– Движили са се бързо. В момента вървя по следата. Взели са я някакви търговци, които обикновено минавали по този път. Според фермерите, които са я видели последни, била много устата и изисквала търговците да правят това, което тя иска, на момента. Тя е невредима, Кайро.

Думите му бяха толкова сериозни, тонът – толкова решителен, че за

момент Кайро изпита облекчение.

Тя се бореше с желанието да го прегърне, да обвие ръце около него и... Гордостта ѝ я спираше. Не искаше да го обича, не искаше сърцето ѝ да се изпълва с радост. Черните блестящи очи на Соломон я пронизваха.

– Ако си мислиш, че модерните ти копринени рокли могат да попечат на онези престъпници да те нападнат...

– Съсипал си новите си дрехи – каза тя много внимателно.

Под външната си арогантност той изглеждаше изморен, раздърпан и несигурен. В сенките на очите му видя същата болка, която изпитваше и тя – трябваше да намерят Гарнет, преди да е настъпила зимата.

– Аз също имам право да съм тук, точно както и ти. Реших го още в нощта на заминаването ти. Беше ми необходим един ден, за да поля градината и да събера пари за пътуването. Аз съм жена на действието, Соломон. И съм много решителна.

Той свали прашната си шапка и я хвърли на леглото ѝ. После прокара пръсти през косата си. Беше отслабнал, костите на лицето му изпъкваха още повече.

– Аз съм мъж, свикнал с трудностите. А ти трябваше да си останеш къщи, където си в безопасност.

Кайро сложи ръце на кръста си. Сълзите заплашваха всеки момент да рункат. Беше копняла само да го види, беше го желала, бе го сънувала, а той не показваше и най-малка нежност спрямо нея.

– Не можеш просто да влезеш в будоара ми и да ми кажеш да изоставя мисията си. Аз се тревожа за Гарнет точно толкова, колкото и ти. – Не искаше да му каже, че никой друг мъж не би могъл да заеме мястото на Соломон.

Той пхна палци в колана си.

– Мислех, че ще избягаш. Ню Йорк те чака.

– Първо ще намеря Гарнет, после ще ти намеря друга съпруга и чак тогава ще тръгна за Ню Йорк. Ако не излезеш оттук веднага, аз ще го направя – каза тя и мина покрай него. Развърза връзките на покривалото и понечи да слезе.

Соломон хвана края на роклята ѝ, платът се раздра и полата се скъса. Придърпа я отново вътре. Тя се втренчи в него, обърна се да погледне към скъсаната си рокля и каза тихо:

– Отново съсипа роклята ми. Но би трябвало да го очаквам от един мъж, който няма дори благоприличието да ми напише писмо.

– Ти си тръгнала почти веднага след мен. Едно писмо трудно щеше да те намери, не мислиш ли?

– Сега не е време да ми се правиш на много умен.

Беше решила да му се противопостави. Тя толкова много се тревожеше за Гарнет, а ето че той стоеше тук и настояваше да се прибере вкъщи. Нямаше да се прибере! Соломон заслужаваше наказание за това, че я остави, че накара сърцето ѝ да се къса от копнеж по него...

– Минали са само единайсет дни, но аз писах много.

Той взе ръката ѝ и разгледа пръстена, после прилепи дланта си към нейната и разгледа формата ѝ. Тя потрепери, когато дланта му бавно се плъзна по нейната, проследявайки всеки пръст.

Гледаше как потъмнелите му от слънцето пръсти гаят нейните. Мразеше го за това, че бе откраднал сърцето ѝ. Отдръпна ръката си. Не искаше да му прости за безсънните си нощи, прекарани в копнеж по него.

Пое си дълбоко въздух и стисна ръката си в юмрук. Искаше ѝ се да го удари.

– Ужасен си. Знаеш колко много се тревожа за Гарнет. Най-малко, което можеш да направиш, е да ме успокоиш, да ми кажеш нещо мило или може би, само може би – да ме прегърнеш. Предполагам, че дори не си се сещал за мен през всичкото това време.

Той хвана юмука ѝ и го сложи на сърцето си, погали пръстите ѝ. Тя се разтапяше под нежния му, търсец поглед. Соломон вдигна ръката ѝ към устните си и целуна дланта ѝ. Очите му бяха пълни с топлина.

– Мислех си за теб.

Всичката ѝ гордост щеше да се изпари всеки момент и тя щеше да сграбчи любимото му лице и да покрие с целувки всяка извивка, всяка линия.

– Наистина се безпокоях за безопасността ти, а ето че ти идваш, започваш да ми даваш заповеди и да се държиш така, сякаш съм попречила с нещо на твоето търсене. Гарнет ми е много скъпа, Соломон, и искам тя да се върне. Ужасно съм ти сърдита! – Тя спря, за да си поеме дъх. – О! – Гневът ѝ сякаш изчезна, когато удари с юмрук гърдите му. Прошумоля хартия. – Какво е това?

Соломон придоби неспокоен и виновен вид. Това я заинтригува.

– Искам да знам какво е това в джоба ти, мистър Улф.

– Не мога да ти кажа. – Той взе шапката си и ѝ кимна. – Искам да тръгнеш към къщи още на зазоряване. Все ще намериш с какво да се занимаваш, ако не решиш да тръгнеш за Ню Йорк.

– Но ти... – Кайро тръгна към него, спъна се в скъсаната си рокля и падна в ръцете му.

– Толкова си мека – каза дрезгаво Соломон след един дълъг миг, в който нито един от двамата не помръдна.

Той потрепери – страстта му се бореше с гнева.

– Нямах време да отида в някоя бръснарница. Лягай в леглото. Ще се върна след малко – каза грубо той, кимайки към тясното легло.

– Няма – изстреля тя в отговор, макар да знаеше, че ще го чака с нетърпение.

Когато остана сама, Кайро започна да разкопчава роклята си. Щеше да изтръгне скъпоценната му тайна. Щеше да разбере какво има в джоба му. Щеше да прави любов с него диво и страстно, както толкова много искаше, и след това щеше да изтръгне всичките му тайни. Щеше да му даде да разбере, че не може просто така да тръгва без нея.

Сега беше по-силна. Само присъствието на Соломон ѝ даваше сила, измъкваше я от дълбините на отчаянието, където беше потънала. Щяха да намерят Гарнет и щяха да го направят заедно.

– О, да. Соломон трябва да научи урока си – промълви тя и започна да тършува из раклата си.

Никакви копринени пижами тази вечер. Имаше намерение да го покори и после... Тя спря, заровила ръце в коприна и сатен. Щеше да го накара да мисли само за нея, да го очарова така, че никоя друга жена да не може да заеме мястото ѝ.

Когато се върна, Соломон беше изкъпан, косата и брадата му бяха влажни. Тя спря да реши косата си и се обърна към него. Коленете ѝ омекнаха само като го видя. Той свали шапката си.

– Допуснах няколко грешки. Една от тях е, че не забелязвах колко много обичаш Гарнет... Животът ми е бил изпълнен с трудности и не съм разчитал на никой друг, освен на себе си. Винаги съм се старал да бъда почтен. Не биваше да ти казвам, че те желая. Няма да те принуждавам да изпълняваш съпружеските си задължения.

– Ти мислиш... мислиш, че защото сме женени... че затова ти се отдавам? – Как само го беше желала...

– Трудно е да разбереш какво мисли една жена – отвърна той. – А аз не съм кой знае какъв познавач на жените.

Думите му я накараха да забрави за намерението си да го унищожи. Той разглежда толкова дълго бялата ѝ дантелена нощница, че тя се изчерви и извърна поглед.

– Ти си маргаритка – прошепна той и поднесе един кичур от косата ѝ към устните си. – Ще си легнеш ли с мен тази нощ? Ще ми позволиш ли да те утешавам? Защото ние ще намерим Гарнет. Трябва да я

намерим.

Тя изпита моментно чувство на гордост, примесено с желанието да го прегърне. Обърна се настрани, за да скрие сълзите си.

– Не играеш честно – прошепна тя с треперещ глас. – Знаеш колко много се тревожа за Гарнет. Искам да я прегърна и да знам, че е в безопасност.

– Не се страхувай, ще можеш да я прегърнеш отново. Между другото, може и да не знам правилата на тази игра, но, любима, наистина те желая – призна той, прокарайки пръсти през косата ѝ. Наведе се да целуне клепачите ѝ. – Не искам този път да късам нищо – промълви той и се отдръпна, за да я огледа цялата. Погледът му се плъзна по тънките презрамки, по бялата дантела, покриваща гърдите ѝ, и по сатена, който падаше почти до земята. – Имаш хубави стъпала – отбеляза той, преди погледът му бавно да се върне обратно нагоре. – Хубави стъпала – повтори той.

Но гледаше зърната на гърдите ѝ, които сякаш щяха да пробият дантелата, жадни за устните му.

Тялото ѝ се напрегна, желаше го. Соломон изглеждаше толкова изморен. Дрехите му имаха нужда от пране. Куигли можеше да се заеме с тази работа, докато Кайро се грижеше за другите нужди на Соломон.

– Куигли! – Гласът ѝ трепереше, не можеше да помръдне, не можеше да откъсне погледа си от Соломон.

Соломон повдигна въпросително черните си вежди и приближи ръката ѝ до устните си. Пъхна показалеца ѝ в устата си и леко го засмука.

– Искам да те наричам моя любима.

– Любима? – повтори тя с дрезгав глас, спомняйки си как преди малко бе произнесъл думата.

– Никога не съм наричал никоя жена своя любима. Имаш ли нещо против да използвам тази дума, само за тази нощ?

Устата на Кайро пресъхна. Той беше неин и тя щеше да сподели с него това, което не беше давала на никого друго.

– Мадам? – чу се плътният глас на Куигли.

– Дрехите на мистър Улф имат нужда от пране. Моля те, погрижи се – каза тя и започна да разкопчава ризата на Соломон. Намръщи се леко, вслушвайки се в странните звуци, които долитаха от отвън. – Куигли?

– Само смазвам пружините на фургона, мадам. Напоследък много скърцат. Можете да изгасите светлината. Сенките ви се виждат през тънкото покривало.

Когато във фургона стана тъмно и уютно, устните на Соломон намериха нейните. Тя усещаше, че той се страхува, но и я желае. Докосваше я така, сякаш беше тънка като паяжина, нежна като листче на роза. Пръстите му галеха лицето ѝ... Тя се опита да разкопчее колана му. Соломон изстена, бързо разкопча колана си и го захвърли настрана.

– Ще намерим Гарнет. Не е пострадала. Бях само на крачка от нея, но тази нощ...

– Да, но тази нощ...

Кайро вдигна глава. Хвана косата си и я надигна нагоре, оставяйки кичурите да се стичат между пръстите ѝ. Навлажни устните си с върха на езика си, после се наведе да го целуне. Чувстваше се щастлива, че тази вечер Соломон щеше да се държи като истински съпруг. Беше я нарекъл любима и тя щеше да бъде неговата любима. Нямаше да има лъжи, миналото нямаше да ги разделя тази нощ. Оставаше само пожарът, който гореше и в двамата и ги превръщаше в едно същество.

Когато той се съблече и застана пред нея, Кайро не можа да устои на изкушението да прокара пръсти по кожата му – по гърдите, раменете, по пулсиращата вена на врата му. Докосна зърната на гърдите му, вдишвайки аромата на сапун, който се носеше от него и бе възнаграден с една лека въздишка. Погали плоския му, твърд корем. Той рязко си пое въздух, ръцете му обвиха раменете ѝ, когато тя докосна члена му. Тя го гледаше как нараства, как става готов за нея. Нежно обви пръстите си около него, а Соломон затвори очи и лицето му стана тъмночервено. Хвана лицето ѝ в ръцете си.

Трепереше.

– Искаш да ме възбудиш бързо, нали? Защо?

Тя сведе поглед, борейки се с желанието си да се гушне в него.

– Погледни ме.

Тя не искаше да му позволи да види болката ѝ, желанието ѝ, страстта ѝ.

– Все още ли се срамуваш? – попита дрезгаво Соломон и устните му докоснаха скулите ѝ.

– Не. Още не съм решила на какво мъчение да те подложам... за това, че ме остави така, без дори да се обърнеш назад.

Тя вдигна глава, позволявайки му да целуне челото ѝ. Страхуваше се от самата себе си, от преградите между него и нея, които се срутواха. Тя го отблъсна и бързо се наведе да събере дрехите му. Хвърли ги навън.

– Любима – промълви бавно Соломон. Замаяна от нежността му,

затвори очи, за да скрие думата дълбоко в себе си, да я запази. Той беше прав – тя се срамуваше от него, защото никога не се беше разкривала пред някого така, както щеше да се разкрие пред него. Имаше чувството, че губи почва под краката си.

– Никога не съм била ничия любима.

– Но сега си моята любима. Ти си моята съпруга, забрави ли?

Пръстът на Соломон се плъзна под тънката презрамка и леко я отмести. Направи същото и с другата и нощницата се свлече в краката ѝ.

– Любима – прошепна той до гърлото ѝ.

Преградата между тях се срути окончателно, оставяйки я слаба и уязвима. Тя стисна раменете му, защото щеше да се строполи на земята.

Затвори очи, когато Соломон я прегърна. Притисна я внимателно към себе си и въздъхна, изпълнен с копнеж:

– Не се страхувай. Между нас има много дълбоко чувство.

Думите му я объркаха. В нея се надигна старото желание да се бори, за да бъде свободна, независима. С нежността му обаче не можеше да се бори.

Пръстите ѝ стиснаха още по-силно раменете му. Той отново беше неин.

Погали гърба ѝ, прокарайки длан по най-чувствителните места. Тя докосна с устни гърлото му, точно на мястото, където пулсираше кръвта му. Беше жив и беше в прегръдката ѝ и това беше достатъчно засега. Затвори очи, за да спре сълзата, която напираше. Вдиша познатия му аромат.

– Прегърни ме.

Кайро обви ръце около врата му. Соломон я надигна, прегърна я и я целуна.

Кайро потрепери, когато Соломон седна на леглото, слагайки я в скута си. Преплете пръстите си с нейните и ги сложи на гърдите си.

Соломон я положи върху леглото и се наведе над нея.

– Имам нужда от теб сега. – Думите излязоха бързо от устата ѝ и изненадаха и самата нея.

Той потрепери в ръцете ѝ. Докосна гърдите ѝ, намирайки чувствителните им връхчета с пръстите си. После продължи надолу по ребрата ѝ, по корема ѝ и по-надолу. Тя се изви и изстена, когато пръстите му я погалиха интимно.

– Соломон... – прошепна тя, а ноктите ѝ се забиваха в раменете му.

– Трябва да се уверя, че си истинска – прошепна той между безумните целувки.

Тя за малко не извика, когато Соломон продължи да я гали, когато надигна бедрата ѝ с ръце. Потърка чувствителната кожа от вътрешната страна на коленете ѝ, вдигна ги, притискайки силното си тяло към нейното.

Соломон сложи глава на гърдите ѝ и остана да лежи така неподвижен. Пръстите ѝ трепнаха, поколебаха се за миг, после бавно погалиха влажната му коса.

– Любима. Маргаритке моя... Докосни ме – прошепна той и се вцепени, когато тя послушно се подчини, хвана го с ръка и го вкара в себе си.

Прие го в самото си сърце, в кристалните дълбини на това, което беше и което щеше да бъде... Прие го в душата на жената, която беше страстна и горда, но която се беше затворила за света.

Той я посрещна – един висок воин, силен, горд и арогантен, който иска своето, но дава още повече. Цветовете избухнаха около тях – тъмнината на нощта и червеното на огъня, но Соломон я прегръщаше, защитаваше я.

Тя извика, давайки му всичко от себе си.

Когато той избухна дълбоко вътре в нея, тя разбра, че ѝ беше дал всичко и че връзката между тях беше станала още по-здрава.

– Ноздрите ти трептят – отбеляза мило Кайро следобеда на следващия ден. Соломон седеше на капрата на фургона до нея. Справяше се чудесно с двата коня, докато обмисляше разтърсващите го чувства. – Не си казал и думичка цял ден. Като изключим това, че си сигурен, че са отвели Гарнет в тази посока. И че последните хора, които са я видели, казали, че е невредима и твърде устата за дете. – Кайро неспокойно въртеше чадъра си в облечените си в ръкавици ръце. – И така, тя е невредима, ние сме по следите ѝ, но ти си сърдит. Защо?

Беше останал много изненадан, когато тази сутрин надигна одеялото и погледна бледото ѝ тяло. Беше я белязал със страстта си. Мъжете се отнасяха към съпругите си с уважение и внимание. Докато Кайро беше негова, Соломон искаше тя да получава необходимото уважение като съпруга.

– Защо се държиш така? – Тя приглади полите на роклята си и погледна настрана. – Съжаляваш ли, че снощи ме нарече своя любима? – попита тя, а гласът ѝ беше натезал от сълзи.

– Аз ти причиних болка – промърмори той.

Чувстваше се неудобно и от нея, и от собственото си чувство за вина. Беше ѝ дал една частица от себе си, усетил бе как се разтапя от нейната топлина и от желанието си да проникне толкова дълбоко в нея... но имаше още нещо и това го плашеше.

Обзет от страст, когато светът избухна разноцветен пред очите му, той бе изпитал чувството, че е толкова дълбоко в нея, че е докоснал сърцето ѝ. Ако тя не го беше прегръщала така...

– А една жена не би искала съпругът ѝ да е необуздан като прериен пожар – добави той, след като преглътна.

– Знаеш много за тези неща, така ли? – попита разпалено Кайро и отново го погледна. – Разстроен си, защото аз... защото бях пряма и те изплаших. Аз те желяех и не се страхувам да си го призная. Рядко изпитвам желание да натрия физиономията на някого, но когато си толкова арогантен, когато се правиш на всемогъщ, аз не мога да не реагирам. Не забравяй това, Соломон.

Той бавно се обърна към нея. Тя беше права – беше го изплашила.

– Наистина имах точно това предвид, когато те нарекох своя любима, по дяволите. Мъжът определя темпото.

Тя изпъна рамене.

– Предизвиквам те да го кажеш сега, когато е светло.

Той се замисли, прикривайки чувствата си, които очевидно само Кайро забелязваше.

Тя изсумтя леко и той потрепери. Инстинктът му за самосъхранение го предаде, когато Кайро прошепна:

– Аз съм жена със спортен дух и... исках да те видя как не можеш да не отвърнеш на предизвикателството ми.

Соломон стисна силно юздите. Искаше му се да я прегърне.

– Престани да ме насилваш – предупреди я той, но изведнъж се обърна към нея: – Любима!

Тя разпери чадъра си и вирна брадичка.

– Казваш го само защото...

Той зададе въпроса, който го тормозеше цяла сутрин.

– Защо Куигли не впрегна конете тази сутрин?

Тя извърна поглед.

– Помогна ми малко.

– Ти направи всичко, докато Куигли стоеше на безопасно разстояние.

– Вярно е – съгласи се тя.

– Не ми казвай, че той се страхува от коне.

– Всъщност, страхува се. В редките случаи, когато се налага да пътува сам, плащаме на кочияш. Но не смей да казваш нищо по въпроса. Аз прекрасно се оправям с конете.

Той се втренчи в нея, опитвайки се да разгадае загатката, която представляваше Кайро, а тя му отвърна с високомерен поглед.

– Не обичам да ме разпитват – каза тя най-накрая. Когато той продължи да я наблюдава, тя каза рязко: – Много добре. Нито Бърнард, нито Куигли разбираха нещо от животни. Всъщност Бърнард беше по-зле и от Куигли. Аз съм се грижила за животни през целия си живот. – Тя го смушка с коляно. – Побързай. Куигли не трябва да се отдалечава, освен ако наистина не се налага. Ако конете му се втурнат в галоп, той ще се паникьоса.

Соломон изпревари каруцата на Куигли, който седеше спокойно на капрата и се наслаждаваше на скъпа пура.

– Дръж това – каза Кайро на Соломон, подавайки му чадърчето си.

Свали ръкавиците си, отвори кадифената си чанта, извади някаква помада и започна да маже ръцете си с нея. Соломон хвана пръстите ѝ и ги обърна, за да види това, което подозираше – мазоли.

– Обикновено ти караш фургона, нали? – попита рязко той.

– За Бога, да. Забравих ли да ти кажа? Бърнард не обичаше да кара, а аз обичах. Този чадър не отива на цвета на дрехите ти – отбеляза критично тя и го потупа успокоително по коляното. – Напрегнат си, защото се тревожиш за Гарнет, Соломон. – Кайро си сложи ръкавиците, взе чадъра и се настани на капрата като туристка, която се наслаждава на пейзажа. – Трябва да се довериш на детективските ми способности. Ще намерим Гарнет, и то скоро.

– Откъде взе пари за тези фургони и за конете?

– Дамите от града ми помогнаха. Разбраха колко съм разтревожена за Гарнет и за липсващия ми съпруг. Дамите прекрасно разбираха колко е безпомощна една жена, когато съпругът ѝ управлява парите на семейството. Банката не би ми позволила да тегля пари, нито би ми дала заем без твоето съгласие. През нощта след твоето заминаване събрах повечето от жените в салона си. Куигли им направи прически и им показа как да правят кремове за лицата и ръцете си. Аз демонстрирах медитация. Трябваше да видиш как Лора Маккуерти стои на главата си. Тя може да прави задно салто, както и да се люлее на трапец. Беше прекрасно, Соломон. Така събрахме парите, а Джоузеф остана да пази ранчото, очаквайки с нетърпение да му заведем Гарнет. След това ще тръгне да търси Едуард. Моля се служителите на закона да го намерят преди него.

Тя погледна към Соломон, който сякаш имаше известни затруднения с дишането. Искаше му се да я сграбчи, да я хвърли отзад във фургона и да прави любов с нея, докато стане мека и послушна.

Докато правеха лагера за нощуване, Соломон мислеше само за едно нещо – колко бързо би могъл да вкара Кайро в леглото. Спънаха конете, а Куигли се зае с приготвянето на вечерята. Соломон откри Кайро на един огрян от луната хълм.

Тя съблече копринената си рокля и се обърна. Стоеше пред него гола, обляна от лунната светлина.

Той бързо се съблече, разкъсвайки дрехите си.

Когато се успокоиха, Кайро се гушна в него Соломон галеше бавно гърдите ѝ. Коя беше тази спяща жена в ръцете му? Какви бяха тайните от миналото ѝ, които толкова умело криеше от него?

Къде е Гарнет? Беше ли в безопасност?

Соломон се отдаде на съня, който напоследък непрекъснато му убягваше.

– Любима – прошепна той остави думата да изпълни цялото му съзнание, да изтрие дългите години самота.

Тя му се беше отдала страстно, беше поискала от него да я обладва бързо... Беше го изумила, беше го омагьосала, преди да е успял да ѝ каже милите думи, които искаше.

– Любов моя – бе прошепнала тя в ухото му, галейки белезите по гърба му.

Любов. Соломон сънливо погледна към Кайро, после се остави на съня.

ГЛАВА 15

– Майка ми попречи да подпалия този проклет синеок индианец – каза Едуард, докато Дънкан наливаше уиски в чашата си. Факлите осветяваха пещерата. – Бях приготвил факлите и хората си и тъкмо тръгвах към ранчото на Улф, когато тя ме хвана. Мислех, че отново се е затворила в стаята си, за да плаче и пие, но тя изведнъж изтича от къщата. Когато ѝ казах за плана си, тя започна да крещи. След това оседла коня си и препусна към фермата на Улф. Тя защитава това червенокожо копеле...

Дънкан наблюдаваше почервенялото лице на сина си и се чудеше как е могъл да създаде такъв слабак. Но Едуард беше ключът към Бланш и към имението на Натсънови и Дънкан имаше нужда от него... докато не се подпишат документите, обявяващи го за пълноправен собственик.

– Той се грижи за ранчото на Улф, тъй като и двамата ги няма. Лошо ти се пише, ако изчакаш Соломон да се върне. Сигурно вече са разбразили, че ти си отвлякъл хлапето. Сега е времето да действаш, Еди – Дънкан потупа момчето по гърба, мислейки си колко безхарактерен е синът му.

– Не ме наричай с това бебешко име. Вече съм голям – като Кип и теб. А освен това, едно момче не би могло да се справи с хлапето на Улф. Тя знае как да нарани човек така, че да не може нито да върви, нито да язди. А това не е нормално за едно малко момиче. Извадих късмет, че намерих начин да се отърва от нея. Струваше ми доста, защото тя веднага отвори голямата си уста и започна да проклина и да хапе – Едуард потърка ръката си, белязана от няколко червени полукръга.

Дънкан му се ухили – оставяйки момичето живо, Едуард още веднъж бе доказал, че е слаб.

– Кип е по следите ти. Разбрах, че е ходил в Бат. Дал е дума, че ще те открие и ще те предаде на правосъдието. Винаги е бил любимецът на Бланш. Изправи се срещу него и ще разбереш кого предпочита тя.

Лицето на Едуард потъмня.

– Какво искаш да кажеш? Ние сме братята Натсън.

Дънкан се изсмя.

– Разбира се. Ако така казва майка ти.

– Аз го казвам. Както казвам и това, че ще елиминирам Кип. Той винаги е бил любимецът на майка.

– Ти заслужаваш цялото й внимание. Може би ще мога да ти помогна да измислиш начин да извадиш Кип от играта. Напоследък се движи с онази банда и се говори, че крадат коне. Чух, че някакви хора от планините са купили обратно собствените си коне, и се споменава името на Кип. Ако го обвинят в това, майка ти няма да се гордее толкова с него, нали така? Или пък можем да кажем, че е казал твоето име на онази индианка, след като я е оправил, за да насочи следите към теб, нали така? Сипи си още едно, Едуард – подкани го той, защото знаеше, че момчето става по-смело под влиянието на алкохола. Само след като беше пил, ставаше достоен да бъде негов син.

Тази вечер Бланш беше облечена добре и седеше начело на масата. Остави чашата с вино и погледна към Дънкан.

– Продължавай да криеш Едуард. Особено от Кип. Той е бесен, че Едуард е опозорил семейството му. Честно казано, аз също, но може би имам известна вина за това. От доста време знам, че си оплел момчето в паяжините си.

Дънкан хвърли кърпата си върху чинията, защото знаеше, че лошите маниери я дразнят.

– Той е мой син, Бланш. А един мъж иска да направлява живота на сина си.

– От това, което знам за твоите... приключения, ти имаш и други деца. Остави моето на мира – отвърна хладно Бланш. – Къде е той?

– Добре скрит, както пожела ти. В безопасност е.

Един мъж трябваше да пази тайните си, а неговата пещера в Хайуд маунтинс му вършеше добра работа. Щеше му се да бе довършил Соломон Улф още тогава, когато го беше приковал към стената. Дънкан изплю тютюнев сок в една кристална чаша и зачака Бланш да се развика. Само да успееше да я ядоса, и тя щеше да се прибере в стаята си и да започне да пие. Или пък щеше да го пожелае – той се обзалагаше, че ще е последното – беше минало твърде много време за Бланш.

Тя стисна великолепната дантелена покривка, но запази самообладание въпреки предизвикателството му.

– Дънкан, Джоузеф отказа да изостави задължението, което е поел – да се грижи за ранчото на Соломон. Искам това момче – Джоузеф – да е в безопасност.

Следващите й думи го изненадаха, защото изразяваха точно това, което той беше замислил. Бланш присви очи.

– Ще е много лесно някой да закара откраднат добитък в ранчото на Улф и да излезе така, че Джоузеф е виновен. Искам той да е в безопасност и да е далеч оттук. Ти трябва да се погрижиш за безопасността му, Дънкан, за което ще ти платя добре.

Той се ухили и подигравателно повдигна вежди. Всеки момент тя щеше да му се нахвърли и той чакаше. Щеше да я накара да му се моли.

Лицето на Бланш беше безизразно. Тя го наблюдаваше спокойно, сякаш го виждаше за първи път. Самоувереността на Дънкан се изпари.

– Погрижи се за Джоузеф, ако искаш да запазиш мястото си на управител на ранчото ми. В противен случай можеш да си вървиш. А сега стани от масата ми, Дънкан. Отсега нататък ще се храниш в кухнята с останалите работници.

Дънкан се втренчи в нея, очаквайки я да се пречупи. Бореше се с гнева, който го обземаше. О, как искаше да й каже, че е направил толкова много за нея – включително как задуши стария Бък с възглавницата. Някой ден щеше да й каже. Изправи се.

– Ще се погрижа за момчето, Бланш.

И щеше да го направи, помисли си той, докато затваряше вратата след себе си. Изплю се върху любимия розов храст на Бланш. Копелето й щеше да увисне на веригите в пещерата също както баща му и Соломон преди толкова години.

Соломон и Кайро пътуваха заедно до обяд, когато срещнаха един метис, който спомена, че е видял момиче като Гарнет, и Соломон веднага препусна напред. Гарнет бе минала оттук само преди два дни и Соломон вървя по следите на групата конници, докато се стъмни, после се върна в лагера на Кайро и Куигли.

Те бяха спрели в Ред Хоул, едно малко селище. Беше станало доста късно и палатката за представлениа на Кайро беше празна, а пред фургона й гореше огън. Скицата, която беше нарисувал, не беше достатъчна – трябваше да прегърне истинската Кайро, преди да тръгне на зазоряване.

Погледна към букета от маргаритки и други диви цветя, привързан към седлото му. Беше обвил стеблата им в мократа си кърпичка, за да не увехнат.

Когато стигна до огъня, Соломон слезе от коня си, вдисвайки аромата на ястието, което Куигли бе сготвил, и свали седлото на кобилата си.

Утре щеше да намери Гарнет, или поне щеше да се приближи до нея. Но тази вечер искаше да бъде с любимата си. Взе чайника с гореща вода от огъня и го изля в един леген. Поклати глава, когато Куигли се появи и го погледна въпросително.

– Тя скоро ще е при нас, Куигли.

– Как копнея да чуя гласчето ѝ: „Куиг“. Мога ли да ви помогна, сър? – Куигли носеше топла кърпа и наточен бръснач. – Позволете ми. О, какъв прекрасен букет!

Соломон кимна, но беше доволен, че тъмнината скрива поруменялото му лице.

– За нея е. Мисля, че е необходимо да правя такива жестове. Но може би трябва да ѝ подаря рози.

– О, Боже, а аз мислех, че цветята са за мен – каза уж тъжно Куигли, макар че едва съдържаше усмивката си. – Да, сър, необходимо е да правите такива жестове. Има достатъчно вода, ако искате да се изкъпете.

Когато Куигли видя застреляните патици и питите сирене, които фермерите бяха дали на Соломон, той реагира така, сякаш това бяха коледни подаръци. Още повече се въодушеви, когато видя торбата с подправки.

– Розмарин? Мащерка! Див лук? О, нима съм отишъл в рая? А какво е това? Копър? Прекрасен е... – Той целуна нежните листчета.

После целуна Соломон, който остана като вцепенен известно време. Дясната му ръка хвана дръжката на пистолета, докато другата внимателно изтри целувката от бузата му.

Соломон съсредоточи мислите си върху Кайро и взаимоотношенията им и успя да понесе суетенето на Куигли, докато се изкъпа и вечеря.

Кайро се събуди, когато фургонът изскърца и се разлиоля леко. Ложеша неподвижна, само ръката ѝ леко се плъзгаше към жартиера. Дръжката на малкия ѝ нож прилепна в дланта ѝ, когато фургонът изскърца още веднъж и я лъхна ароматът на сапун и на току-що избръснат мъж.

Соломон миришеше на дим, на кожа и на изворна вода.

Тя продължи да лежи тихо. Изведнъж усети уханието на диви цветя. Лекото докосване по рамото я накара да подскочи. Ножът ѝ проблесна, когато една голяма мъжка ръка я хвана за китката.

– Изплаши ме, мистър Улф – изстреля тя, после видя букета от маргаритки. Погледна халата, който беше облякъл, после каубойската му

шапка, после отново към маргаритките. – Страхотно изглеждаш. Научи ли нещо за Гарнет?

– Близко сме. Минала е оттук преди два дни. Загубих следите, когато се стъмни. – Соломон преметна колана си върху закачалката с роклята ѝ. Очевидно беше притеснен. Облякъл съм този халат, защото Куигли пере дрехите ми. Но шапката си не бих му дал за нищо на света.

– Върнал си се заради мен. О, Соломон, толкова си мил. – Тя пое букета и шапката му. – Соломон?

– Не съм дошъл, за да...

Нищо не би могло да ѝ попречи да скочи към него и да го придърпа в леглото си, задушавайки го с целувки. Легна върху него и смачка маргаритките с тялото си. Погали лицето му с пръсти.

– Не ти се е случило нищо лошо и си дошъл за мен. Ще намерим Гарнет заедно. О, караш ме да се чувствам толкова щастлива!

– Смачка букета – промълви той, докато ръцете му галеха ханша ѝ през коприната.

– Знам... Знам, толкова са красиви. – Тя се взря в лицето му, в квадратната брадичка и в трапчинката... О, трапчинката... Целуна я няколко пъти. – О, толкова си красив, Соломон – възкликна тя. – Имаш трапчинка точно като тази на Кип! Затова си си пуснал брада, нали? Толкова много си приличате. – Тя се надигна, за да го вижда по-добре. – Знам, че ти си башата на Кип, Соломон – каза бавно тя. – Сигурно съм разбрала още първия път, когато ви видях заедно – високи, тъмнооки и арогантни до мозъка на костите си. И двамата гледате като вълци единаци, когато сте ядосани. И ти толкова се гордееш с него.

Соломон я погали по бузата.

– Никога не съм се и осмелявал да мисля, че мога да имам такъв прекрасен син. Наистина се гордея с него, харесва ми да мисля, че във вените му тече моята кръв, кръвта на баща ми.

Кайро го целуна бавно, продължително. Той лежеше неподвижен под нея, кожата му гореше от целувките ѝ по бузите, носа, устните.

– Това не е нормално – промълви той най-накрая и тя усети, че той се изчервява. Това ѝ достави удоволствие.

– О! – Тя започна отново да го целува и той хвана главата ѝ. – Недей да се срамуваш – подразни го тя, прокарайки пръст по малката вдлъбнатина в брадичката му. – Погледни се само! – възкликна тя, когато пръстите ѝ докоснаха току-що подстриганата му коса. Така изглеждаше по-млад. – Какво е станало с теб?

– Куигли ме хвана натясно – призна той с неохота. Очевидно се

чувстваше неудобно от новата си прическа. – Но няма да се подлагам на никакви отпускащи масажи от страна на мъж. Гърбът ми е свикнал на дълга езда и няма нужда от никакъв масаж – отбеляза мрачно той. – Всичко си има граници.

ГЛАВА 16

Кайро лежеше съвсем неподвижно и наблюдаваше Соломон.

Той стана и бавно съблече халата. Сгъна го и го сложи върху кутията с щеката ѝ. Бавно потърка белезите на китките си и тя интуитивно разбра, че се опитва да сложи в ред мислите си.

Когато седна на леглото, Кайро го погали по гърба. Тя се надигна, както беше зад него, и го прегърна. Целуна белезите на гърба му и той се напрегна, но тя го държеше здраво.

После той се обърна, натисна я леко и легна до нея.

– Беше ми много хубаво с теб, любима – каза просто той и я прегърна, – но има неща, които трябва да бъдат казани.

Тя се надигна, за да го целуне, да се притисне към него, но той не ѝ позволи, въпреки че тялото му копнееше за близостта ѝ.

– Този път не – каза той. – Този път няма да го правим бързо, любима. Между нас има нещо повече от физическо желание. Това. Ето това.

Той се наведе и я целуна бавно, изпълнен с копнеж. После ръцете му започнаха да я гаят бавно, внимателно, нежно. Соломон я докосваше по начин, по който не я бе докосвал никога преди. Бавно, съвсем бавно, погали с устни ухото ѝ и топлината на дъха му я изпълни цялата, разтопи я.

Когато тя понечи да го докосне, за да го накара да проникне в дълбините ѝ и да изпълни празнотата в душата ѝ, Соломон хвана пръстите ѝ и ги засмука един по един. Когато след това я целуна по врата, Кайро вече дишаше накъсано, изгаряща от копнеж по него.

Когато устните му се склупиха около зърното на едната гърда, тя вече трепереше, забила нокти в рамото му.

– Соломон, сега... сега...

В отговор той целуна другата гърда, облиза твърдото връхче и леко го захапа.

Кайро зарови пръсти в косата му, когато той се плъзна надолу по тялото ѝ, оставяйки жарки следи по кожата ѝ. Погали краката ѝ, вдигна нагоре коленете ѝ, за да целуне чувствителната кожа от вътрешната им страна.

Желанието ѝ ставаше все по-силно с всяко докосване, с всяка целувка. Тя се чу как извика – отчаян дрезгав вик.

Той не ѝ позволяваше да се надигне, ръцете му я притискаха към

леглото. После изведнъж се надигна над нея, преплел пръстите си в нейните, притиснал ги над главата ѝ. Той беше нейният дракон с пламтящи очи и силно тяло.

– Защо? – попита тя с треперещ глас, борейки се с желанието си, но краката ѝ сами се обвиваха около неговите, хълбоците ѝ се надигаха към него.

– Между нас има нещо повече от физическо желание. Аз ти липсвах, нали? Кажи го. Кажи, че ти липсвах – заповяда ѝ той. Или пък не беше ли това молба? Видя пламъчето на съпротивата в очите ѝ и вирнатата брадичка. – Не и този път, любима – промълви той тихо и изведнъж влезе в нея.

Кайро извика, когато той се отдръпна.

– Ще си платиш за това, Соломон Улф – процеди през зъби тя, осъзнавайки, че трепери.

Соломон затвори очи и тя разбра, че цялото му същество се е съсредоточило върху съюза на телата им.

– Кажи го. Кажи, че това е нещо повече от копнеж... от желание... от необходимост.

Тялото му се надигна над нейното и той отново влезе дълбоко в нея, пулсиращ и твърд, и тя извика. Притисна се към него и яростно каза:

– Няма да го позволя... Отиваш твърде далеч. Искаш твърде много.

Притискаше се към него, искаше го още по-дълбоко.

– Да... – промълви след малко. Истината сама се изплъзна от устните ѝ. – Да, има нещо повече.

След това останаха да лежат изтощени на леглото, със смачканите между телата им маргаритки. Соломон я прегърна силно, галейки бедрото ѝ.

– Има нещо повече – каза той. – Когато си тръгнеш, искам да си спомняш за това. Как беше... тук, с мен тази вечер. Защото аз ще си спомням и това ще бъде най-сладкият ми спомен. Бих искал да си мисля, че това е любовта... че така се създават децата, че така мъжът дава на жената най-ценното от себе си.

Кайро потрепери и целуна гърдите му, изпълнена с нежност. Досега беше оцелявала сама, опитвайки се да бъде силна.

Но ето че Соломон бе отнел част от самата нея. Заслуша се в нощните звуци и в ударите на сърцето на Соломон. Страхуваше се от собственото си сърце. Позволи на сълзите да се стичат върху гърдите му и се остави на нежните милувки на ръцете му. И тогава разбра защо ѝ беше

подарил цветята и защо се бе оставил на грижите на Куигли. Беше се приготвил като младоженец за булката си.

– Това искам за сина си, когато му дойде времето да се събере с някоя жена... Жена, която ще го накара да се почувства като нов човек – прошепна в ухото ѝ. – Която изпитва нежни чувства към него.

Тя затвори очи, когато той продължи:

– Мисля, че ако не бях те насиллил да се омъжиш за мен, всичко щеше да бъде съвсем различно. Че може би бъдещето ни щеше да е съвсем друго. Тогава сигурно щях да поискам да си имаме бебе. И когато то се появи на този свят, щях да го прегърна силно и да се погрижа да получи всичката любов, от която има нужда. – Очите му трепнаха уморено, когато устните ѝ докоснаха неговите. – Да държи детето си... Това е желанието, което изпитва всеки мъж. Не ми обръщай внимание. Това, което се случва между нас, би накарало всеки мъж да се гордее...

Той я придърпа към себе си и тя го прегърна.

Гарнет се събуди. В колибата беше много мръсно, но все пак старият Франк беше доста добър готвач. Тя долови аромата на сладките от меласа и бръкна в чантата си, за да си вземе една. Започна бавно да я дъвче, заслушана в хъркането на мъжете. Утре щеше да ги победи на покер и да ги принуди да изчистят колибата. Следващата ѝ стъпка щеше да бъде да ги накара да се изкъпят и да облекат чисти дрехи.

Погледна към луната и си спомни за мама и татко. Преглътна сълзите си. Нещата не бяха чак толкова зле. Ако мама и татко не се появяха скоро, тя щеше да си вземе нещата и да се откаже от пътешествието си.

Те щяха да я намерят. Позволи си да подсмръкне.

– Мама може да бъде много упорита, а татко няма да позволи на никой и нищо да го спре. Те ме обичат.

Гарнет отново подсмръкна и продължи да си говори сама, за да се утешава.

– Наистина ми беше забавно, но за малко. Моето голямо пътешествие. Надявам се, че мама и татко работят по въпроса със сестра ми или брат ми. Сигурна съм, че им дадох достатъчно време да бъдат заедно сами. – Гарнет преглътна и се взря в голямата самотна луна. – Наистина имам нужда от приказния прах на мама – прошепна тя. – Но татко е много решителен, когато иска нещо, а аз знам, че мен ме иска. Дори когато бях само онова лошо хлапе от Барбари Коуст, той плати толкова много, за да ме доведе тук. Мама също ме иска. Тя ми говори толкова

сладко, като другата ми мама. – Гарнет изтри сълзите си. – Те ще дойдат. Просто трябва да почакам.

– Не искам повече да слушам за друга съпруга – каза Соломон, докато свалише Кайро от седлото ѝ.

Почти през целия ден, докато язدهа към скривалището на престъпниците, където се предполагаше, че е Гарнет, Кайро бе стояла близо до него. Яздеше зад него, прегърнала го здраво с ръце, сякаш никога нямаше да го пусне.

Соломон се оглеждаше наоколо, търсейки колибата, където би трябвало да е Гарнет. Надяваше се, че е жива и здрава.

Когато конят забавяше ход, за да си почине, Кайро се сгущваше до гърба на Соломон. Свикнал да бъде сам, Соломон отначало доста се дразнеше от присъствието ѝ.

Не се чувстваше добре, когато тя дишаше в ухото му. Всеки път, когато Кайро плъзваше език в ухото му, цялото му тяло реагираше, напругаше се. Тя седеше зад него и си играеше с ушите му. Това го караше да губи контрол над себе си.

Кайро оправи маргаритката върху ревера му Соломон се намръщи.

– Стой настрана от това. Може да стане опасно.

Тя вдигна предизвикателно вежди и той разбра, че не може да я откаже от това, което си е наумила. Освен ако не намереше начин да я спре.

– Виждаш ли нещо? – попита я той.

Тя бе приклекнала зад един храст и наблюдаваше дървената колиба.

– Тихо. Търся някакъв знак от Гарнет – отвърна тя и продължи да наблюдава колибата. – О, Соломон, надявам се, че не ѝ се е случило нищо лошо. Ако са я наранили по някакъв начин... Какво мога да направя?

Той ѝ подаде карабината си.

– Пази конете, докато проверя за постове. Ако всичко е наред, ще изсвирия като присмехулник и ще те чакам до вратата на колибата.

Соломон погледна към колибата и забеляза една люлка, която висеше на близкото дърво. Това беше добър знак.

Тръгна бързо нататък, използвайки храстите за прикритие. Нямаше никакво намерение да дава знак на Кайро, докато не завърже обитатели на колибата.

Заобиколи колибата и погледна към мястото, където бе останала Кайро, но не я видя. Прошепна едно проклятие. По дяволите, тази жена не можеше да стои на едно място. Приведе се под отворения прозорец и се заслуша.

– Момчета, сядайте, ако искате да играете – чу се гласът на Гарнет.
– Франк, наистина с удоволствие ще прибавя последния ти златен зъб към колекцията си. А сега вижте тази прекрасна златна клечка за зъби, която залагам. Откраднах я от един хвалипръцко на име Едуард.

Соломон се усмихна. Изправи се, изчака играчите да се съсредоточат върху новата игра, после прескочи ниския прозорец с изваден пистолет във всяка ръка. Молеше се бързината и точността да му помогнат да предпази Гарнет, ако мъжете решаха също да извадят оръжията си.

– Татко! – извика Гарнет, скочи от стола си и се втурна към Соломон, докато старият Франк и „момчетата“ се взираха в двата насочени към тях револвера.

Той посочи с ръка зад себе си.

– Скрый се.

Следобеда на следващия ден Гарнет тъпчеше хляб и мармалад в устата си. Обърна се с пълна уста към Куигли:

– О, Куиг, трябваше да видиш татко.

За първи път огромният мъж не й направи забележка за лошото й държане на масата. Фургоните бяха натоварени, всичко беше готово за тръгване.

Гарнет сияеше.

– Татко беше страхотен. Просто влезе през отворения прозорец, с маргаритка на ризата, и каза: „Момчета, дошъл съм за моето малко момиченце. Имах лош ден и не съм в настроение за игрички.“ Аз тъкмо бях спечелила последния златен зъб на стария Франк на блекджек и, Боже, наистина се радвах да видя татко. Той завъртя пистолета си и цялата банда се изплаши. Всичките шестима престъпници. Разбира се, те също ме бяха изплашили, но аз не се предадох и ги накарах да ми се подчиняват. Дори ми направиха люлка. – Гарнет изтри с ръкав млякото, останало по устата й. Задъвка бързо, нетърпелива да продължи разказа си. – И после, Куиг, дойде мама. Почука на вратата като истинска лейди, нали знаеш. Татко изведнъж се намръщи като буреносен облак и каза: „Гарнет, отвори я. Това сигурно е тя.“ После мама пристъпи вътре, красива колкото си искаш, въртейки чадърчето си. Дори не погледна към

бандата, а направо тръгна към татко. После извади маргаритката от ревера му, хвърли я в краката му и заби ножа си върху нея. „Това съвсем не беше почтено, мистър Улф. Въобще не чух песента на присмехуликата“, каза тя, а от очите ѝ хвърчаха мълнии. „Ела, Гарнет“, каза тя, след като ме целуна като истинска майка. „Време е да се прибираме вкъщи, скъпа“. Аз се разплаках, защото бях щастлива. Но мама каза, че всичко е наред и че не трябва да се срамувам.

Гарнет се прозина, протегна се и се покатери в скута на Соломон. Сгуши се в него и отново се прозина.

Кайро се бореше с умората. Бяха яздили цяла нощ през прерията. Не искаше да погледне към Соломон, който държеше сънливото дете в скута си и слушаше обясненията му.

Щяха да тръгнат към къщи преди зазоряване, но сега беше време за почивка. Тъй като фургоните бяха препълнени, Куигли беше разпънал палатки.

Соломон погледна към нея над главата на заспалото дете, но Кайро извърна поглед. Беше в много лошо настроение. Беше му се доверила, бе се почувствала толкова добре, след като правиха любов онази вечер, а той я беше излъгал.

Когато той влезе в колибата през прозореца, Кайро изпита такъв страх, че чак ѝ се повдигна. Не искаше да изпадна в паника, да знае, че ако нещо му се случи, тя никога нямаше да бъде същата, защото той беше взел частица от нея... Той нямаше никакво право да се излага на опасност, не и докато беше с нея.

Представяше си го, лежащ в локва кръв, и това смразяваше кръвта във вените ѝ. Тя се изправи. Беше ѝ необходимо време за размисъл, далеч от Соломон, от огъня, от нарастващата нежност, която я завладяваше.

– Средата на август е. Ще се приберем вкъщи най-рано в края на месеца. Трябва да се движим бързо. Сега ще си лягам. Моля те, донеси Гарнет.

– Мразя мазолите, потта и утрото – промърмори сънливо Кайро.

Беше минала една седмица, откакто намериха Гарнет. Но с детето пътуваха по-бавно.

Соломон бе разбрал, че Кайро е в състояние да предума всяка фермерска жена да им сготви и дори да изпере. Изтощен и нещастен от липсата на кухненската му печка, Куигли беше много доволен от тази помощ.

Соломон се наслаждаваше на всеки миг, който тя отделяше за

тоалета си. Гледаше я как втриваше благовонни масла в кожата си, как съблазнително смъкваше надолу жартиерите си. Не беше виждал друга жена да го прави толкова бавно, толкова елегантно.

Чудеше се дали неговата кожа мирише като нейната, защото твърде често бяха притиснати един към друг, жадни един за друг. Това се случваше винаги, когато успееш да махнат Гарнет от леглото си.

Дългият, загадъчен поглед на Кайро го възпламеняваше. Тя отвърщаше на огъня с огън, докато въглените не посивяваха и те лежаха удовлетворени след това.

Моментът, който Соломон обичаше най-много – когато лежаха прегърнати, изпитващи любов и нежност един към друг. Обеща си, че само веднъж да се върнат в ранчото, ще стане най-добрият любовник. Съжеляваше, че я бе накарал насила да се омъжи за него, но вече имаше намерение да ѝ покаже колко много я обича.

Тази сутрин тя се излежаваше в постелята под фургона, докато Соломон клечеше до нея, облечен и готов за път.

– Искам си леглото, банята и прекрасните масажи на Куигли – добави тя и извърна глава от първите проблясъци на утрото.

Соломон дръпна завивката и я шляпна по дупето. От фургона над тях прозвуча смехът на Гарнет.

– Какво ще кажеш, Гарнет? Да я измъкна ли оттам?

Гарнет отново се изкикоти.

– Тя ще си го върне, татко. Трябва да си много внимателен.

Кайро го изгледа. Беше разчорлена и това го накара да се засмее.

– Ти – каза високомерно тя. – Ти ще спреш да се хилиш и няма да нахълтваш в будоара ми в този безбожен час.

Соломон хвана постелята ѝ и бавно я измъкна изпод фургона. Гарнет надничаше отгоре и се хилеше.

Кайро лежеше и го гледаше. Бледото ѝ рамо блестеше на утринната светлина. Той си помисли за стройното тяло под завивките и му се прищя да легне при нея.

– Не мислиш ли, че трябва да я напляскам, Гарнет?

– Не. Целуни я. Винаги става по-разговорлива, когато го правиш.

Кайро продължаваше да се взира в него.

– Мразя да се закачат с мен сутрин. Престани да се хилиш и престани...

Соломон я взе на ръце и седна на земята с нея. Тя изсумтя леко, но му позволи да я прегърне.

– Какво има за закуска?

Куигли се появи с един поднос бисквити, останали от вечерята. Бяха стоплени и намазани с масло и мармалад.

– Господи, как копнея за една хубава печка.

Кайро грабна една бисквита и се гушна в Соломон.

– Гарнет, ела да ядеш.

Гарнет беше облечена в дългата нощница, която ѝ беше ушил Куигли, докато я търсеха. Детето се настани в скута на Кайро. Всичко, което желаше, беше в ръцете на Соломон.

– А аз? Не мисля, че някой се е погрижил за моята закуска – изръмжа той, но въобще не личеше да е ядосан.

Кайро му хвърли един кисел поглед, който красноречиво казваше, че би трябвало да е доволен от изминалата нощ. Гарнет му пхна една бисквита в устата. Двете се притиснаха към Соломон и детето му лепна една мармаладена целувка.

– Моята мама, моят татко и аз. Не е ли прекрасно, Куиг?

– Добре ли се чувствате, сър? – попита Куигли с широка усмивка.

Соломон му отвърна по същия начин.

– Ммм – измънка Кайро и се надигна да гризне ухото му. В този момент първата студена капка падна на бузата ѝ. – Вали ли?

През целия ден валя, светкавици раздираха небето, гръмотевици трещяха и фургонът често затъваше в калта.

Соломон вървеше до конете и хвърляше по някой поглед към Кайро, свита на капрата. Гарнет спеше под покривалото.

Ботушите му се хлъзгаха в калта. Усети как залита към раздразнените коне. Падайки, видя Кайро – една замазана картина в дъжда. Копитото на коня го удари в главата, но в първия момент той не изпита болка. Когато кръвта замъгли погледа му, разбра, че раната сигурно е смъртоносна.

Помоли се Куигли, който пътуваше пред тях, да успее да се справи със своите коне. Съжали, че умира, преди да е видял Гарнет пораснала и щастлива, или как Кип е уредил живота си. Съжали, че не може да прегърне маргаритката си още веднъж... единствената истинска любов в живота му – Кайро. Кайро, пази се. Кайро... Кайро...

Надяваше се, че Гарнет ще стане прекрасна жена и ще получи това, което иска от живота. *Живей честно и почитено, Кип.*

Кайро му говореше бързо, искайки нещо, което той не можеше да направи.

– Любима – чу той гласа си някъде отдалече. – Любима... съжелявам... че те изоставям сега.

– Никъде няма да ходиш, Соломон Улф – заяви тя с треперещ глас, – освен във фургона, където ще мога да се погрижа за теб. Куигли, помогни ми! – извика тя.

Соломон изпадна в безсъзнание, победен от непоносимата болка.

Кайро погледна назад към мъжа, който се мяташе неспокойно. Само преди един час тя го бе измъкнала от калта и се бе погрижила за раната му.

Оттогава не бе спирала да мисли как да запази живота му. Хвана юздите с една ръка и прегърна с другата изплашеното дете, което седеше до нея на капрата.

– Той ще се оправи. Куигли и аз знаем как да се грижим за него.

– Татко е толкова пребледнял – прошепна Гарнет, обвиняйки врата на Кайро с ръце. – Като мама... моята истинска мама, когато умря.

– Гарнет, Соломон няма да умре. Той спи, това е всичко. Тялото му има нужда от почивка, за да оздравее.

– Всичко стана заради мен. Защото аз се забавлявах с моето пътешествие и той трябваше да дойде да ме търси. А сега е ранен. Когато теб те нямаше, онази мис Адел каза, че трябва да съм тиха и да оставям възрастните на мира. Едуард каза, че ти и татко имате нужда да оставате насаме, без мен...

– Тихо. И Едуард, и мис Адел са много глупави – промълви Кайро, проклинаяки наум. – Ние дойдохме, защото те обичаме.

Куигли спря фургона пред тях и се върна назад.

– Ще остана при татко – отвърна Гарнет, въпреки че очите ѝ заблестяха при мисълта да разкаже още от историите си на Куигли.

Кайро целуна детето.

– Върви с него. Той има нужда от теб, а татко ти ще се оправи. – Кайро се молеше от цялата си душа това да беше истина.

Когато остана сама със Соломон, всичките ѝ страхове я нападнаха. Бяха на много мили разстояние от населено място. Кайро бе почистила дълбоката рана на челото му със силно уиски и го бе наложила с бял равнец, но това не беше достатъчно.

Тя изтри сълзите си.

Беше изглеждал толкова уязвим, толкова крехък под проливния дъжд, докато кръвта течеше от главата му и се стичаше в калта.

Толкова много кръв. Лицето на Соломон беше призрачно бледо.

Кайро избърса лицето си с ръкава, изтривайки сълзите, които не

искаха да спрат. През упоеното от лауданум съзнание на Соломон преминаваха картини от нерадостния му живот. Беше видял повече, отколкото ѝ бе казал... като дете бе видял как измъчват родителите му, как изнасилват майка му. Искаше да прегърне сина си. Проклинаше се, че не намери Фанси навреме. После дойде тъмнината... Дънкан и тъмните спомени от пещерата и оковите. Беше стрелял по Дънкан и смяташе, че го е убил.

– Аз ще се погрижа за нея, Фанси. Тя ще живее сред диви цветя, на чист въздух, точно както искаше ти – бълнуваше той и Кайро почувства още по-силна болка. – О, Господи, Фанси... Съжалявам, че не те намерих...

Болката в гласа му прониза Кайро и тя изпъна рамене, за да се справи с конете.

Първият им бивак беше жалка картина. Кайро приготви оскъдната вечеря от печен заек и бульон от ечемик. Куигли занесе спящата Гарнет във фургона почти веднага, след като свършиха с вечерята.

Дъждът блъскаше в покривалото, докато Кайро се опитваше да нахрани Соломон. Той бълнуваше, обвиняваше я, че е дишала в ухото му и че това не би го направила никоя почтена жена.

– О, ти ще си платиш за това, любима – заплаши я той, борейки се с ръката ѝ, която му поднасяше лъжица с бульон.

Гърдите ѝ се потриха леко в лицето му. Той се надигна и тя разбра какво иска. Би дала душата си, за да му помогне да оживее...

Кайро отвори деколтето на копринената си рокля, съсипана от дъжда и калта, и притисна главата му към гърдите си. Залюля го като бебе.

– Маргаритка... – прошепна трескаво той.

– Нямам намерение да засявам маргаритки на гроба ти, мистър Улф – каза тя с треперещ глас. – Защото ти не можеш да ме напуснеш така.

– Да имам бебе от теб, любима, би било... прекрасно – прошепна той. Черните му очи искряха от треската.

Изведнъж той започна да отпада и да се смъква назад и в отчаянието си тя притисна главата му към гърдите си и потърка зърното си в устните му. Искаше да му помогне да се вкопчи в живота...

Езикът бавно се показа от устата му и докосна зърното. Сърцето на Кайро се поуспокои.

После го целуна...

Главата му лежеше върху гърдите ѝ, а навън бурята вилнееше с пълна сила. Тя задряма, гушнала любимия.

На сутринта студеният прериен вятър за малко не отнесе

покривалото на фургона. Това беше първият ден след нещастния случай. Всеки преживян ден означаваше по-голям шанс за Соломон да оцелее.

От очите на Кайро се лееха сълзи. Стискайки здраво юздите, тя погледна към чантите от седлото на Соломон. Проклетото нещо в тях бе разкъсало сърцето ѝ.

Тя прехапа устни. Само ако не беше ровила в чантите му, за да търси бръснача... Но все пак трябваше да обръсне косата около раната, за да я зашие по-добре. Така намери несръчната скица и сладките, сладки писма до любимата, до неговата маргаритка.

Самотата на каубоя в нощта, виещите в далечината вълци, нуждата на мъжа от жена – писмата бяха пропити с всичко това.

Кайро изтри с ръкав сълзите, които я заслепяваха.

Прекрасните думи проникнаха през преградата, която бе изградила пред сърцето си, трогнаха я толкова дълбоко...

Той я беше докосвал на места, които бяха само нейни, пръстите му бяха стигнали до самата сърцевина на тялото ѝ, където трябваше да бъде бебето, което тя никога нямаше да има... и никога не бе искала... докато нежното докосване на ръката му не предизвика в нея почти болезнен копнеж...

Тя хълцаше безутешно, сърцето ѝ се късаше. Соломон Улф нямаше право да я обвързва с мечтите си, с копнежите си...

Нямаше право да изтръгва от утробата ѝ желанието да прегърне детето му, да почувства как суче от гърдите ѝ.

Кайро се сгуши в палтото на Соломон, потрепери от студ и от вълнение, породено от мечтите, които изпълваха цялото ѝ същество, но които знаеше, че никога няма да се осъществят.

ГЛАВА 17

– Това е само едно дете. – Вятърът довя до ушите на Соломон тихия дълбок мъжки глас.

Той лежеше, опитвайки се да не обръща внимание на пулсиращата болка в главата си. Беше толкова слаб, но се опита да стане, като полагаше неимоверни усилия да не изгуби съзнание. Трябваше да защитава Кайро, Гарнет и Куигли.

Соломон се привлече в задната част на фургона. Видя сенките на двама мъже в тъмнината и един младеж, приведен до огъня. Готвеше. На Соломон му призля, обля го студена пот, но той направи усилие и успя да слезе от фургона.

Босият му крак се заплете в някакъв плат и той малко късно разбра, че е гол под кафтана на Куигли.

Мъжете се разделиха, заобиколиха огъня и изведнъж се озоваха в кръга на светлината. Ухилиха се на младежа. Той се изправи бавно и под периферията на своята шапка Соломон видя бледото лице на Кайро.

– Здравейте, момчета. Гладни ли сте? – попита тя приветливо, докато Соломон се промъкваше към тях.

Познаваше този тип хора с израз на хищници върху лицата им.

– Какво има, момчета? – обади се Соломон.

– Соломон! – Във възклицанието на Кайро прозвучаха едновременно радост и облекчение. Тя тръгна към него, но мъжете застанаха на пътя ѝ.

Мъжът с мексикански шпори и с белег на лицето се ухили на Соломон.

– О, не е ли красива?

– Достатъчно красива – отвърна Соломон и насочи пистолета си, без да обръща внимание на студените тръпки, които лазеха по гърба му.

– Той е стрелец – прошепна дрезгаво другият мъж. – Виж тези очи... Така гледат стрелците, преди да убият.

– А... Ние тъкмо си тръгнахме, мистър – каза бързо първият мъж и те препуснаха в нощта.

Кайро изтича към Соломон точно когато коленете му омекнаха. Помогна му да легне на земята и седна до него, подпряла гръб на колелото на фургона. Той се остави да го прегръща и целува, докато се успокои. Главата го болеше ужасно и той я подпря на рамото ѝ.

– Къде са Гарнет и Куигли?

– О, Соломон, ти се събуди! Ти си жив! Гарнет и Куигли? Те са добре, спят в другия фургон. О, Соломон, толкова се радвам, че вече си по-добре.

Тя го прегърна и покри с целувки лицето му. Соломон преглътна.

Чувстваше се спокоен в прегръдката ѝ.

– Не казвай нищо. Аз съм твоята любима. Твоята маргаритка, забрави ли? О, Господи, толкова се радвам, че се събуди!

Той се ухили глупаво, докато тя продължи да го целува по бузите, придърпвайки го още по-близо към себе си. Той отвори очи и видя голи-те си крака.

– Тези дрехи са ужасно изпитание за един праведен мъж. – Той от-метна глава назад и присви очи от рязката болка, която го прониза. Погледна дългата ѝ гола шия. – Ако си си отрязала косата, ще съжаляваш горчиво. Виж ме само, не струвам и пукната пара, облечен съм в рокля и...

Кайро свали шапката и косата ѝ се разпиля върху него. Той се сгуши на гърдите ѝ. Въпреки силната болка, успя да хване един кичур и да го поднесе към устните си.

– Значи не съм сънувал, че ме прегръщаш.

Кайро се изчерви и прошепна просто:

– Да.

Той галеше косите ѝ, докато тя го хранеше с бульон и парченца пресни бисквити.

След това му помогна да се качи във фургона, мърморейки, че студеният влажен вятър може да го разболее още повече.

– Мама наистина разбира от коне – каза гордо Гарнет, която седеше на капрата до Соломон.

Кайро беше облечена с ризата му, панталоните му и едно вълнено пончо. Гледаше върховете на ботушите си, докато разговаряше с търговеца на коне. Септември беше дошъл и над прерията духаше студен вятър. Соломон се дразнеше от безпомощността и слабостта си, а също и от смелата си съпруга, която беше най-добрият кочияш, който бе виждал.

През деня псуваше като каруцар, а през нощта правеше любов като истинска лейди.

Соломон рязко си пое дъх и почти зарасналата рана отново го

заболя. Ядосваше се на себе си, че е слаб и безпомощен като новородено, а жена му го храни и къпе. За мъж, който винаги се е грижил за другите, това положение на нещата го караше да се чувства много неловко.

Погледна я. Явно имаше нещо, което я прави щастлива. Вършеше толкова много работа, а на лицето ѝ постоянно грееше усмивка. И ето че сега разговаряше с тези търговци на коне като истинска дама в салона си.

Бяха изгубили три коня – един си счупи крака, а други два бяха нападнати от вълци. Кайро започна да оглежда конете за продан, спирайки се пред всяко животно, проверявайки зъбите и копитата му. Най-накрая избра три коня и плати на търговеца.

Соломон сграбчи одеялото, а с другата ръка удари силно по капрата. Кайро възнамеряваше да язди един огромен и явно буен кон, а той не можеше да я спре. Тя се метна на седлото и конят започна да хвърля къчове. Кайро се приведе на гърба му и Соломон започна да мисли какво наказание ще ѝ наложи за това, че така го плаши. Конят препусна.

Гарнет му се ухили.

– Татко, току-що каза една отвратителна дума, която си ми забранил.

– Ами добре, не я казвай тогава – отвърна той, без да изпуска Кайро от погледа си.

Устата и гърлото му пресъхнаха от страх за нея, пръстите му стискаха капрата. Конят на Кайро се изправи на задни крака и сърцето на Соломон наистина спря. Кайро свали шапката си и косата ѝ се разпиля около нея като златен ореол. Дръпна юздите на коня и го насочи към фургона.

– Не е ли страхотна, татко? – Гарнет се задъхваше от възхищение.

– Наистина е страхотна – промърмори той. Кайро се върна с победоносна усмивка, на която Соломон отвърна с намръщен поглед.

– Как беше, мамо? – Гарнет беше въодушевена. – А мога ли и аз да го пояздя? Ще ме научиш ли да яздя като теб, а? Ще ме научиш ли?

Върху капрата на другия фургон Куигли затвори очи и потрепери.

– О, моля те, Господи. Не и двете!

– Може би ще те науча. Ако татко ти позволи. – Тя погледна към Соломон. – С този поглед можеш да убиеш човек.

Соломон се зачуди какво да ѝ отговори, но тъй като нищо не му дойде наум, само се намръщи още повече.

Кайро се метна на капрата.

– Казва се *Проклятие* – каза тя, преди да докосне челото на

Соломон. – Забравила ли съм да ти кажа, че разбирам от коне? А този тук ме гледаше така, сякаш въобще не ме харесва. Аз също не го харесвам, затова сме квит. Много е голям и силен и ми напомня за теб. И двамата сте опърничави и...

Той я хвана за китката.

– Каква беше тази демонстрация? – каза той мрачно. Мразеше се за собствената си слабост. – Предполагам, че от злобното ти сърце няма да се изтръгне и една малка целувчица. Само така, колкото да се уверя, че си жива и здрава.

Тя го целуна леко, но той задържа устните ѝ, опитвайки се да ѝ каже по този начин, че се страхува за нея, че го е грижа. Тя обаче не му отвърна и той прошепна до устните ѝ:

– Сега вече знам какво представляваш – една опърничава, зла жена. Въобще нямаш нищо общо с маргаритките...

Гарнет отиде зад тях и ги прегърна.

– Вие карате ли се?

– Просто обсъждаме някои неща. Защо не отидеш при Куигли? – каза Соломон толкова спокойно, колкото можеше.

Гарнет промърмори нещо и отиде при Куигли. Кайро каза замислено:

– Представи си едно момиченце на възрастта на Гарнет, яхнало препускащ кон и ужасено до смърт. Но пък знае, че всички разчитат на нея. Това правех до деня, в който Бърнард ме купи от татко.

Той разбра какво е преживяла като малка, но остана още шокиран, когато добави:

– Собственият ми баща ме желаше, въпреки че бях само едно малко момиченце...

Тези думи го поразиха. Вдигна ръка, за да изтрие сълзите, които рунуха от очите ѝ. Тя имаше своите болезнени спомени също както и той. В началото му беше казала, че не всички белези могат да се видят, и сега той разбра какво бе имала предвид.

– Това е било много отдавна, маргаритке, но вече е минало.

Тя го погледна.

– А ти започна да ми се караш, когато всичко е толкова хубаво.

– Хубаво? Тази рокля, която съм облякъл, не е обичайното ми облекло. Искам си дрехите.

Соломон се чувстваше неудобно от това, че вместо той да се грижи за нея, тя се грижеше за него. Искаше му се да я прегърне и да я утеши, да изтрие неприятните спомени от миналото от съзнанието ѝ. Но един

каубой, облечен в кафтан, някак си не беше най-подходящият утешител за разстроени жени.

Тя се намръщи, изглежда, въобще не му съчувстваше.

– Скоро ще си получиш дрехите, не се притеснявай. Вече съхнат отзад във фургона. Тази кафява кобила е най-добрият кон в стадото, но конският доктор май се е грижил прекалено за нея. Мразя конските доктори.

Горчивината в гласа ѝ разстрои Соломон и той хвана ръцете ѝ в своите. Тя ги дръпна и изтри сълзите си.

– Да, знам всичко за конските доктори. Знам всичко за бащите, които изпиват парите, от които семействата им имат огромна нужда. Знам какво значи да нямаш нито фасул, нито хляб и да слушаш плача на гладни бебета. Знам какво е стомахът ти да е залепнал за гърба и колко безпомощен се чувстваш, когато знаеш, че други хора зависят от теб, а ти не можеш да им помогнеш. Знам какво е да се грижиш за майка, пребитата от бой – точно след като е родила поредното бебе – но която въпреки всичко не иска да напусне съпруга си. – Сълзите на Кайро се стичаха по бузите ѝ. Тя вдигна юздите. – Дий! Дий, кучи си...

Тя се обърна към Соломон, очите ѝ бяха пълни с болка, сълзите не спираха да се стичат. Той се запита как така никога преди не е забелязвал тази болка.

– Ето, това съм аз – дъщерята на един долен търговец на коне. Наследила съм малко от хитростта му и съм доста смела. Бърнард ме научи на другото – да се държа като лейди. Работила съм здраво за всичко, плащала съм си за всичко, откакто се помня. Ти си един мечтател, Соломон Улф, с твоите любовни картини и писъмца... О, да, видях как си ме нарисувал с големите ми стъпала. Но светът не е за маргаритки, Соломон. Той е за тези, които сами се грижат за себе си и никога не попадат в капани.

Тя седеше пред него – уязвима и нещастна, докато само преди няколко минути беше самото олицетворение на силата и смелостта. Не би могъл да направи нещо друго, освен да сложи ръка на рамото ѝ. Тя се притисна към него.

– О, Соломон. Изоставих ги всичките – мама и децата – защото исках да живея и не исках да се дам на татко. Сигурно е насочил мръсните си желания към някоя от сестрите ми. Непрекъснато си мисля къде ли са сега и дали са живи и здрави. Марша Джейн искаше да я наричаме с едно френско име – Дезире. Изоставих ги всичките – повтори тя и изхълца.

Кайро плака почти през цялата нощ, сгушена в прегръдката на Соломон. Той се опита да ѝ каже, че разбира колко много боли да загубиш семейството си.

– Не – прошепна тя толкова тихо, че септемврийският вятър отнесе думата в прерията. – Не...

Соломон пришпори конете, когато стигнаха до хълма преди ранчото. Бяха отсъствали повече от месец. Дворът беше буренясал, не се виждаше никакъв добитък. Усети, че нещо не е наред.

Чувстваше се задължен да освободи Кайро от обещанието ѝ. Искаше тя да разбере, че ако в ранчото го чакаше някаква нова неприятност, той сам ще се справи с нея. Тя бе направила достатъчно, докарвайки ги къщи живи и здрави.

– Ти спаси живота ми. Не беше честно от моя страна да те принуждавам да се омъжиш за мен, след като беше толкова против, след като беше толкова решена да осъществиш мечтите си. Освобождавам те от обещанието ти. Можеш да си вървиш. – Той стисна силно юздите. – Само недей да казваш на никого за любовните ми писма и за рисунката. Ако го направиш, ще отрека всичко и ще кажа, че си била толкова прехласната по мен, че си започнала да си въобразяваш разни неща.

Само един луд може да пише такива писма, помисли си той.

Гарнет се втурна през сухата трева, а сърните, които пасяха недалеч, погледнаха към фургоните и избягаха. Соломон не гледаше към Кайро, но усети как тялото ѝ се напрегна до неговото.

– Мисля – каза тя съвсем тихо, – че съм заложила честта си, давайки дума, също както и ти. Сделката ни беше за една година, мистър Улф, и аз възнамерявам да удържа думата си.

– Сделка – повтори той. Това определение настина го нервираше.

– Сделката остава... Нещо не е наред. – Тя се наведе напред, разглеждайки ранчото. – Джоузеф не е тук, макар че обеща да се грижи за добитъка ти!

– Мамо! Татко! – В момента, в който фургонът спря, Гарнет се покати в скута на Кайро. Държеше в ръка медальона си. – Познайте къде го намерих! Висеше на вратата! – Тя се премести в скута на Соломон и започна да разглежда лицето му така, сякаш го виждаше за пръв път. – Татко? – обади се отново тя. – Знаеш ли, че ти и Кип много си приличате? – Тя докосна с пръст трапчинката му и после погали бузите му. – Много си приличате. Същите сте като мен, с черни очи и коси, с трапчинка и... Татко? Защо Кип прилича на нас?

Соломон притисна бузата си към нейната.

– Кип е мой син.

Очите на Гарнет заблестяха.

– Наистина ли? Но това е прекрасно! Това означава, че ми е брат, нали така? Чу ли това, Куиг? – извика тя. – Сега си имам и мама, и татко, и брат! А също така имам коте и теб, Куиг! – добави тя.

Куигли помогна на Кайро да слезе от капрата. Тя взе бележката, забодена на вратата на къщата.

– Доброволен отряд преследва Кип. Тук пише, че е конекрадец. Искат да го обесят. Дънкан насъсква тълпата. – На вратата имаше още една бележка. Кайро прочете и нея и каза: – В бележката на Джоузеф се казва, че няма да се върне.

Чу се далечен изстрел. Дънкан явно наистина действаше.

– Джоузеф не може да пише – каза тихо Соломон.

Чуха се още изстрели от карабина. Отговориха им няколко единични pistolетни изстрела.

– Това е при колибата на стария трапер. – Соломон започна да оседлава кобилата си.

– Не смей да тръгваш без мен – обади се Кайро. Той се наведе, целуна я по устните и се метна на седлото.

– Куигли, мистър Улф ще има нужда от помощта ми – каза Кайро и започна да сваля букаите на *Проклятие*. – Гарнет, стой при Куигли. Аз отивам с татко. Соломон, недей да ме гледаш с този изпепеляващ поглед. Кип е мой приятел и искам да му помогна.

Гарнет вдигна панталоните си.

– Аз също искам да дойда.

– Оставаш тук! – казаха в един глас Куигли, Кайро и Соломон.

– Куигли, помогни ми, ако обичаш, да яхна *Проклятие*. Дай вода на конете. Сигурна съм, че скоро ще се върнем – каза Кайро.

Проклятие изостана назад точно както бе предвидил Соломон. Пресъхналото корито на реката беше доста труден терен за едър кон като него.

Петнайсет минути по-късно Соломон се промъкваше през сухата прерийна трева. Когато наближи кирпичената къщурка на трапера, той видя неколцина мъже, които я бяха заобиколили. От един счупен прозорец се подаваше дулото на pistolета на Кип. Соломон разпозна няколко от мъжете, включително Дънкан, който говореше разпалено на петима от тях, правейки им знак да заобиколят къщурката. В ръката му имаше въже с примка.

В близкия хрсталак лежеше ранен мъж, за който се грижеше Сам

Уейд, Джосайя Барне, седлар, лежеше по корем, подпрял ловната си карабина на една скала. Изстрелът му разцепи дървената врата на колибата на трески.

Страхът за Кип накара Соломон да действа инстинктивно, а той се доверяваше на инстинктите си. Тръгна към колибата, като пътьом изпразни уинчестъра си във въздуха. Мъжете се стреснаха и тъй като не искаха да предизвикват Соломон, спряха стрелбата. Когато той се приближи достатъчно, се втурна в колибата.

Кип стоеше в сянката до прозореца, притиснат към кирпичената стена.

– Това е моя битка. Нямам нужда от теб... татко...

Омразата, която гореше в очите му, прониза сърцето на Соломон. Това беше синът, който той трябваше да защитава.

– Ще оправим тази каша заедно – каза той.

– Ти ли си баща ми? – попита Кип с глас, изпълнен с болка, която сякаш идваше от самата му душа.

– Да – призна Соломон и се облегна от другата страна на прозореца.

По мръсните бузи на Кип се затъркаляха сълзи.

– Използвал си майка и после си я изоставил. Точно както ще направиш и с Кайро. Вече всичко си идва на мястото... Защо майка толкова се пали, когато стане въпрос за теб, защо Дънкан те мрази?

Соломон отчаяно искаше да намери подходящите думи, за да успокои Кип и да поправи впечатлението му за него. Опита се да не мисли за Дънкан – отмъщението не биваше да отвлича вниманието му точно в този момент.

– Улф! Това не е твоя битка! – извика Хенри Сейнт Пиер. – Кип е крал коне от планинците и им ги е продавал обратно. Има и свидетели.

Тъмните, пълни с болка, очи на Кип обходиха лицето на Соломон и забелязвайки приликата, бързо се извърнаха. Започна да зарежда колта си.

– Какво значение има всичко това? Бих могъл да изляза, като стрелям непрекъснато, да се метна на коня си и да избягам.

– Никъде няма да ходиш – каза Соломон и взе револвера от Кип. Затъкна го в колана си. – Ти ли го направи?

Кип се хвърли към Соломон, който го отблъсна с лекота.

– Кротувай. Ти си мой син и няма да свършиш по този начин. Приятел си на Кайро и тя те иска жив и здрав. Гарнет иска брат си. Аз прекарах живота си като стрелец и не е изключено всеки момент някой да ме

убие, разчиствайки стари сметки. Ти трябва да останеш заради тях двете. Ще ти повярвам, каквото и да ми кажеш. – Сложи несръчно ръка върху рамото на Кип и леко го разтърси. Момчето изглеждаше толкова изморено и уязвимо. – Ако можеш да върна годините назад, щях да го направя, синко. Но сам знаеш, че това е невъзможно, а и сигурно не искаш да причиняваш още болка на майка си.

Кип се облегна отново на кирпичената стена. Изглеждаше по-възрастен за осемнайсетте си години.

– Много е странно някой да вярва само на думите ми. Не съм направил нищо, с което да наруша закона. Ние просто се шегувахме, като разказвахме какви ли не измишльотини, за да се правим на важни. Спечелих малко пари на карти, това е всичко.

– Вярвам ти, синко. – Тъй като Кип имаше вид на човек, който отчаяно се нуждае от приятел и от добра дума, Соломон отново сложи ръка на рамото му. – Аз съм с теб. – Когато срещна погледа на сина си, в него видя огромна болка.

ГЛАВА 18

– Кип не го е направил – извика Соломон към мъжете, обградили къщичката, докато Кайро се опитваше да откачи роклята си от храста.

Когато успееше да го докопа, щеше да му даде да разбере, задето я изостави.

Трябваше сама да търси пътя през сухото дърво. Още един чудесен пример за това, как той обичаше да обръща играта в своя полза. Само да успееше да докопа гърлото му...

От гледката, която представляваше Соломон, застанал пред дванайсет мъже със заредени пушки и револвери, ѝ призля.

– Какво означава хлапето за теб, Улф? Защо така се интересуваш от това, което става с него? – Дънкан се ухили към мъжете.

Тя обичаше Соломон Улф и ако той пострадеше... Тя го обичаше.

Нищо нямаше да има значение за нея, ако ѝ го отнемеха.

Щеше да го убие... задето стои там, толкова спокоен и хладнокрвен. Беше заел характерната за стрелците стойка с леко разкрячени крака... Направо си търсеше белята, предизвиквайки толкова много мъже.

Не можеше да убият съпруга ѝ, когато тъкмо бе открила, че го обича.

Той щеше да пише още прочувствени любовни писма, да рисува още грозни картинки, да прегръща Гарнет и да учи Кип, че не е задължително един мъж да използва оръжие, за да се докаже.

Не би могла да танцува в Ню Йорк с мисълта, че е виновна за смъртта му. Ню Йорк. Това нейна мечта ли беше... Или на Бърнард?

Оправи полите си. Нямаше време да размишлява за миналото. Трябваше да се погрижи за съпруга си.

– Нищо няма да се случи на този мъж – каза властно тя и придърпа ръкавиците си нагоре. – Морт Джаксън, имате ли нещо против да ме придружите? Бих искала да поговоря със съпруга си... ако не е много зает.

Соломон не помръдна, но изражението на лицето му се промени – стана мрачно като буреносен облак. Погледът му срещна този на Кайро, която дори не премига, а само вдигна брадичка.

– А, вижте това – изграчи Дънкан. – Идва мисис Улф.

Морт Джаксън изглеждаше доста глупаво, когато отиде при нея, но преодолявайки моментното желание да го заплусе, Кайро му се усмихна.

Хвана го под ръка.

– Прекрасен ден, нали?

Морт измърмори нещо, а мъжете се отдръпнаха от вратата. С изключение на Дънкан, който я наблюдаваше като змия, готова всеки момент да се нахвърли върху жертвата си.

– Първо сина, а после и стареца, а?

Кайро не му обърна внимание. Стисна дясната ръка на Соломон.

– Има ли някакъв проблем?

Мъжете се спогледаха, осъзнавайки, че тя беше приятелка на Кип.

– Кип е втре. Той е един конекрадец, който ще украси някое дърво – обади се един от тях.

– Улф няма да ни позволи да го хванем.

– Махни се оттук, Кайро! – заповяда й мрачно Соломон.

– Когато съм готова за това, скъпи – отвърна тя с мила усмивка. Няма да си тръгна оттук без съпруга и приятеля си.

– Това не е игра. Тук няма да има победители. – Очите на Соломон се присвиха и замятаха мънии. Само да можеше да я накара да се махне оттук.

Кайро вирна брадичка и затегна сатенените връзки на бонето си. Соломон не можеше да я накара да си тръгне.

– Досега не съм се отказвала от отправено предизвикателство. – Обърна се към останалите мъже: – Какво доказателство имате, че Кип е крал коне? – Тя се усмихваше, но сърцето й щеше да изхвъркне от гърдите.

Нед Паркър се изплю.

– Това е факт. Кип се движеше в компанията на хора, които крадат коне от планинците и после им ги продават обратно.

– Айра Маккало каза, че Кип му е продал откраднати говеда – добави Дънкан.

Кайро знаеше, че Айра дължеше на Дънкан много пари. Като свидетелстваше срещу Кип, може би щеше да намали дълга си.

– Престани да се бъркаш – каза й Соломон, отдръпвайки се от нея.

Тя го стисна здраво за дясната ръка.

– Повечето от вас са ми задължени – заяви тя по оня елегантен начин, на който я беше научил Бърнард. – Напоследък бях доста заета, но имам няколко полица... твои, Морт... и твои, Нед. Айра и останалите са губили от мен. В последно време се нуждаех от пари и бих могла да продам полиците ви. Но не го направих.

Нед запристъпва от крак на крак.

– Ние... мислехме, че си се отказала от комарджийския бизнес, мисис Улф. Искам да кажа...

Кръглото лице на Порк Удс стана мораво.

– Улф не иска жена му да печели пари. Никои почтен мъж не иска жена му да играе билиард. Жените си стоят вкъщи и готвят.

Кайро усети, че настроението на Соломон се променя. Напомняше й за вълк, който се промъква тихо, с настръхнала козина и оголени зъби.

– Аз съм бизнесдама. Соломон знаеше това, когото се ожени за мен. Възнамерявам да поискам да ми платите дълговете си...

– Няма да го направиш – каза глухо Соломон. – Аз се заемам с въпроса.

– Ако застреляш някого и след това те обесят, кой ще защитава Кип и Гарнет? – попита тя тихо.

Мускулите върху челостта на Соломон трепнаха, а белегът на главата му потъмня. Кайро настояваше на своето:

– Аз все още съм собственик на салона и дълговете ви не са изплатени. Джентълмени, готова съм да опростя дълговете ви и освен това ще продам бижутата си и ще разделя парите между всички вас. – Очите й срещнаха гневния поглед на Дънкан. – Без теб. Елате всички утре в един часа в салона ми. Ще приготвя документи, които вие ще подпишете. Ако Кип пострада или бъде заплашен по какъвто и да е начин, ще запоядам на адвокатата си да публикува мемоарите ми...

– Мемоари? – повтори учудено Том Ливингстън и изпъна глава като костенурка.

– Случки от моя живот и от живота на хората, които познавам. Например, Том... Спомняш ли си как избяга от една къща посред нощ? Бил си изненадан и си забравил панталоните си и дойде до задната врата на салона ми. Не мислиш ли, че от това ще стане доста интересен материал за местния вестник?

– Блъфираш – промърмори един от мъжете.

– Лесно можете да проверите – отвърна веднага тя. Мъжете се размърдаха неспокойно, докато един не се обади:

– Казвам ви: да вземем парите и да оставим Кип на мира.

Един от мъжете, който говореше само ако има да казва нещо изключително, се покашля. Биг Джим Хоукс, който се извисяваше над всички останали с високия си ръст, отвори уста и бавно каза:

– Винаги съм мислил, че Дънкан не е кой знае какъв храбрец, но винаги успява да разбуну кошера. А човек трябва да е спял като къртица, за да не забележи, че Кайро е хлътнала по Соломон. Погледнете я

само. Ще отиде с него и в ада, ако се наложи, а освен това е загрижена и за момчето. Аз винаги съм харесвал и нея, и момчето. Съгласен съм със сделката. Ако реши да събира това, което ѝ дължим, сигурно ще се окажа без земя.

– Всички или никой, с изключение на Дънкан, и никога нищо повече няма да се говори за Кип – каза Кайро с усмивка, за да прикрие страха си. Приглади ръкавиците си, гледайки треперещите си пръсти.

– Отново ли се криеш зад полата ѝ, Улф? И си научил и копелето си на същото, а? – изстреля в отговор Дънкан, побеснял, че планове му се проваляха.

– Спокойно – каза след доста време Соломон. Беше прекалено спокоен, но изразът на лицето му обещаваеше смърт.

– Вие всички сте страхливци! – извика Дънкан. За един кратък миг Кайро помисли за всичките жени, които Дънкан беше опозорил.

– Соломон, извини ме, ако обичаш – каза тя и пусна ръката му. – Страхувам се, че трябва да направя нещо, иначе ще експлодирам.

Преди Дънкан да успее да реагира, Кайро пристъпи към него, сграбчи го за китката, подложи крак и го хвърли на земята. Той бързо се изправи, като бършеше калта от лицето си и псуваше, а останалите мъже се подсмиваха.

Когато Соломон пристъпи към нея, тя го погледна.

– Стой на мястото си. Честта ми беше оскърбена и аз искам възмездие.

Соломон посегна през главата ѝ, за да я предпази от ръката на Дънкан, която се насочваше към лицето ѝ. Сара Джоунс беше ударена по същия начин. Кайро си спомни разказа на момичето. Носът му бе счупен след подобен удар.

– Благодаря ти, скъпи – промълви Кайро към Соломон и удари Дънкан с всичка сила в стомаха. Другата ѝ ръка намери челюстта му. Бърнард винаги ѝ казваше, че трябва да съдържа гнева си, но ако е принудена да го излее, да го направи по подходящ начин.

Дънкан падна на колене и мъжете се захилиха. Кайро вдигна коляно и то срещна брадичката на Дънкан, но в същия момент Соломон я обхвана през кръста и я дръпна назад, където Кип стоеше и се усмихваше.

Усмивката му беше като тази на Соломон. Ужасена от това, че мъжете току-що я бяха видели да се бие като мъж, Кайро реши да се измъкне по възможно най-безобидния начин от тази конфузна ситуация.

Тя притвори очи, престори се, че припада, и се опря на Кип.

Сграбчи жилетката на Соломон и го придърпа към себе си.

Когато мъжете си заминаха, Кайро отиде при конете. Соломон разбра, че тя му дава възможност да поговори с Кип насаме.

Синът му я проследи с поглед и каза:

– Аз ще тръгвам.

Соломон погледна към Кайро. Ако опасната ѝ игра не бе успяла, той щеше да изгуби единствената жена, която го караше да мисли за маргаритки и лунни лъчи. Но сега трябваше да изясни отношенията си с Кип.

– Първо искам да поговоря с теб, синко. Ако желаш.

– Мисля, че ти го дължа.

Соломон, който никога не бе бил особено добър в приказките, разбираше, че това, което кажеше сега, можеше да промени изцяло живота на Кип. Искаше синът му да разбере, че го обича.

– Важно е какво дължиш на себе си, а не на мен. Съжалявам, че не съм бил с теб, когато си растял. Но това, което правиш сега, показва от каква закваска си замесен. Радвам се, че кръвта на баща ми – а тя е френска, английска и шотландска – тече и в твоите вени. Майка ми беше отчасти германка и казваше, че в нейното семейство обикновено се раждали момчета, така че ти сигурно ще имаш син. Гарнет също ще има деца и ако имам късмет, аз също ще полюлея няколко от тях. Но също искам да прегърна и внуците, с които ти ще ме дариш. Ти си единственият ми син, Кип, и само като те гледам, се изпълвам с гордост.

Кип ритна една буца пръст.

– Искам да се справиш с това, синко – продължи Соломон. – Остани тук и се изправи лице в лице с неприятностите си. Много е трудно да се върнеш, след като веднъж си си отишъл.

– Ти се върна. – Кип преглътна. – Получи Кайро. Получи това, което искаше.

Соломон бавно си пое дъх, събирайки мислите си.

– Може би. Допуснах някои грешки с нея, но ще се опитам да ги поправам. Сега обаче говорим за теб и мен. – Той сложи ръка на рамото на Кип. Болеше го за изминалото време, през което не е прегръщал сина си. – Ти си най-добрата част от мен, Кип. Тази част, която ще продължи да живее и след смъртта ми. Бих искал да те опозная и да ти разкажа за хората, от които произлизаш, макар че и аз не си спомням много. Погребани са в ранчото.

Кип нервно започна да мачка шапката си.

– В такъв случай съм копеле. Майка ми се е омъжила за мъж, който

не ми е баша.

– Майка ти беше млада, твърде млада. Животът ѝ не беше лек, но тя оцеля.

– Тя все още те обича – каза Кип с треперещ глас.

Соломон погледна към Кайро, която се беше облегла на *Проклятие*. Може би мислеше за семейството, което беше изоставила. Той се надяваше, че тя някой ден ще ги намери. Ако можеше, щеше да ѝ помогне.

– Бланш е добра жена. Винаги съм смятал, че ѝ се струпаха много неща, но че в крайна сметка тя ще прецени кое от тях е истински ценно. Но животът се променя. Единственото важно нещо сега е как ще се справим с тази ситуация.

– Как ще се справим – повтори като замаян Кип гледайки към Кайро.

Соломон се молеше безмълвно Кип да разбере.

– Ще съм поласкан, ако останеш при нас за известно време. Гарнет е много щастлива, че си има брат, а Кайро иска да знае, че си в безопасност, защото си неин приятел. Аз също, защото знам, че да бягаш постоянно, не е хубаво... – Той се поколеба. Беше му трудно да разкрие чувствата си.

Как можеше да каже на Кип, че го обича?

Момчето беше израснало в къща, където всички се мразят. Какво щеше да разбере той? Соломон погледна към Кайро. Сякаш усетила несигурността му, тя махна към мъжете и извика:

– Кип, ще дойдеш у нас за вечеря, нали?

Соломон ѝ благодари безмълвно. Искаше да остане колкото е възможно повече със сина си, за да го убеди да не бяга. Опитва да се пошегува:

– Не е задължително да ядеш манджите на Кайро.

Кип бързо вдигна глава. Беше учуден.

– Тя готви?

– Загорял фасул и зайци. Лошо кафе – отвърна Соломон, като от интонацията му личеше колко много се гордее с нея. – Освен това е много опърничава. Не бих искал да ѝ се противопоставям. Какво ще кажеш?

Той протегна ръка и сърцето му прескочи един удар, когато Кип я пое.

– Какво изпитваш към нея? – попита го Кип.

– Нежни чувства. Наистина нежни. Тя е моята маргаритка и винаги

ще остане такава – отвърна искрено Соломон.

– Това е добре. Ще поостана малко, но се чувствам доста засрамен, че Кайро трябваше да ме измъкна от тази каша.

– Тя ти е приятелка. Кажй й как се чувстваш и всичко ще си дойде на мястото.

Кип отстъпи назад и изпъна рамене.

– Вие двамата си говорите за важни неща, нали?

– Започвам да се уча. Допуснах някои грешки – призна си Соломон.

– Тя си струва да опита човек. – Кип погледна към баща си. – Заради тебе също.

Гърлото на Соломон внезапно пресъхна и от очите му сякаш всеки момент щяха да рукнат сълзи. Той преглътна и погледна към прерията. После каза това, което идваше направо от сърцето му:

– Ела си вкъщи, синко.

Бланш погали прясната пръст върху новия гроб в гробището на Натсънови. Изправи се бавно. Чувстваше се два пъти по-стара, на плещите й лежеше огромен товар. През последния месец абаносово-черната й коса бе започнала да посивява.

Тя се обърна към един стар гроб, без да обръща внимание на студения пририен вятър, който развяваше наметката й. Гробът беше ограден с желязна ограда.

– Е, Бък. Ето докъде стигнахме. Ти искаше синове и аз ти ги родих. Едуард лежи до теб, стъпкан от говедата, които открадна. Дънкан го няма вече трети ден и сигурно нещо не е наред. Ратаите не казват нищо. Разбира се, никой в този град няма да дойде при мен и да ми каже какво става. И сама съм си виновна за това. Допуснах доста грешки в живота си. – Тя вдиша студения въздух, който не беше по-студен от празнотата в душата й. – Животът ми свърши, Бък. Ти ми го отне. Ти ме направи такава – егоистка, зла като Дънкан, истинския баща на Едуард. – Тя вдигна лице срещу студения вятър. – Знаеш ли какво искам, Бък? След всичките тези години? Не пари. Не това голямо ранчо. Искам Джоузеф да е жив и здрав и Кип да живее добре. Надявам се, че Кип ще ми води децата си, защото животът е твърде самотен без семейство. А имам и Джоузеф. Как само мразеше баща му! – Бланш обвини наметката около тялото си и се загледа в облаците. Вятърът разбъркваше косата й. – Ти си виновен за всичко това, Бък – Тя отново се обърна към гроба. – Е, вече ще живея живота си, както аз реша, старче... копеле такова. Няма да го

прекарам с бутилката, нито пък с Дънкан, който се опитваше да ме убие бавно, взимайки всичко, което е останало от предишната Бланш. – Бланш обвини едно въже около камъка върху гроба на Бък, излезе от гробището и се метна на коня си. Конят се дръпна с усилие и камъкът падна.

– Вече ще живея така, както искам, Бък. Ако Джоузеф може да доведе децата и семейството си тук, е добре дошъл. Защото той е от моята кръв, също като Кип. Това е моята земя, Бък Натсън... и това е моят живот. И ти не можеш да направиш нищо.

Тя захвърли въжето и погледна към ранчото, което един ден щеше да остави на Джоузеф и Кип, нейните синове.

Дънкан препускате срещу нея, плющейки с камшика си по задницата на коня.

– Не бива така да се отнасяш с такова хубаво животно – каза му Бланш. – Изпусна погребението на сина си. Живя достатъчно дълго, за да ми каже, че си поискал от него да заведе откраднатото стадо в ранчото на Соломон.

– Момчето ми е мъртво? – лицето на Дънкан се сгърчи.

Бланш познаваше фалшивото му скръбно изражение. Възхити се на актьорското му майсторство, защото Дънкан не можеше да тъгува за никого, освен за себе си.

– Лежи ей там, до Бък. Искам да напуснеш земята ми, Дънкан. Веднага.

Дънкан се взираше в пресния гроб. Изражението му беше сурово.

– Станала си безсърдечна, Бланш. Помисли си за Едуард. Той щеше да иска да се грижа за теб като твой съпруг. Мисля, че трябва да се оженим веднага, за да не позволим на скръбта ти да те унищожи.

– Да се омъжа за теб? – Тя започна да се смее диво. Това беше някакво абсурдно предложение.

Очите на Дънкан бяха студени като лед.

– В такъв случай и ти ще станеш жертва на нещастен случай. След като припишеш ранчото на мен, пълноправния собственик. Мисля, че нещастieto може да се случи и сега, а някоя жена да се подпише с името ти по-късно.

Тя трябваше да се досети... Видя го как извади револвера и усети парещ болка в рамото.

– Винаги си бил лош стрелец – каза тя, когато се наведе, за да пришпори коня си.

ГЛАВА 19

– Добре направи, че дойде тук, Бланш – каза Соломон, когато всички седнаха около масата.

Кайро се беше погрижила за раната ѝ, а после пиха чай. Гарнет спеше дълбоко в леглото си до стената.

Кайро хвана ръката на Соломон, лицето ѝ беше бледо. Той преплете пръстите си с нейните. Бланш погледна умолително към Кип.

– Съжалявам. Не би могъл да ме мразиш повече, отколкото аз самата се мразя.

Кип се извърна. Върху младото му лице беше изписана силна болка.

– Изслушай това, което има да ти казва, синко – каза тихо Соломон.

Сълзите се стичаха по лицето на Бланш и Куигли ѝ подаде една носна кърпичка.

– Едуард е мъртъв. Дънкан го е накарал да открадне стадото. Трябвало е да го намерят в твоето ранчо. Добитъкът обаче стъпкал Едуард и сега той лежи в гробището до Бък. – Тя поклати глава. Щяха да са ѝ нужни много сили, за да разкрие миналото си. – Бък искаше синове. Аз му ги родих... защото бях млада и слаба и знаех прекрасно какво щеше да се случи, ако не го направех. Родих теб и Едуард и още едно дете... – Тя преглътна. – Джоузеф.

Кип я гледаше с недоверие. Изведнъж прокара пръсти през косата си, с което заприлича още повече на Соломон. За един кратък момент Соломон си спомни думите на баща си: „Един ден ще имаш прекрасен син и ще го обичаш точно така, както аз обичам теб.“

Соломон разбираше Кип, който се опитваше да приеме факта, че Джоузеф му е полубрат.

– Къде е той сега? – попита най-накрая момчето.

– Дънкан трябваше да го пази. О, как се моля да не му е причинил зло. Не знаете на какво е способен...

– Да. Аз знам, майко – отвърна Кип беззвучно. Бланш се втренчи в него. Изведнъж разбра какво беше преживял той.

– Колко ли си страдал! – извика тя така, сякаш сърцето ѝ се късаше. – Когато Бък умря, аз се наслаждавах на свободата си, забравила, че децата ми имат нужда от мен.

Кип хвана ръката ѝ.

– Майко, престани. Нали оцеляхме. Дънкан прекарваше по-голямата част от времето си, като тормози Едуард.

Соломон кимна.

– Бланш, ти отгледа двама прекрасни синове. Благодаря ти за Кип и за това, че плаща данъците на земята ми, докато ме нямаше. Само една силна жена би успяла да управлява ранчото Натсън и да отгледа двама синове. Ти даде дом на дъщерята на Фанси. Гарнет е тук, където майка ѝ пожела да бъде, заобиколена от диви цветя и слънце. Не забравяй това.

Кайро погали разрошената коса на Бланш, за да я успокои. Каквото и да беше направила в миналото, Бланш сега си плащаше скъпо.

Соломон ѝ показа бележката, която уж беше написал Джоузеф, и Бланш се намръщи.

– Това е почеркът на Дънкан.

Соломон се молеше Джоузеф да е жив. Трябваше да се увери, че в онази пещера не виси още един младеж, прикован към стената.

– Кип, нощта е прекрасна. Какво ще кажеш да поюзим малко?

Баща и син си размениха многозначителни погледи и Кайро реагира мигновено. Скочи на крака и удари с юмруци Соломон в гърдите. Той покри ръцете ѝ със своите. Изплашена до смърт, тя не обърна внимание на нежния му поглед.

– О, не. Никъде няма да ходите. Тъкмо ви прибрах и двамата под един покрив, а също и Гарнет и Куигли. Никой никъде няма да ходи. Бланш има нужда да знае, че и двамата сте в безопасност. Тя току-що е загубила един син, а и може би още – Бог знае къде е Джоузеф... – Гледаше настойчиво Соломон в очите. – Не тръгвай без мен, Соломон.

Соломон знаеше, че никога няма да погледне друга жена. Кайро беше изпълнила цялото му сърце. Ако нещо ѝ се случеше... Но той поклати глава, после целуна дланта ѝ и я допря до бузата си.

– Този път не. Оставаш тук. Гарнет и Куигли имат нужда от теб. – Той погледна към Кип, който все още не можеше да свикне с мисълта, че има друг брат. – Идваш ли, синко? Джоузеф може да има нужда от двама приятели.

Кип стана.

– Можеш да разчиташ на това.

След дълго мълчание Кайро се покашля. Бланш седеше, сграбчила масата. В очите ѝ се четеше ужас. Кайро погледна към нея и промълви:

– Бланш, успокой се, дори дяволът не би могъл да спре Соломон да намери Джоузеф. Той ще ти го доведе жив и здрав. Куигли, донеси ми

още чай, ако обичаш.

– Не, мадам, това няма да е добре за бебето.

– Бебе? – прошепна Соломон, а цялото лице на Кайро се обля в червенина.

Той забеляза погледа, който хвърли на Куигли. Соломон внимателно постави ръка на корема ѝ.

– Откога знаеш?

Кайро сложи ръката си върху неговата и премига невинно.

– О, скъпи. Забравила ли съм да ти кажа? Е, всъщност, няхах много време, а и не съм съвсем сигурна. Мисля, че са минали две седмици, или по-малко. Аз... аз мисля, че може би ние... нали разбираш... ти се възстановяваше толкова бързо, а аз бях толкова щастлива, че си жив... Е, както и да е. На другия ден стоях на главата си и медитирах. Започнах да си тананикам приспивни песнички и усетих странно топло чувство, а също и някаква промяна в тялото ми... Разбрах, че ще имам бебе. – Червенината по лицето ѝ стана още по-гъста. – Просто така. Интересно как медитацията избистря мозъка.

– Интересно – повтори Соломон.

Кайро е знаела, предполагала е, че ще има бебе, и не му е казала. Погледна в дълбоките ѝ кафяви очи. Чудеше се дали въобще бе възнамерявала да му каже.

– Соломон, приличаш на човек, който е чул ужасна новина – каза тихо Кайро и докосна лицето му с ръка.

Соломон разбра, че не може да скрие колко е наранен, затова реши да тръгва.

– Кип, ако смяташ да идваш с мен, кажи довиждане на майка си и я целуни. Жените имат нужда от нежност – добави той, преди да тресне вратата зад себе си.

Кайро го настигна, преди да се е метнал на седлото. Обви врата му с ръцете си.

– Ти си един негодник, мистър Улф. Смятах да ти кажа, но исках първо аз самата да свикна с тази мисъл. Вземам решенията си така, както играя билиард – първо трябва добре да помисля. Месечният ми цикъл е закъснял само с няколко дни – три, ако трябва да съм точна – а през тези три дни се случиха толкова много неща. Може и да греша.

– Първо трябва добре да помислиш – повтори Соломон, прикривайки болката и страха си зад безстрастното си изражение. Ами ако тя не искаше тази малка част от него? Ами ако е решила да я откъсне от себе си? Ами ако... Соломон се вцепени при мисълта, че понякога жените

умират при раждане. – Бъди тук, когато се върна.

– Пази се! – В очите ѝ блестяха сълзи.

Той я беше наранил със студеното си държание и се срамуваше от това. Пое си дълбоко дъх и зачака тя да му каже, че всичко е свършило, че тя ще си тръгне, въпреки сделката. Той не би искал да я обвързва, когато нейното желание е да бъде свободна; тази игра отдавна бе свършила.

– Няма да те принуждавам да изпълниш своята част от сделката ни – каза той най-накрая. – Но бих искал да запазиш детето ми, ако го има.

Когато ставаше въпрос за Кайро, всичката му гордост се изпаряваше. Нима сърцето му кървеше? Или пък просто усещаше какво би било бъдещето му без нея? Решението обаче беше нейно и той можеше единствено да чака.

Кайро кръстоса ръце, прехапа треперещата си долна уста и се втренчи в него.

– Никъде няма да ходя без теб, мистър Улф. Ти си мой. Обичам те, мистър Улф. Осъзнавах го на няколко пъти, и то не по време на любовните ни игри. Осъзнах го, когато разбрах, че мога да те изгубя, че можеш да умреш от раната си, или пък когато се изправи срещу онези мъже. Тогава, при къщурката, аз осъзнах, че нюйоркското висше общество е мечтата на Бърнард, а не моята. Защото аз си имам друга мечта. Много път изминах, докато стигна до теб, и вече не можеш да ми се измъкнеш. Разбра ли?

Тя молеше. Очите ѝ бяха изпълнени с няма молба, докато вятърът развяваше косите ѝ.

Той хвана един копринен кичур. Искаше да ѝ вярва. Искаше да я придърпа към себе си и да я прегърне силно. Но вместо това само продължи да я гледа, опитвайки се да прикрие радостта и болката си.

– Не искаш ли това бебе? – попита Кайро и сълзите рукнаха по бузите ѝ. Тя трепереше от студения вятър. Изглеждаше толкова крехка и уязвима. – Или пък не искаш мен?

– Не мога да ти предложа нищо друго, освен трудности – каза той, но му се искаше да сложи глава на гърдите ѝ и да ѝ каже за светлината, която озаряваше душата му.

Придърпа я към себе си, загърна я с дрехата си и я прегърна, за да я стопли.

Тя се гушна в него.

– Няма да рисуваш картини на други жени и да ги носиш в джоба на ризата си. Няма да казваш на никоя друга жена, че прилича на

Афродита, която излиза от пяната. А ако наречеш друга жена „маргаритка“, ще ти покажа колко болка може да причини на един мъж шеката за билиард. Смятам да оттегля обявата си. Няма повече да има никакви кандидат-невесты, които да преследват моя съпруг.

– Гледай да го направиш – каза тихо той.

Тя беше несигурна и изплашена и любовта ѝ грееше в очите ѝ. Топлината им го обгърна и той сякаш се разтопи от мисълта за детето си, сгушено толкова дълбоко в нея.

Но имаше работа за вършене, може би щеше да спаси живота на един младеж, а той винаги вършеше работата си. Усмихна ѝ се.

– Соломон, ти изглеждаш щастлив! – възкликна Кайро.

– Направо хвърча във въздуха. Още малко и ще стигна до луната – каза той и наистина се чувстваше по този начин.

– Целуни ме – помоли Кайро, принуждавайки го той да направи първата крачка. Отправяше му ново предизвикателство, но в очите ѝ имаше топлина и нежност. – Сега, мистър Улф.

Той намери устните ѝ със своите и с целувката си ѝ показа, че цялото му същество е изпълнено с любов към нея и ще направи всичко, за да бъде щастлива. Кайро му отвърна по същия начин и потрепери, когато той се дръпна от нея и се метна на коня си. Кип вече беше яхнал своя и се наслаждаваше на гледката.

– Деца – каза той, ухили се към Кайро, а после и към Соломон.

– Чакам ви да се върнете вкъщи с Джоузеф – извика Кайро след тях, когато препуснаха през обляната от лунна светлина прерия.

На следващата вечер Бланш излезе да посрещне каруцата, с която караха Джоузеф. Момчето беше в треска и на косъм от смъртта. Дънкан се беше специализирал в мъченията – бе минал повече от месец, откакто Джоузеф бе окован в пещерата. Само един поглед на Соломон беше достатъчен. Той каза на Кип да намери каруца и одеяла, за да могат да откарат момчето вкъщи.

Време беше да разкрие на сина си тайната на миналото, за да може да го забрави. На път за вкъщи Соломон разказа всичко на Кип.

– Защо не уби Дънкан, когато се върна? – го бе попитал синът му.

– Защото не исках да продължавам по същия път – отвърна Соломон. – Отмъщението расте и става неконтролируемо. А аз трябваше да се грижа за Гарнет, освен това имах теб и Кайро. Не исках ти да видиш, че го убивам. Убийството оставя едно неприятно чувство, което никога

не можеш да преодолееш. Не исках и ти да ставаш част от всичко това, да ме запомниш с димящ пистолет в ръка и със смъртта на един мъж. Не е хубаво един син да вижда баща си, обладан от омраза.

– И реши да оставиш нещата така?

– Исках нов живот за себе си и за Гарнет.

Кип погледна преценяващо баща си.

– Аз познавам Дънкан. Той няма да остави нещата така.

– Дънкан ще бъде предаден на съда. Аз сам ще се погрижа за това.

Такъв бе разговорът им на път за вкъщи. Сега Кип помогна на Бланш да се качи в каруцата.

– Майко – прошепна Джоузеф, когато тя сложи главата му в скута си.

– Всичко ще бъде наред – отвърна топло тя. Подпъхна бизонските кожи и одеялата под тялото му. – Ти няма да умреш.

Тя се наведе, за да целуне челото му.

Соломон се обърна и срещна разтревожения поглед на Бланш.

– Дънкан хвана Кайро. Исква да ги последваш. Думите му бяха: „Живот за живот.“

Кайро гледаше завързаните си ръце и мъждукация огън. Бузата ѝ гореше от удара на Дънкан, но страхът ѝ за Соломон притъпяваше болката.

Дънкан очевидно не хареса начина, по който тя можеше да използва шеката за билиард. Но с него имаше и други мъже, които заплашиха Гарнет, Куигли и Бланш, така че тя трябваше да се остави да я хванат.

Лунната светлина блестеше в дулото на една карабина. Дънкан и един от хората му лежах в пресъхналото речно корито. Друг се криеше в храсталака, но и неговият револвер се виждаше. Петима лежах в засада и Дънкан бе обещал, че Соломон ще е мъртъв, преди да е настъпило утрото.

Дънкан и хората му – които нарочно не се показваха в светлината на огъня – съзнаваха каква опасност представлява Соломон и затова все още не закачаха Кайро. Ако Соломон... Тя бързо прогони от съзнанието си ужасната мисъл, но знаеше, че хората на Дънкан ще се нахвърлят върху ѝ като зверове веднага щом се почувстват в безопасност. Ножът ѝ все още беше в нея, както и сънотворните капки.

Вятърът свиреше в прерията.

– Не идвай, Соломон – прошепна тя, макар да знаеше, че той точно

това ще направи.

Един облак закри луната и изведнъж Соломон се появи в светлина-та на огъня. Погледна към Кайро и трепна, когато забеляза подутата ѝ буза.

– Дойдох, Дънкан. Можеш да я пуснеш.

Дънкан се измъкна от прикритието си и се изправи.

– Пусни pistolета си.

– Не и докато не я пуснеш – отвърна Соломон. – Ранена ли си? – обърна се той към Кайро. Ръката му беше съвсем близо до револвера.

Представляваше много лесна мишена.

– Не. Но с него има петима мъже.

– Нещастници! – каза тихо той и тонът му я накара да потрепери.

Тази нощ за Дънкан нямаше да има милост.

Дънкан започна да се смее и да изстрелва куршуми в пръстта около огъня.

– Дойде най-последно, мъртвецо – изграчи той.

– Пусни я. Нали имаш мен.

– За нея можем да получим откуп, а и междуременно можем да се позабавляваме. Но смятам теб да те убия единствено за удоволствие. – Сакатата му ръка се стрелна и опаката ѝ страна удари лицето на Соломон. – Пусни оръжието.

– Дал съм дума, че ще те предам на правосъдието – каза хладно Соломон, а очите му се присвиха. – Времето за това настъпи.

– Не тази вечер, скъпи – отвърна Дънкан. Гласът му беше пропит със злоба. – Пусни го.

Соломон започна да измъква револвера си от кобура. Изведнъж го превъртя в ръката си, сграбчи дулото и удари главата на Дънкан с дръжката.

Дънкан се свлече на земята в същия момент, в който Соломон се хвърли върху Кайро.

– Правих това в продължение на много години, любима, и наистина съм добър. Спасявах отвлечени жени и деца. Но все пак мисля, че отсега нататък бих предпочел да отглеждам цветя за теб. И недей да ми се противопоставяш, не и този път – прошепна той.

– Кой? Аз ли? – попита тя невинно.

В нощта проехтяха изстрели. Соломон я вдигна с една ръка и започна да стреля с другата. Докато бягаха, се чу още един изстрел. Скриха се зад една скала.

Проклятие изцвили, хвърли някого на земята и го стъпка. Викове

на болка разцепиха настъпилата тишина.

– Това сигурно беше Дънкан. Попаднал е на неподходящ кон – каза тихо Соломон.

Погледна към Кайро и се намръщи, когато видя подутата ѝ буза. Целуна я леко. Съблече самото си и я зави с него.

– Казвал ли съм ти, че те обичам? – попита нежно той, сякаш над главите им не свистяха куршуми, сякаш непременно трябваше да ѝ го каже точно сега.

Кайро разбра, че той искаше да ѝ каже нещо, което да запомни завинаги. Тя се вкопчи в него, за да го запази жив. Нуждата ѝ да го има беше егоистична, защото сега той беше част от живота ѝ и от сърцето ѝ.

Той я целуна по устните и сложи ръка на корема ѝ.

– Грижи се за сина ми, маргаритке. Връщам се веднага.

Соломон се претърколи през ръба на скалата.

– Искаше да ми отглежда цветя – промълви тя.

После започна да се моли, хълцайки, докато изстрелите осветяваха нощта. Мина съвсем малко време и ето че Соломон я вдигаше на ръце. Тя обрамчи главата му с вързаните си ръце и се притисна към него, трепереща.

– Ти си опърничав и подъл. Никой почтен съпруг не би оставил жена си завързана в момент като този.

– Мога ли да получа една целувка? – попита той любезно и тя осъзна, че той също трепери.

Прегърна го силно. Никога повече нямаше да ѝ избяга.

– Хвърлих тялото на Дънкан в пресъхналото речно корито и го затрупах с камъни. Останалите избягаха. Ранен ли е? – попита Кип.

Кайро се обърна и го видя как презарежда пистолета си.

– Не виждам никаква рана – промълви Соломон между целувките на Кайро.

Тя спря и се втренчи в него.

– Не ми каза, че имаш подкрепление. Мислех, че си сам.

– Предполагам, че съм забравил.

– Каза ли ѝ, че я обичаш? – попита с любопитство Кип, докато затрупваше огъня с пръст. – Каза ли ѝ, че животът ти не би струвал и пукнатата пара, ако нея я няма? Както каза на мен?

Соломон се ухили.

– Мислех да го направя, когато наоколо няма други хора, а също така щях да я помоля отново да се омъжи за мен, но както трябва.

– Аз проучих въпроса. Необходимо е добро настроение, свещи,

вино, хубава вечеря. Трябва да я разнежиш с романтични стихове, след това да коленичиш и да я помолиш – каза Кип, а Кайро протегна ръка и разроши косата му.

– Не тази вечер, Кип. Възнамерявах да разговаряме за отглеждане на цветя – каза тя и се ухили.

След като Кип отведе Бланш у тях, а Гарнет и Куигли си легнаха, Кайро спусна резето на вратата на спалнята. Изправи се пред Соломон.

– Ето. Вече няма кой да те защитава. На вечеря каза, че имаме нужда от време, за да обмислим нещата, и че междувременно мога да се върна отново в града. Не вярвам на оправданието ти, че просто искаш да се чувствам по-удобно. Какво точно имаше предвид?

Соломон излезе от ваната и навлече халата си. Огледа Кайро, като започна от дългите ѝ крака, които се показваха от дългата фланелена блуза, мина през лицето ѝ и стигна до прекрасната ѝ светлокестенява коса. Ако тя разбереше, че той знае, че я изрусява с лимон... Реши, че е по-добре да не разбира.

– Тази нощница не е много лоша – каза той. Кайро извади ножа си и го заби в дървената стена до главата му.

– Ооо, не се опитвай да се изплъзнеш, Соломон Улф. Обясни ми какво искаше да кажеш.

Той имаше нужда от повече време.

– Хайде да изиграем една игра, любима.

Тя сложи ръце на хълбоците си.

– Единствената игра, която ме интересува, си ти. Държиш се като дете, Соломон. Не ми ли каза само преди няколко часа в прерията, че ме обичаш? В такъв случай, защо още не сме в леглото?

Той взе една щека и разби пирамидата, изпращайки няколко червени топки в джобовете.

– Трябва да обмислим добре нещата, Кайро. Понякога хората съжालват за решения, които са взели прибързано. Не искам да те привързвам към себе си, когато Ню Йорк те чака. Не искам после да съжالياваш за това, което си пропуснала, и да ме обвиняваш. – Той се прицели в една топка, но Кайро я хвана, преди да е паднала в джоба.

– Играта свърши. Ти печелиш. Нима мислиш, че не знам какво искам?

Очите на Соломон се впиха в нейните.

– Първо ще разберам дали си бременна и тъй като жените са твърде

деликатни в началото на бременността, а понякога и по-късно, мисля, че трябва да се върнеш в апартамента си. Там е топло и уютно. Казвали са ми, че бременните жени понякога стават твърде емоционални и точно в този момент може би ти не разсъждаваш разумно. Освен това... – Той се поколеба. Чувстваше се неудобно, защото Куигли му беше казал, че месечният цикъл на жените понякога се забавя при стрес или прекалено силни емоции. – Освен това може да има друга причина... Тя се опули.

– Каква друга причина?

Той погледна колана с пистолета си, надявайки се да каже нещата както трябва. Кайро заобиколи билиардната маса и се насочи към него. Сграбчи халата му с две ръце и го натисна да легне върху масата.

– Ти си мой, Соломон Улф.

Главата му се замая от аромата на току-що изкъпаното ѝ тяло, от мисълта, че тя може би носи детето му.

– Би ли искала да имаш дете от мен? – попита той. Стомахът му се беше свил на топка от страх.

– Минавало ми е през ума. И ти трябва да се съ согласиш, че трябва да повтаряме опитите, за да увеличим вероятността – отвърна нетърпеливо тя. – Може би тъкмо затова исках да забременея от теб. Исках част от мъжа, когото обичам, да продължи да съществува и след него, исках да прегърна детето му. Егоистично, нали?

Той помисли над думите ѝ. Хвана ръката ѝ, която се плъзгаше под халата му.

– Има още неща за казване, маргаритке. Например това, че не можеш просто така да ме хвърляш в леглото всеки път, когато поискаш.

Тя се усмихна и се отдръпна от него.

– Твърде голям си, за да те хвърля където и да било, Соломон – каза тя и се върна до леглото.

– Не можеш да ме имаш там, където ме хванеш, маргаритке.

Ризата ѝ се разтвори и устата му пресъхна при гледката на бялата ѝ гърд.

– Кой може да ме спре? – обади се тя и започна да разкопчава ризата. – Ела тук, любими, и ми разкажи как ще отглеждаш пшеница и добитък, как ще плачеш, когато Гарнет порасне и ни напусне, и как ще се диш с мен на верандата, когато остареем. Каж ми как ще отглеждаш цветя за мен и колко много ме обичаш. Разкажи ми за лунните лъчи, за слънчевата светлина, за маргаритките в ливадата, а аз щети кажа, че те обичам и че мога да гризна ухото ти.

Соломон се покашля. Желаше я безумно. Кайро бе обрисувала

картината, която той носеше в сърцето си; в изражението на лицето ѝ виждаше любовта ѝ и този път не се опита да прикрие своите чувства. Кайро беше жената на живота му, най-добрата и единствената. Пред тях щяха да се изправят много трудности, но те щяха да ги посрещнат заедно и да се справят с тях.

– Знаеш как ми действа езикът ти. Трябва да си по-внимателна.

– Любими. Ела тук и ще си поговорим за това. – Кайро съблече ризата и легна.

Отвън вятърът свиреше. Сърцето на Соломон прескочи един удар, когато Кайро го погледна.

– Соломон, вече знам, че мечтата на Бърнард не е моя мечта. Обичам те. Мислиш ли, че ще можем да променим условията на сделката и да продължим срока за цял живот?

– Дадено – каза просто той, устремен към нея и към общото им бъдеще.

Епилог

Три и половина години по-късно, Соломон стоеше до стената в един елегантен нийоркски салон за билиард. След като се бе разчуло, че Кайро играе билиард от световна класа в Сейнт Луис, беше организирана среща с настоящия шампион по билиард за Ню Йорк.

Шампионът – нисък, дебел мъж – смяташе, че е едва ли не унизително да играе с жена, но един нийоркски банкер, чието дете Соломон бе спасил от похитители, беше упражнил натиск върху него.

И сега, облечена в яркосиня вечерна рокля – шедьовъра на Куигли – Кайро стоеше в средата на залата. Започна да сваля ръкавиците си.

Беше елегантна и грациозна и слушаше обясненията на съдията с лека усмивка. Соломон знаеше, че тя наблюдава арогантния шампион с презрителните му жестове. Докато напереният дребен мъж се хвалеше пред приятелите си, Кайро изучаваше техниката му, а прекалената му самоувереност само увеличаваше решителността ѝ да му отнеме титлата.

Облечена в сатен и коприна, Кайро въобще не приличаше на фермерска съпруга от Монтана, нито пък на майка на двегодишния Дайъмънд.

Дайъмънд. Едно прекрасно бебе – подаръкът на Кайро за съпруга ѝ. Соломон никога нямаше да забрави месеците преди раждането му, промените в тялото на Кайро, а също така и в настроенията ѝ. Беше най-красива, когато кърмеше Дайъмънд.

Или когато погледна над първия букет от зюмбюли, отгледани от него в градината.

Соломон имаше планове за тази вечер. Щеше да разпилее розови листчета под телата им.

За момент се запита как ли се справя с ранчото му току-що оженилият се Джейкъб Максвел.

– Господи, кой е този красив мъж? – беше възкликнала Бланш, когато Джейкъб дойде за сватбата на семейство Улф.

В течение на три години Бланш води една предварително загубена битка. На сватбения си ден Джейкъб се ухили на Соломон и му прошепна:

– Дойдох, видях, победих.

И това наистина беше вярно, като се има предвид как Джейкъб

успя да убеди Бланш да се омъжи за него. Започна да я ухажва след сватбата на Соломон и Кайро. Просто я вдигна на рамото си и я сложи на коня си. След пет дни върна щастливата Бланш в ранчото ѝ и препусна нанякъде. Форт Бентън следеше с голям интерес развитието на странното ухажване, защото за всички беше ясно, че Бланш си е намерила подходяща половинка в лицето на Максвел.

Когато Соломон и Кайро ходеха в Сейнт Луис заради билирдните мачове, Бланш и Джейкъб се грижеха за децата. Сега, когато Кип беше в колежа, а родителите им – в Ню Йорк, Гарнет и Дайъмънд щяха да торможат Джоузеф, който наистина ги обожаваше.

Куигли беше направил козметичен салон в предишния салон за билирд на Кайро и много от жените в градчето го посещаваха. Бизнесът на Куигли с помади и билки процъфтяваше.

Соломон бавно си пое дъх, успокоявайки нервите си. Гордеше се с жена си. Искаше Кайро да получи това, за което мечтаеше, това, за което бе работила и което заслужаваше – титла на световен шампион.

Той се размърда неспокойно и отново се облегна на стената. Той имаше своите мечти... и искаше и Кайро да има своите.

Преди да започне играта, Кайро се обърна бавно към Соломон. Очите им се срещнаха и Кайро беззвучно каза: „Обичам те.“

Соломон не беше в състояние да помръдне и само ѝ кимна. Молеше се за нея. Винаги щеше да бъде с нея.

Ако тази вечер спечелеше и това я откъснеше от него, той щеше да я разбере и щеше да чака. Защото нищо нямаше да се промени между тях двамата – той щеше да продължава да я обича и тя щеше да продължава да бъде светлината на живота му.

– Мисис Улф иска да каже нещо – съобщи съдията на събралата се публика.

Кайро вдигна брадичка и придоби още по-царствен вид.

– Посвещавам тази игра в памет на Бърнард Марчанд, който ме научи да играя – каза тя отчетливо – така, както я беше учил англичанинът. – Както и на моя съпруг, Соломон Улф, който винаги е подкрепял желанието ми да получа тази специална титла.

Соломон затаи дъх, изпълнен с гордост.

Кайро с лекота победи самоуверения шампион, който играеше твърде небрежно. Съдията обяви, че титлата отива при мисис Кайро Улф. Тя вдигна високо купата и след поздравленията съдията отново обяви:

– Мисис Улф иска да каже нещо.

Кайро срещна погледа на Соломон над събралата се тълпа.

– Не ви казах достатъчно за моя съпруг. Той ме окуражаваше, когато смятах да се откажа. Той жертва много, за да ме види сега тук. Мъже като Соломон заслужават уважение. Мъже, които признават жените за равни на себе си.

Бившият шампион смутолеви нещо нецензурно и излезе от салона, без никой да забележи. Кайро кимна към съдията и продължи:

– Тъй като аз постигнах целта си и взех титлата, искам да благодаря на всички ви. Отказвам се от титлата. Отивам си вкъщи, при семейството ми. Ако някога посетите Форт Бентън, Монтана, заповядайте в моя салон за билиард.

Публиката зашумя, когато Кайро подаде купата на съдията и тръгна към Соломон. Той я пресрещна в тълпата и тъкмо когато тя щеше да се хвърли в прегръдката му, той хвана ръката ѝ и я сложи на лакътя си.

– Покажи им нещо, което да запомнят, маргаритке – каза той, горд с нея и с любовта, която ги изпълваше. – Излез оттук с усмивка на уста и с вдигната глава. Защото това е една вечер, която те никога няма да забравят.

– Обичам те, скъпи – промълви тя.

– И аз те обичам.

– Заведи ме в стаята ни – заповяда тя, докато се усмихваше на тълпата. – Готова съм за още една игра, но насаме.

– Не мога.

Тя позволи на един благородник да ѝ целуне ръка.

– Защо?

– Не съм ли ти казвал, че обичам да танцувам валс? – попита Соломон, докато се въртеше с Кайро из препълнената бална зала.

– Забравил си тази малка подробност, скъпи. Танцуваш великолепно.

Тя се намръщи към една дама, която открито зяпаше Соломон. Той беше прекрасен и с всеки изминал ден тя го обикваше все повече заради честността му, добротата и търпението му.

Обичаше го, когато се държеше като негодник и като ненаситен любовник.

Обичаше го, когато я придърпваше в скута си и седеше тихо, прегръщайки я безмълвно.

Обичаше го, когато разговаряше с Кип, помагайки му да забрави горчивото минало. Соломон искаше най-доброто за сина си и за Джоузеф, когото Бланш обожаваше.

Обичаше Соломон и за това, че бе посадил цяла леха с диви цветя за сестра си, Фанси, за да запази жив спомена за нея в сърцето на Гарнет.

Кайро се остави на нежната музика на валса и погали силното рамо на Соломон.

Никога нямаше да забрави страхопочитанието и радостта му, когато хвана за първи път Дайъмнд в ръцете си.

– Благодаря ти, маргаритке – бе й казал с треперещ глас, който идваше от сърцето му.

Тя вдигна ръката му и я потърка в бузата си. Соломон я притисна още по-силно към себе си.

– Щастлива ли си?

– Да. Кажи ми пак, че ме обичаш.

Той се усмихна.

– Не мога.

И тогава тя разбра, че го желае безумно. Защото Соломон беше най-голямото предизвикателство, най-голямата игра в живота ѝ.

– Кажи го!

– Обичам те.

КРАЙ

© 1996 Кейт Лоуган
© 1998 Христина Симеонова, превод от английски

Cait Logan
The Wedding Gamble, 1996

Сканиране: ?
Разпознаване и начална редакция: maskara, 2009
Редакция: Xesiona, 2009

Издание:

Кейт Лоуган. Сватбен хазарт
Издателство „Калпазанов“, Габрово
Превод: Христина Симеонова
Редактор: Мая Арсенова
Коректор: Мариета Суванджиева
Техн. редактор: Никола Христов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10571>]